Eva Kelemenová

K r á s n a A l e x a n d r a

* 1 *

Jarné slnko ešte i popoludní teplo svietilo. Príjemné, suché, slnečné počasie, aké prevládalo po tieto dni, bolo v týchto končinách na konci apríla naozaj zriedkavé. Ale nielen preto pozval Michal Chalupa svojich spolupracovníkov s manželkami na chatu, o ktorej ani nevedeli. Onedlho oslávi štyridsiate narodeniny a veľmi si želal, aby si na neho vždy spomínali v dobrom. Gro jeho neveľkej, no úspešne prosperujúcej drevárskej firmy tvoril tím štyroch inteligentných, životaschopných a práci zanietených inžinierov, ktorí tým usilovnejšie pracovali, čím sa firma viac rozmáhala a napredovala. Michal neustále zdôrazňoval, že sú si blízki viac ako bratia, a bolo tomu tak. Boli ako silná, zomknutá železná reťaz, kde jedno očko vpadá do iného, nemôže bez neho existovať, a tak spoločne zomknutí dosahujú úspech. A výsledok bol účinný, povzbudivý. Vážili si jeden druhého a ich názory vzbudzovali dôveru. Boli vždy pripravení urobiť láskavosť tomu druhému, bez štipky urážky, bez prefíkanosti, zodpovedne, dynamicky a trpezlivo napredovali. Lož či faloš, klamstvo či intrigánstvo alebo hocijaké škriepky im boli ďaleko cudzie.

Neboli to rojkovia, ale profesionáli vo svojej práci, realizátori s úžasnými nápadmi, a hocikedy bolo na nich spoľahnutie. Michal, ako vlastník, zisk firmy delil na niekoľko častí, vždy rozumne a nikdy nie povrchne. O všetkom ich informoval a nikdy od nich nič neľutoval. Hanbu mu doteraz neurobili. Boli to znamenití ľudia.

Gabo naštartoval mikrobus, zo stiahnutého okna vystrčil hlavu a na tvár sadol úsmev. Kolegovia nie a nie sa rozlúčiť.

„Tak čo bude, pohnete už konečne zadkami, alebo vám nohy zapustili korene?“

„Vyčkaj, už aj ideme,“ Zlatko ešte raz vyobjímal Sandy a Michala potľapkal po pleci. „Čau, mládež, vďaka za dobrú zábavu, cítili sme sa fajn.“ Potom rozhodil ramenami a zapotácal sa. „No, tak, heš, husičky moje, heš, nasadajte, ide sa domov.“

Bol už trochu pripitý, preto ho Monika chytila za ramená, aby si už nebodaj pred odchodom neublížil. Keď už konečne sedel a pripínal si pás, sama sa ešte otočila a zakývala dvojici. „Vďaka za všetko, cítili sme sa výborne.“

Kým nasadla, Zlatko na druhej strane stiahol okno, vystrčil rameno a zabúchal na kapotu. Mal v úmysle vystrčiť si aj hlavu, ale Monika mu v tom zabránila.

Michal sa pousmial, keď začul burácajúci smiech svojich pracovníkov. Zlatko musel niečo poriadneho heftnúť. Všetci mali dobrú náladu, navzájom sa podpichovali a chichúňali.

Mikrobus sa pohol a opatrne schádzal dole nevysokým zrázom, kým zišiel na pevnú cestu. Michal s manželkou zamávali, ale po krátkom úseku nasledovala zákruta a auto už od stromov nebolo vidieť. Začuli ešte, že Gabo pridal plyn, na asfaltovej ceste bola jazda bezpečná.

Michal objal manželku okolo pliec. „Vďaka za dobré jedlo, za tvoje úsilie a za dobrú zábavu, žena moja“, privinul si ju a na čelo tisol bozk. „Som ti vďačný, bez teba by tu nič nefungovalo, Sandy.“

Vďačne na neho pozrela. „Mám ťa rada a som na teba hrdá. A nielen ja, ale všetci tvoji spolupracovníci. Si dobrý šéf. Verím že nielen Zlatko, ale všetci odchádzajú s pokojom a cítili sa dobre.“

Michal objal tenký driek svojej manželky a v objatí prechádzali chodníkom cez neveľkú lúčku nahradzujúcu dvor. „No to si píš, že všetci. A obľúbili si najmä teba, moja drahá.“

„Áno, dobre vedieť, že ma majú radi. Je to aj vďaka tebe. Vždy sú ku mne pozorní, a teraz som sa ešte viac zblížila aj s ich manželkami. Sú to skvelé dievčatá, pokecali sme si o všetkom možnom. Všetci už majú deti, na ktoré sú veľmi hrdé,“ túlila sa k nemu.

Michalovi pichlo pri srdci ako vždy, keď sa pretriasala téma rodičov a detí. Mať také krásne dievčatko ako je jeho manželka, ostane už len zbožným želaním. Počas niekoľkých rokov šťastného manželstva sa mu nepodarilo dostať manželku do iného stavu, hoci materstvo je jej

najtajnejšou túžbou, aj keď o tom nahlas nehovorí. Je neschopný poskytnúť manželke radosť z materstva. „Chcela by si už aj ty rodinu?“ napriek tomu sa jej opýtal.

Pritúlila sa a ešte viac sa k nemu primkla, aby hlavu sklonila na jeho plece. „Budem raz mať múdreho synčeka, ako si ty ...“

„...a krásneho, ako si ty, drahá moja,“ dokončil vetu.

Povzdychla. Ťažký povzdych nahradil nevyslovené slová a rozhodla sa radšej nerozoberať háklivú tému. Michalovi nechcela ublížiť, veď poznala aj jeho túžbu po dieťati. Tak si sľúbili, že až sa raz rozhodnú pre dieťa, pôjdu k lekárovi spoločne. „Poďme, musíme odpratať a vyriadiť, keď sa chceme vrátiť domov ešte dnes.“

Michal premáhal plač. Ľúbil svoju krásnu ženu, no žiaľ, nemôže ju urobiť matkou. Môže byť hocijaký srdečný, hocijaký výnimočný, najzraniteľnejší bod drahej osoby nie je schopný odstrániť. Mrzelo ho, že jej o tom nemôže povedať. Nechcel. Tvrdohlavá vôľa, ktorá v ňom existovala, ho nútila sa zaprieť. Pred milovanou osobou sa neodvážil povedať nič zlé. Rozbehnutý v živote strhával so sebou šťastie, ktoré mu doteraz prialo, no žiaľ, do cieľa nikdy nedôjde. „Nevracajme sa. Je tu príjemne a úžasný kľud. Večer si vyjdeme k jazeru, rád by som ešte pobudol,“ zahováral Michal. „Kým odpraceš po našich návštevníkoch, prinesiem z potoka vodu a umyjem schody. Pomôžem ti, aby sme sa mohli venovať sebe. Súhlasíš?“

„A to sa ešte pýtaš?“ oči jej razom zažiarili. V tom sa Michal potkol o akýsi kamienok, niečo zamrmlal, Sandy sa usmiala.

Kým Alexandra stihla priniesť z pivnice igelitové vrece pre znečistený plastový riad, Michal už zabočil za chatu a s vedrom mieril k potoku.

Opatrne sa zohol, aby z lavičky načrel vodu do vedra. Objemné telo nikdy nebolo ohybné ako prútik, no vždy vykonal, čo sa od muža žiadalo a nikdy sa na postavu nevyhováral. Zrazu sa mu zahmlilo pred očami, musel sa chytiť zábradlia, aby do vody nespadol. Závraty, ako sprievodné javy neprajnej nemoci, už určitú dobu pretrvávali. Doktor Sexan, ktorý bol rodinný lekár ešte z čias jeho rodičov a už dobrých pár rokov aj priateľom rodiny, mu dôverne niečo naznačil. Nechcel ho ale vystrašiť a vyhováral sa na všelijaké nutné vyšetrenia. Nech však hovoril, čo chcel, Michal zvažoval logicky všetko, čo preciťoval. Zdravotný stav už niekoľko mesiacov nebol prajným a vôbec nespĺňal jeho predstavy, preto začal prejavovať isté obavy o svoje zdravie. Od detstva bol *malým tučkom*, ako ho prezývali v škole, no keď dospieval, vytiahol sa aj do výšky a stal sa z neho *veľký tučko*. Napriek tomu vždy mal v živote svoje plány, hlavne zmysel pre zodpovednosť a darilo sa mu. Keď ho šťastie postretlo aj v citovej oblasti, už si vôbec nesťažoval. Ale hlásiaca sa nemoc nútila zamyslieť sa a ľahko si vedel predstaviť nervové rozpoloženie svojej krásnej manželky, ak by sa mu predsa niečo stalo.

Keď závraty prešli, načrel vodu. Do vedra vplával celkom súci pstruh. Metal sa, priestor mu bol zrazu úzky.

„Aha ho! Ponúkol si sa nám na večeru?“ Čupol si k vedru a hľadel na rybu. Aj ryba chcela žiť, podobne ako on. Nervózne hľadala útočište, narážala do vedra. Mala problém ako on sám. Povzdychol. „Vieš, keby si bol zlatou rybkou, mohla by si mi splniť tri želania. Chcel by som len jedno jediné, zdravie. Potom by som ťa hodil späť do vody. Ale ty nie si zlatá rybka, zdravie mi nevieš prinavrátiť, a keďže moja Sandy má rada rybie mäsko, na večeru ťa máme na pekáči, kamarát ... súhlasíš?“ Ryba, sťaby mu rozumela, prestala sa metať a on s úsmevom na tvári zamieril k chate pre druhé vedro, aby dodržal daný sľub.

O hodinu už mierili k jazeru. Slnko ešte príjemne svietilo, no Michal vo vaku niesol deku. O pár metrov došli k najužšiemu miestu potôčika, odtekajúceho z jazera, ktorý si razil cestu do údolia neďaleko ich chaty, a prekročili ho. Poznali tu každý strom, každý krík. Posedenie na dvoch veľkých plochých kameňoch, ktoré ktovie, odkiaľ sa vzali vedľa neveľkého jazierka, bolo ich obľúbeným miestom. Sedávali tu v objatí obklopení nedotknutou prírodou

a kochali sa v kráse zapadajúceho slnka. Od šiestich rokov, od jari do jesene týždenne ušli z mestského ruchu do hôr, ušli, keď sa nakopili starosti, keď sa hlásili ťažkosti. V horách si odpočinuli, tu nebolo hlučných susedov, tu nebolo vyčerpávajúcej práce. Michal aj teraz rozprestrel deku na kameň a pritúlení k sebe vdychovali svieži horský vzduch. Na vodnej hladine ihrali slnečné lúče, sem-tam vyskočila rybka, ale Michala tentoraz vodná hladina nezaujala. So zatvorenými viečkami počúval spev vtáctva a upozornil naň aj svoju ženu. „Je mi s tebou fajn“, riekol jednotvárne a bozkal ju do vlasov.

Ale Alexandru spev vtáctva akosi nenadchol. Celý týždeň rozmýšľala o tom, prečo Michal organizuje oslavu svojej štyridsiatky tak veľkolepo. Doteraz o existencii chaty jeho spolupracovníci ani netušili. Nie preto, že by to pred nimi z nejakého pádneho dôvodu tajil, ale celých šesť rokov prešlo tak, že im o nej nepovedal, a to ich prekvapilo. Najskôr si myslela, že budú závidieť, ale mýlila sa. Rešpektovali sa navzájom a potvrdili sa Michalove slová. Majú sa radšej ako bratia.

„Michal, mám len jednu otázku. Štyridsiatka nie je ani polstoročie, ani dôchodkový vek, ba nedostal si nijaké povýšenie, aký bol teda dôvod na organizovanie oslavy? Lebo ty si vložil do týchto osláv otcovo aj materino, ako sa hovorí. Prečo?“

Michal nasilu zakašľal, aby nezacítila, ako ním trhlo. Chcel pred manželkou zatajiť, že oslavy boli nalievaním medoviny na svoju spomienku. „Nezvykla si sa sťažovať po hocijakých oslavách, drahá“, vyhýbal sa odpovedi.

„Nesťažujem sa ani teraz, som len zvedavá.“

„Chcel som ti predstaviť svojich najbližších spolupracovníkov a teba im, aj tak trochu inak. To bol hlavný dôvod.“

„Ako – inak?“

„Tak, ako si práve povedala po ich odchode, zblížila si sa aj s ich manželkami. To ma úprimne teší, naozaj som tomu rád.“ Objal ju a pritiahol k sebe.

Poznala sa s celým tímom, od začiatku predsa pre firmu účtovala a každý rok sa stretávali aj s ich manželkami, odpoveď podľa nej nebola vyčerpávajúca ani pravdivá.

Michal nechcel diskutovať na túto tému a preto sa silene rozosmial, čím odviedol jej pozornosť. „Postrehla si, ako ťa Ivo nazval?“

„Ako?“

„Saša.“

„Hjaj, to áno, po tom, čo sme si potykali. A dobre som sa pobavila, lebo jednostaj opakoval Saša ... Saša, a ja som spočiatku nevedela, že vyvoláva na mňa. Niekedy mi je z môjho mena nanič. Naozaj by ma zaujímalo, ako mohlo našim napadnúť pomenovať ma Alexandrou. V nejakej rozprávke sa Alexandrou volala princezná, ktorá sa naučila dobre šermovať, a to údajne preto, lebo x v jej mene znamenal skrížené meče. Vedel si o tom?“ úkosom pozrela na muža, no ten len potriasol hlavou. „Možno ani moji rodičia o tom nevedeli. Ale potom ma sami volali Lexou, v mojej druhej práci som pre šéfa Alex, tiež mi hovoria Sandra, jedine Monika so Zlatkom ma volajú Alexandrou, alebo ma nazvú ako ty, to sa mi páči.“

„Nuž áno, Monika a Zlatko ... Nečuduj sa, veď s nimi sa stýkame najviac“, tešil sa Michal, že ľahko a nenápadne odvrátil ženinu pozornosť a prestala sa vyzvedať a zaoberať sa rôznymi úvahami.

„Už len čakám, kedy ma niekto osloví Šaňko,“ rozosmiala sa, zaoberajúc sa ešte vždy predošlou témou. Zahemžila sa v Michalovom objatí. „Je tu tak krásne, som rada, že sme si tu postavili chatu. Tento kľud dodáva úžasnú silu a energiu. A vieš, že teraz si vždy častejšie kladiem aj otázku, či by už nebolo načase splodiť potomka? Onedlho aj ja mám tridsaťpäť a keď sa nám doteraz všetko darilo plniť podľa našich predstáv, snáď sa nám podarí aj malý Miško s Evičkou. Dokázali sme toho už tak veľa, Michal, že naše deti by si mohli spokojne nažívať.“

Michal bol rád, že mu nevidí do tváre. Od bolesti privrel oči a zaťal zuby. Krátke, no o to intenzívnejšie bolesti brucha ho trápili už vyše mesiaca. Na uspokojenie ju silnejšie zovrel v náručí. Nevedel, čo povedať. Mala pravdu. Obaja túžili po dieťati. Ale práve teraz má splodiť dieťa? Potešiť Sandy a ponechať výchovu dieťaťa len na ňu? Alebo ho splodiť len preto, aby tu ostala jeho krv, jeho potomstvo? Čo si s dieťaťom sama počne? Ako sa jej budúci manžel bude na cudzie dieťa pozerať? Prijme ho, alebo zavrhne? Sandy sa musí zákonite vydať aj po druhýkrát, je mladá, život má pred sebou ... zadriemal, opierajúc sa o ňu, o chvíľu ruky kvácli.

Keď už dlhšie neprehovoril, Sandy sa započúvala do jeho pravidelného dychu.

„Spíš?“ hlava mu práve kycla dopredu. „Zadriemal si?“

„Ehehmmm“, prižmúril oči a stisol pery, silene sa na ženu usmial. „Aha, hej, ani som sa nenazdal, kedy.“ Pomrvil sa a nabral hlboký dych.

Na neďalekom kríku sa pohol konár. „Pozri, na konári je rosnička, večer začujeme žabí škrekot po celom údolí, je čas párenia“, upozorňoval na žabku.

„Ako si ju zbadal? Je taká nenápadná.“ Nafukovala si lalok.

„Nevystrašme ju...“, pohladil ju Michal po ramene.

Žaba sa nechala ešte chvíľu obdivovať, potom zoskočila z konára.

„Prejdime sa okolo jazierka,“ navrhol Michal. „Kým sa vrátime, slnko bude zapadať.“

Michal mal pravdu, onedlho začal žabí koncert. Začuli ho ešte aj v chate keď sa poberali spať a počúvali ho dlho do noci.

* 2 *

Michal sa skleslý vracal od lekára do práce. Zlatko sa ho už sotva vedel dočkať a radosťou bol bez seba, že nový odberateľ ich nesklamal a na druhý deň príde pre materiál. Súčasne vybavoval objednávku na ďalší dovoz drevnej hmoty, na ktorú po opracovaní a popílení ihneď príde výrobca. Tešil sa ako malý chlapec. „Michal, prinesie nám to rázne výhody, oproti vlaňajšku sme pokročili vari o štyridsať percent a to je ešte len máj“, vysvetľoval oduševnene. „Už som rozmýšľal o tom, či by sme sami nemohli zriadiť továreň na finálny výrobok, neverím, že by sme to nezvládli. Máme zisk, ktorý by sme mohli investovať do kúpy susednej firmy, hen tu, za plotom, ktorá sa už sotva drží nad vodou. Haly by sme vystavali a nábytok ide na dračku. Máme ľudí, ktorých by sme poslali do Nemecka za účelom uzatvorenia zmluvy, nevidím v tom problém“, vysvetľoval horlivo.

„O akej zmluve hovoríš?“, Michal len vypleštil oči.

„Kým stihneme nájsť v Nemecku, prípadne aj inde odberateľov na finálne výrobky ... teda krásny hotový nábytok, kým stihneme uzatvoriť zmluvy, vystaviame halu a začneme výrobu, čo ty na to?“ s rozžiarenými očami sa pozeral na neho a nadvihoval obočie, ako vždy, keď sa pre niečo nadchýnal.

„Je to vo hviezdach, Zlatko, zbytočná skorá radosť, nekaz si tým deň, nateraz máme aj inej roboty. Robme zatiaľ to, čo doteraz a o zajtrajšku sa budeme baviť zajtra,“ odbil ho jednoducho.

„Michal, čo je to s tebou? Dnes si ako nekvasný ocot!“ rozhodil rukami. „Nebývaš taký! Čo tvoje plány o rozšírení firmy? Kde sa podeli?

„Netvrdím, že sa to nebude dať, ale nie dnes ... dnes nie, Zlatko. Porozprávame sa o tom inokedy, snáď budúci týždeň...“

„Budúci týždeň ... veď dnes je ešte len streda ...“, zazrel na Michala a sklonil sa nad papiere.

Michal si zastal pred okno a díval sa do neznáma. Zlatko mal pravdu, chceli rozšíriť firmu, plány boli odvážne a v začiatkoch sotva realizovateľné. Do dnes však už očividne pokročili. Desaťročná práca priniesla úžitok, aj bohatý zisk. Brat mu nie veľmi veril, keď sa pomerne mladý púšťal do veľkého biznisu. Od českého vlastníka kupoval onoho času skoro

skrachovanú firmu z vlastných úspor a z peňazí, ktoré dostali spolu s bratom od rodičov rovnakým podielom z predaných polí a z reštitučných vratiek po rodičoch. S úsmevom zvykol hovoriť, že s firmou kúpil aj Zlatka, ktorý v nej aj dovtedy pracoval a mal skúsenosti, ktoré bolo treba len zúročiť. Netrvalo dlho, kým po pracovnom kontakte v profesionálnej oblasti nadviazali aj priateľstvo. Prikúpili nové stroje, a keď so Zlatkom prebrali ďalšie možnosti, cesta k úspechu bola prekvapujúco rýchla a oni spokojní. Zlatko bol dobrý odborník, Michal sa od neho veľa naučil. Podarilo sa im rozlúsknuť ťažký oriešok práve tým, že sa dostali do povedomia nákupcov. A majú dobré výhľady aj do budúcna. A keď je Zlatko presvedčený, že by výrobou finálnych výrobkov dosiahli ešte viac, bude tomu tak, má dobrý postreh a má na obchod dobrý nos. Nikdy nevyslovoval veľké frázy, ale najmä konal, bez povzbudzovania sa realizoval a žiaril úspechom. A oni dvaja tvorili vynikajúci tím. Bez nadutosti, bez lesku, vždy vedeli, kam kráčajú a hlavne, vždy doteraz kráčali správnou cestou, darilo sa im, boli jednoducho špičkoví.

Lenže Michalove ambície sa zrazu začali rúcať. Už teraz vie, že nielen on, ale aj doktor Sexan, jeho lekár, má podozrenie na zákernú chorobu, ktorej príznaky sa čím ďalej väčšmi prejavujú. Nikomu doteraz o nej nehovoril. *Hmm, a Sandy sa ešte čudovala, prečo som veľkolepo oslavoval narodeniny. Nemohol som inak, musel som ju celkom zblízka predstaviť spolupracovníkom, musia ju poznať, aby vedeli, kto ma nahradí. Je nielen šikovná, ale aj rozumná, pracuje pre našu firmu od začiatku a pozná všetky jej výhody i nevýhody. So Zlatkom zvládne jej vedenie, o tom niet pochýb.* Otočil sa od okna, zadíval sa na Zlatka, ako húževnato niečo vyratúva na kalkulačke.

„Tak čo, starec, nepustíme sa predsa do toho?“ spýtal sa ho, keď vycítil na sebe jeho pohľad.

„Nie, idem preč, Sandy dnes príde domov, prekvapím ju nejakou dobrou večerou,“ odbil ho, nemal teraz najmenšiu chuť zaoberať sa rozvojom firmy.

„Mišo, je desať, kdeže ešte večera, veď ani obed nebol. Myslíš, že im na tom školení nedajú jesť, či čo?“

Ale Michal máločo dbal o jeho slová. „Takže idem, čau, zajtra prídem,“ stisol mu plece, rázne sa otočil a bez ďalšieho vysvetlenia vyšiel na slnkom zaliaty dvor.

Zlatko sa znepokojil. Nezvykol sa jeho kamarát takto správať. Hútal, čo mu asi je. Z okna zbadal, ako Michal postál na dvore a rozhliadal sa vôkol. *Nepozdávaš sa mi, starec, čo sa to s tebou deje? Vari na Sandy žiarliš? Mohol by si, Sandy je kočka, na aké sa muži lepia.*

Z vrecka vybral mobil a zavolal Monike. Díval sa pritom na Michala, ktorý ešte vždy nepohnute stál, aj keď bol okolo neho zrazu frmol a značný ruch, lebo odvážali hranoly a došiel aj materiál. Ale Michal vôbec nevenoval pozornosť okolitému dianiu. Monika nakoniec po treťom zvonení zdvihla a keď jej rozpovedal o svojom podozrení, že Michal žiarli na svoju ženu, Monika sa mu vysmiala. Vraj sa majú radšej, ako keď sa zosobášili, že ich mohol vidieť na chate, čo Sandy dokáže kvôli Michalovi. Zlatko len povzdychol. „Vieš, ja som si to myslel len tak, že čo keď... lebo Mišo ide domov pripraviť pre ženu večeru. Reku, či si nechce urobiť u nej očko ... alebo ... čo ja viem, Mišo nie je práve idolom žien ... a zdá sa mi, že dnes vôbec nie je vo forme.“ Monika len povzdychla, no nedovolila na Michala zlého slova povedať, ba mu pripomenula, že ani on nie je Alain Delon a že dobrou vlastnosťou oboch je, že sú k sebe trpezliví a hlavne verní. A Sandy pozná lepšie ako svoju vlastnú sestru, a prv, než zložila, mu vynadala, či dnes nemá inú robotu, iba sa hlúposťami zaoberať. Zlatko podvihol plecia. *Nuž, keď je tak, potom som sa mýlil, prepáč, Michal.* Videl ho potom odchádzať, tak si sadol aj on, aby sa venoval naďalej svojej práci. *Pch, vraj Alain Delon ... takže jej sa páči Alain Delon ... nototo! Nuž, má pravdu, naozaj ním nie som. Ale od Michala som aspoň o stupeň krajší, aj keď mám o päť rokov viac.*

* 3 *

Sandy už pred dverami zacítila šíriacu sa vôňu dobrého jedla. Obdivovala svojho milovaného muža. Stál pri sporáku a opekal akési mäso. Uviazal si jej zásteru, ktorá sotva zakrývala jeho objemné brucho. Zohrievalo ju pri srdci, čo všetko dokáže pre ňu urobiť. Na stole boli nielen sviečky, ale aj kytica krásnych červených ruží.

„Ahoj, drahý, máme nejaké výročie?“ Objala ho, pobozkali sa.

„Som rád, že si už doma.“

„Aj ja. Tak? Oslavujeme niečo?“

„Tvoj príchod drahá, vylož taniere, obed bude čochvíľa.“

„Som hladná ako vlk. Andrea sa ponáhľala domov, nikde sme na obed nezašli a keď si zavolal, že ma čakáš s obedom, potešila som sa. Kúpila som na zapitie dobré víno, značkové“, vyberala ho z tašky.

„Uh, také sme ešte nemali,“ chcel prečítať názov, kým pred ním Sandy fľašu podržala, ale zahmlilo sa mu pred očami. „Otvor ho, ochutnáme. Francúzske?“

„Nie, talianske.“

„Nevadí,“ k mäsu prikladal zeleninové prílohy a zložil si zásteru. V stolovaní bol naozaj majstrom. Kým všetko pripravil a prestrel na stôl, Sandy sa narýchlo umyla a prehodila do priesvitného župana s krajkovým lemovaním. Vyložila taniere a Michal zapálil sviečky. Vdýchla zvláštnu vôňu voňavých sviečok a sadla si za stôl. Michal sa vyžíval v každom jej pohybe.

„Čo je?“, usmievala sa.

„Keby som ťa poprosil, posadila by si sa znovu?“

„Prečo?“

„Urob to pre mňa, prosím.“

Vstala, urobila mu po vôli a koketne, vábivými očami, zvodne na neho pozrela, aby pomaly sadala späť na stoličku. Keď sa Michal s pootvorenými ústami díval na roztvorený predný diel župana, ktorý ponúkal pohľad na jej prsia, rozosmiala sa.

„Mám ťa rád, Sandy,“ sadal si bez smiechu. „Ten pohľad bol veľmi vábivý. Pokiaľ budem pri tebe a budeš ma milovať, nikomu nedovoľ, aby sa tam zahľadel.“

Zvážnela. „Prečo to vravíš? Máš pochybnosti?“

„Nezadala si tomu príčinu. Neverím, že máš niekoho okrem mňa ...“

„Samozrejme, že nemám“, skočila mu do reči. „Ako ti to len mohlo napadnúť?“ potom vstala, zastala si za jeho stoličku a objala ho zozadu okolo šije, svoju hlavu si mocne pritisla k jeho. Na pleci pocítil dotyk jej vnád. „Ty vieš, že mám len teba, Michal. Doteraz som iného nechcela, prečo si myslíš, že by som práve teraz? Tebe vďačím, že som tu, môj milý, len tebe. Tvojej dobrote a tvojmu láskavému srdcu. Už keď si tak neúnavne a dobrovoľne chodil ku mne do nemocnice, a záležalo ti na cudzej neznámej osobe, už vtedy som si ťa obľúbila. Už vtedy som vedela, že tvoje srdce je na správnom mieste a chcela som ho získať spolu s jeho obalom, spolu s tým starostlivým a láskavým mackom, ktorého by som nevymenila za nič na svete, ktorý dokáže takto prekvapiť svoju ženu, keď sa vracia zo školenia. Neviem, kto by to ešte okrem teba urobil, alebo komu je manželka taká vzácna, že by pre ňu obetoval aj pracovný deň, len aby ju privítal. Ďakujem ti nielen za dnešný deň, Michal, ďakujem ti za všetko, a nemysli si, že je to len z vďačnosti alebo len z ľútosti k tebe, či zo zištného dôvodu. Nikdy nepochybuj o mne, nemáš dôvod, zapamätaj si to,“ bozkala ho na líce, potom na ústa.

„Ďakujem ti, Sandy, ďakujem za všetky krásne spolu prežité chvíle,“ pohladkal ju po ramene. Bolo mu teplo pri srdci, dobre padli jej slová. „A teraz si už sadni, lebo jedlo vychladne. A prepáč, upozorňujem na hlúposti, ale ty dokážeš potešiť a uspokojiť. Si krásna, mám ťa rád. A teraz už dobrú chuť.“

„Ďakujem, aj tebe,“ Michalove správanie jej nepridalo na nálade.

Obed bol znamenitý, aj víno bolo výborné, ale Michal bol skleslý, aj keď sa usiloval navodiť dobrú náladu. Sandy vybadala, že ju len predstiera. Za jedlom umyl riad, a spolu v objatí vysledovali televízne noviny, dopili víno, a spokojne odchádzali do spálne, ešte nebolo ani osem. Kým si Michal vyzliekal župan, Sandy sa už šuchla pod paplón. A vtedy sa to začalo. V byte nad nimi sa znenazdania začal hlasný krik. Najprv kričala žena, potom muž, potom nastal buchot, tresk, a nakoniec zvuk, akoby niečo rozbili.

„Preboha, čo to je?“ prekvapená sa pritočila k manželovi.

„Teraz príde buchnutie dver... dverami,“ nestihol vyrieknuť, dvere sa skutočne zabuchli.

„Ako si to vedel?“

„Pokračuje to od nedele, ako si odišla. Každý deň ten istý scenár,“ ľahol si a pritúlil sa ku svojej žene. „Teraz začnú deti plakať.“ Striehli obaja a len čo žena prestala kričať, zaznel detský plač.

„Čo sa stalo? Veď už pár mesiacov bolo ticho,“ nechápavo pozrela na Michala.

„Tých pár mesiacov bol celý rok, drahá. Krik prestal pred mojimi vlaňajšími narodeninami. Rýchlo rok ubehol, ani sme sa nenazdali.“

„Chúďatá deti!“

Nechcela uveriť, že to bolo tak dávno. Hádka susedov nad nimi sa začala krátko po ich príchode. Oni boli prvými obyvateľmi v dome s nadštandardnými bytmi, súčasne s nimi sa prisťahoval aj domovník so svojou manželkou, a po pár mesiacoch sa nad nimi zariaďovali horní susedia a prichádzali ostatní. Steny, aj napriek tomu, že nebývajú v paneláku, človek by povedal, že sú z papiera. Do hosťovskej izby pre zmenu doliehal zvuk začínajúceho klaviristu, ktorý neustále brnkal do klávesov a už ich len utešovalo, že kým si ju zariadia ako detskú izbu, z nádejného klaviristu bude virtuóz. A vtedy im takého suseda budú aj závidieť.

Horní susedia boli však dnes mimoriadne hluční. Nepoznali ich, a ani žiadny záujem o vzájomné stretnutie doteraz ani jeden z nich nejavil. Za hlasný krik, ktorý ich značne rušil hlavne z ľútosti nad deťmi, sa nikdy doteraz nesťažovali. Žili svoj život jeden pre druhého, ktorý plynul povinnosťami na pracovisku a pravidelným, zaužívaným rytmom aj doma. Michal nemal čas ani náladu na zoznamovanie, a Sandy, okrem toho, že umyla schody, vyriadila chodbu, sa nezaujímala o susedov. Prichádzala a odchádzala výťahom, hoci bývali len na druhom, kde by aj po schodoch hravo vyšla. Robila účtovníctvo podnikateľom, mala pohyblivú pracovnú dobu, z bytu nad nimi však často začula krik, falošný spev a hlasnú vravu v hociktorú hodinu. Michal tvrdí, že celý rok uplynul v byte nad nimi bez kriku. Prečo po ročnom pokojnom spolužití nezhody pokračujú?

Ráno unavene vstávali, ani noc nebola celkom tichá, a krik ich zobúdzal. A denno-denne pokračoval. Michala po dvoch týždňoch začal hluk vyčerpávať, ba sľuboval, že sa pôjde sťažovať domovníčke, aby susedov upozornila. Sandy sa tomu čudovala, veď predtým zažili aj horšie noci, a zniesli. Ale Michal trval na svojom. Lenže v ten deň, keď už bol odhodlaný svoj sľub dodržať, krik prestal. Vydýchol si, že konečne bude pokojná noc.

Lenže nevedel sa vyspať od bolesti. Blížil sa termín CT prehliadky a rontgenu. Bál sa skutočnosti, ktorá potvrdí podozrenie zákernej choroby. Doteraz o nej nikomu nepovedal. V práci i doma sa držal podľa možností statočne a taktne, ba snažil sa vyplniť každé Sandyne želanie. Posledné dva týždne boli dvakrát aj v kine. Na veselohre, ktoré Sandy zbožňovala a išla sa smiechom popučiť, jeho gniavila bolesť a úsmev bol len silený. Chcel si ju zapamätať, chcel si jej obraz vziať so sebou tam, odkiaľ niet návratu.

Keď mu po vyšetrení lekár potvrdil, čoho sa najviac obával, za minútku zostarol. Vedel, cítil, že odíde. Nie je možnosť liečby. Tumor sa šíri metastázami, a nielen v mozgu a žalúdku ... a už mu ostáva len čakať ... čakať na blízku či vzdialenejšiu smrť. Lekár mu odporučil oddych, prechádzky prírodou, čerstvý vzduch, vyhýbať sa preťažovaniu.

„Hm, pán doktor, zvláštne, nikdy som sa necítil tak, aby som nedokázal svoje pocity vyjadriť. Ale teraz ... teraz ... snáď by som potreboval injekciu na dobrú náladu, alebo čo ... neviem ... aby som dokázal povedať pravdu svojej žene.“

Chcel ho vypísať na chorú. Odmietol. Sľúbil povedať o jeho nemoci Sandy, ale neprial si to. Chcel všetko vybaviť sám. Len tú náladovku neodmietol. Bol po nej unavený, a cítil sa dosť blbo, ba doma si aj zdriemol, kým Sandy došla. Bola rada, že prišiel skôr a ako obyčajne, rozjarená začala hneď s vyrozprávaním priebehu dnešných zážitkov z práce, zo stretnutia s ľuďmi. A zrazu mal malú dušičku. Nechcel jej kaziť dobrú náladu, a znepokojovať svojím stavom, preto keď ho nevoľnosť po injekcii ako-tak prešla, navrhol, aby zašli na večeru.

„Nemienila som večerať, ale keď pôjdeme do tej noblesnej, nedbám. A zajtra je voľný deň, takže som vlastne rada.“ A svoju radosť potvrdila zavesená na jeho šiji dlhým pohľadom do jeho očí. „Ľúbim ťa, môj milý,“ a priznanie ukončila vrúcnym bozkom.

Celý večer sa statočne držal, a odmietal jej povedať zlú správu na cudzom mieste. Tobôž, keď jej dnešná večera očividne spôsobila radosť. *Nuž, vzplanutie vystrieda skrúšenosť a pokus o rozpovedanie pravdy plachosť a neúspech.* Rozhodol sa, že jej všetko povie na druhý deň, doma, a veľmi opatrne naznačí, čo ju v blízkej budúcnosti čaká a na čo sa má pripraviť.

* 4 *

V nedeľu ráno ešte lenivo polihovali v posteli, keď zazvonil Sandyn mobil. Ospalo sa za ním načiahla, ale o chvíľu ožila, hovor ju očividne povzbudil. Nakoniec sa na Michala veľavravne usmiala.

„Budeme mať návštevu, Michal. Príde Lukáško, náš krstný syn, práve zmaturoval,“ posadila sa na posteli a radosťou bola bez seba. „Michal, to musíme osláviť. A kúpime mu darček,“ rozohnila sa. „Bože, Michal, ten čas uletel. Veď on ešte vôbec u nás nebol! A to sme sa nasťahovali už pred štyrmi rokmi,“ zahľadená na neznámy bod snovala myšlienky, točiace sa okolo Lukáša, pričom si zamyslene obtáčala prúd dlhej kučery vlasov okolo ukazováka.

„Čuduješ sa? Jeho podarená mať ho k nám nepúšťa,“ pripomínal Michal a tiež sa posadil. „Tvoja sestra ma nemá rada,“ vstal a vzal si župan. „... nikdy ma nemala,“ dodal a namieril do kúpeľne, aby sa oholil.

Nuž, mal pravdu, Kristína svoje deti k nim naozaj nepúšťala. A kvôli Michalovi ani sama nechodila. Povedala jej to priamo do očí, bez hanby, ešte keď si ho vzala. Vraj dievča ako ona si mohla inakšieho nájsť. Kristína bola vždy hašterivá a panovačná, veď ani s mamou sa nezhodla. Máločo ju zaujímal jej názor a bolo jej jedno, čo si myslí. Ale jej synov mala rada. Zrazu bola plná nápadov.

Po ľahkých raňajkách čochvíľa odchádzali, aby v niektorom z veľkoobchodov kúpili vhodný darček pre hosťa. Po dlhšom vyberaní sa zhodli na prehrávači mp-trojke, ktoré medzi mladými letí, povedala im predavačka.

Potom doma pripravovala dvojchodový obed a Michal naukladal na tácku práve zakúpené najfajnovejšie tortové rezy. Pre Lukáška všetko. Sandy od malička mala rada prítulného a dobrosrdečného chlapca. O pol druhej zazvonil Sandyn mobil znovu, Lukáš bol na námestí a nevedel sa zorientovať. Kým ho Michal priviedol, pustila v hifi-veži príjemnú, lahodnú hudbu na dotvorenie dobrej pohody.

„Bože môj, Lukáško, ty si vyrástol! Si celý otec, tmavovlasý, tmavooký, vysoký, driečny šuhaj. Lukáško, za tebou si dievčatá budú nohy lámať,“ hneď vo dverách ho vybozkávala, vyobjímala a usádzala ho v obývačke na gauči.

„Už je z neho Lukáš,“ potiahol ústa na úsmev Michal.

Rozprávaniu nebolo konca a Lukáš sa živo prispôsoboval každej situácii. Tortové rezy z tácky sťaby zmizli súčasne so slanými tyčinkami a Lukáš neohrdol ani šampanským, ktoré mu rozviazalo jazyk. Michal a Sandy sa dozvedeli, že maturitné výsledky boli vynikajúce ba

pochválil sa, že sa chystá na vysokú a mal presnú predstavu o svojom budúcom povolaní. Chcel byť profesorom na vysokej škole. Sandy schvaľovala jeho výber, keď inteligentného chlapca príjemného zovňajšku počúvala rozprávať. Bola ním unesená. Mladý muž mal na všetko vlastný vysvetliteľný a odôvodnený názor, mal zmysel pre humor, bol na svoj vek aj kritický aj optimistický a veľmi odhodlaný.

„Mama bude sklamaná, keď neostaneš doma," pripomenul Michal.

„Nezaujíma ma mamin názor. Nič neschvaľuje, čo robím, nech to robím akokoľvek dobre. Pre ňu platí len to, čo ona chce. Ja nemienim postávať za pultom jej krčmy a podnapitých obsluhovať. Ja potrebujem pohyb, a zorganizujem si život, aký mi vyhovuje. Nech si tam berie Kristiána, on jej zatiaľ robí všetko po vôli."

„Čo on na to?"

„Hm, zatiaľ v pohode, ale už sa aj on začína vždy častejšie búriť proti maminým názorom. Na rok končí hotelovú, môže byť krčmárom. A potom môžu s mamou korunky ukladať naraz do dvoch ponožiek."

Michal sa tiež pousmial.

„Máš bohatú obrazotvornosť," povedala so smiechom Sandy.

„Naozaj je to tak, krstná, neverili by ste. Kdeže by mama vydala peniaze na také pohodlné a elegantné bývanie, ako máte vy? Veď aj na dedine v rodinnom dome by sa dalo takto bývať, ale ona ľutuje koruny na všetko. Nech sa len kopia, veď nám ich treba," napodobňoval matku. „Už mi to lezie poriadne na nervy. Neviete si predstaviť, čo ma stálo námahy, kým som sa jej uprosil, aby nám kúpili počítač. Keby otec nenaliehal, po dnes ho nemáme. A keby teraz kamoš neprišiel služobne sem do mesta, mohol som prísť hoci na bicykli, lebo spoje sú drahé, hcc ... to sú skutočnosti, neverili by ste," pokrútil hlavou.

Z Lukáša sršala nespokojnosť s domácim životom, búril sa proti maminým spôsobom. Sandy vedela, že právom. Predsa ho utešovala a hlavne tíšila, nebodaj aby mamu nerozhneval.

„Neobávajte sa, krstná mama, rozprávam sa s ňou slušne, ale niekedy ma naozaj naštve. Má tak staromódne názory, až to bolí. To ja len teraz som sa tak nejako nechal uniesť, nejako som sa vybúril, viem, že jej nepoviete, ona je už raz taká. Neustále spieva len o peniazoch. Ja by som rád vymyslel aj nejaký stroj na peniaze, nech by si ich vyrábala, dočerta," napoly zlostne, napoly so smiechom nad svojím výmyslom sa zahniezdil na gauči.

Kým Sandy prestrela na stôl jedlo, Michal mu dal darček. Lukáš bol prekvapený, ale darček sa mu páčil a párkrát sa zaň poďakoval.

Michal a Sandy v to nedeľné popoludnie doslova pookriali. Mali možnosť rozprávať sa s mladým mužom, aká možnosť sa nenaskytla často a Michal bol unesený pozornosťou a nevtieravou láskou tohto dospelého dieťaťa, ktorá z neho sálala. Ani Sandy neočakávala prítulnosť a citlivosť, akej sa jej od Lukáša dostalo. Lukáš bol vo všetkom *in.* A to sa jej páčilo. A neohrdol ani jedlom. Dosýta sa najedol, jedlo pochválil a v ďalšom rozhovore prekvapil manželov neobyčajným zdrojom informácií, ktorými disponoval vďaka bdelým záujmom svojho rušného a intenzívne žijúceho života.

Keď mu po šiestej zavolal kamoš, aby sa už poberal na odchod, obaja ho vystískali.

„A doma len spokojne, Lukáš, nerebeluj," napomínal ho Michal.

„Všetko bude v pohode, krstný, nebojte sa," mávol rukou. „Ale ja sa nedám," uisťoval ho.

Sandy s ním zašla až na námestie. Postávali na parkovisku. „Som rada, že si prišiel, bolo dobre si s tebou pohovoriť. Aspoň sme sa o všetkých niečo dozvedeli."

„Veľa toho sám neviem. Ale viem, že v lete sa chystá domov teta Veronika, vraj aj na celý mesiac. Mama vravela, že zákonite musí prísť, lebo si musí domov priniesť peniaze. V Anglicku dobre platia, viete, mama to vie najlepšie."

„Ach, Lukáš, mama sa krúti neustále len okolo peňazí..."

„Vždy, krstná, veď som vravel. A ... čo je s krstným?" zvážnel.

„Akože čo? Prečo sa pýtaš?"

„Reku, či nie je chorý?“

„Nie, nie je, prečo si to myslíš?“

„Zdalo sa mi, že má akési vpadnuté oči. A myslím si, že mal nejaké kŕčovité bolesti, lebo si prižmuroval oči pričom si stískal pery.“

Sandy prehltla a spravila grimasu. „Neviem o tom, ale keby mu niečo bolo, mala by som o tom vedieť prvá, nemyslíš?“ povedala nerozhodne. Zároveň jej zovrelo hrdlo a v žalúdku pocítila nepokoj, ktorý prechádzal v triašku.

„Samozrejme, ja som ho už síce dávno videl, možno má taký zvyk ...“

Nasadil jej chrobáka do hlavy. Nuž Michal nemával taký zvyk, ale všimne si toho.

„Dobre som sa s vami cítil, krstná mama. Keby aj mama mala vašu povahu, gratuloval by som si. Aj krstný je fajn. Vždy som ho mal rád. Je strašne láskavý a má taký veľmi príjemný hlas. A mne vôbec nevadí, aký je na výzor, to len mama o tom neustále hovorí.“

Privinula si ho, a on ju tuho objal. *Tú pravdovravnosť má po mame.* „Poviem ti niečo, Lukáško, čo som doteraz nikdy nikomu nepovedala,“ šepkala, keď povolil objatie. „Môjmu mužovi vďačím za to, že som ťa teraz mohla objať. Bola som asi v tvojom veku, mladá, možno trochu bláznivá a nerozvážne, bez prilby som vysadla na mohutnú motorku, ktorú moja kamarátka z frajeriny vzala od svojho chlapca. Havarovali sme, môj muž bol svedkom havárie. Zavolal sanitku a zachránil mi život. Kamarátka nepreżila, ja som tri týždne ležala v kóme, bojujúc medzi životom a smrťou. A on trpezlivo chodil za mnou každý deň do nemocnice. Uváž si, za cudzím dievčaťom, o ktorom nevedel ani ň. Nebol mi nič dlžný, ani som ho nepoznala. Ale on vytrvalo sedával na stoličke vedľa postele deň čo deň. A prihováral sa mi, aj keď vedel, že ho nepočujem. Povedala mi to sestrička, ktorá ho nie raz pristihla, ako mi každý deň zvestuje, čo robil, kde chodil. Celkom cudziemu človeku, Lukáško, vieš si to predstaviť? Cítil za mňa akúsi zodpovednosť, tak mi povedal. A už som niekoľkokrát na to myslela, hoci jemu som sa s tým doteraz nepochválila, že práve ten jeho príjemný hlas mi pomohol vrátiť sa z kómy medzi ľudí. Ja som ho počula po celý čas v podvedomí, samej mi to pripadá zvláštne, ale naozaj to bolo tak. Vieš, otec už vtedy nežil a mame práve odrezali nohu kvôli vysokej cukrovke, takže nikto ku mne po celý čas nechodil.“

„Ani mama?“

Nadvihla plecia. „Bola som v kóme, Michal vravel, že nikto nechodil. Ale keď som sa prebrala, prišla. Povedz, záleží na telesnej schránke, keď tá schránka skrýva to najlepšie srdce na svete? A ja som sa do toho milého srdca ako aj do tej telesnej schránky zaľúbila.“

„Ach, krstná ... ja som nevedel o vašej havárii. Nikto mi o nej doteraz nič nepovedal. Ale ... som rád, že som sa to dozvedel práve od vás.“

„Nie je zvykom sa takýmito a podobnými činmi chváliť. Možno by som o tom hovorila svojím deťom, ale zatiaľ ich nemáme ... takže ty si sa stal mojím dôverníkom.“

Lukáš ju znovu objal a v očiach mu uvidela zalesknúť sa slzu. „Krstná, mám vás veľmi rád. A dajte pozor na krstného, zaslúži si to,“ povedal precítene.

Bolestne stisla pery, prikývla. „Dám, sľubujem.“

Na zatrúbenie sa strhli. Nezbadali ani, kedy došiel Lukášov priateľ. Práve zahodil vyfajčenú cigaretu.

„Dovidenia, krstná, ďakujem za darček, a som rád, že sme sa stretli.“ Rozbehol sa k autu. Sandy mu zamávala na odchod a zamyslene hľadela za odchádzajúcim autom až kým nezabočilo do ulice.

Potiaľto je opravené písanie.celú knihu prepíšem ako má byť, lebo je to pekný príbeh, len je zle napísaný.

* 5 *

Po Lukášovom odchode bol Michal akýsi skúpy na slovo. Keď si ho Sandy začala viac všímať, sama postrehla, ako prižmuruje oči. Hoci si v tých okamihoch odvracal hlavu, už vedela, že tým pred ňou skrýva bolesť. Aj postreh o vpadnutých očiach bol pravdou. Ako to všetko mohla nezbadať? Očakávala že jej niečo povie, že naznačí, čo mu je, ale mlčal a sama ho nechcela dráždiť, aby nepredpokladal, že si namýšľa, až to celé nič neznamená. Neprestala si ho všímať celý večer a ani nasledujúce dni. Keď nič nepovedal a ani sa nesťažoval, už sa začala znepokojovať. Snažil sa byť taký ako inokedy, ale nedarilo sa mu. Zdalo sa jej, že zabehanú úlohu len hrá a často krát nedôverčivo sledovala jeho uzavretosť. Michal bol mlkvy, ale snažil sa všetko zakrývať a napodobňovať zabehaný rytmus. Sandy čakala celý týždeň, aby niečo naznačil, až kým jej nasledujúci deň Zlatko nezavolal. Zaujímal sa kde je a prečo nešiel do práce. Ostala prekvapená.

„Vynecháva, Sandy, niečo sa s ním deje, myslel som, že vieš dôvod. Predpokladal som, že potajme pracuje na rozvoji podniku, ktorý sme plánovali. Je nejaký iný, než býval. Daj ho do poriadku, prosím ťa."

Po tomto rozhovore sa jej zmocnili zlé predtuchy. Dlho nerozmýšľala, sadla do auta a vybrala sa k doktorovi Sexanovi. Napriek hundraniu niekoľkých pacientov sediacich v čakárni po zaklopaní hneď vošla a aké bolo jej prekvapenie, keď ju sestra ohlásila lekárovi a ten si želal, aby vošla. Sedel pri ňom Michal. Pri prvom zahliadnutí sa spoliehala na šťastie, že sa konečne k lekárovi vybral, ale po Michalovom prekvapenom pohľade, akým sa na ňu pozrel, sa zľakla. Že mu nebolo jedno, že ju tu vidí, jej bolo hneď jasné. Po pozdrave prv, než si k nemu sadla na pohovku, sa pobozkali. Lekár si ich zvedavo premeral a zrazu bol zaskočený kontrastom výzoru ľudí tohto manželstva. Alexandru dávno nevidel, od havárie bola zdravá, nemala príčinu ho navštevovať, a teraz bol prekvapený šarmom, zvodnosťou a náhlou ustarostenou tvárou ženy pri pohľade na svojho manžela. Z dievčaťa, ktoré spoznal pri havárii sotva po puberte, sa stala zvodná, šarmantná dospelá žena s peknou tvárou a dokonalou postavou. Toho času, keď k nej Michal tak vytrvalo chodieval, neveril, že sa z tých návštev môže vyvinúť tak hlboký vzťah. Mýlil sa. Michala poznal od detstva, mal ho veľmi rád pre jeho všestrannosť, vzdelanie a osožnú komunikáciu vo všetkých oblastiach. *„Nuž, čo príroda ubrala na jeho kráse, pridala do vienka jeho srdcu a rozumu."* Teraz nevyšetroval Michala, len sa rozprávali. Povedal mu všetko. A práve rozhovor bol Alexandre veľmi podozrivý. Už nebolo možné pred ňou zatajiť pravdu. Michal sa so skutočnosťou začal vyrovnávať, ale pred Sandynými očami a v jej duši sa v tej chvíli nečakane zrútil svet. V momente ho chcela chrániť, túžila urobiť všetko, čo by mu pomohlo, využiť všetky známosti aj peniaze k tomu, aby ho niekam dostala na liečenie.

„Vašu energiu budete potrebovať odteraz inde, pani Chalupová, musíte sa venovať tomu, aby ste uľahčili manželovi čas, ktorý ešte môžete spolu stráviť. Urobte ho šťastným. Táto tvrdo vyslovená pravda je krutá, ťažko prijateľná, ale žiaľ, je to realita a keby som ju pred vami zatajil, nebolo by to správne. Odporúčam vám veľa spolu rozprávať, zájsť do prírody na spoločnú prechádzku, pokiaľ sa dá ... pospomínať si, veď spomienok máte viac ako dosť ... "

Mali, vedel to. Teraz ich chcel potešiť? Sandy s veľkými očami pozerala na neho, bolestivo ho počúvala, akoby od neho teraz závisel ich spoločný osud. *„Zachránil ma Michal preto, aby som sa mu mohla venovať v posledných dňoch života?"*

„Koľko času mi ostáva?", jednotvárne sa spýtal a možno odpoveď ani nebola dôležitá.

Lekár nadvihol plecia. „Ťažko povedať", vstal, otočil sa im chrbtom a vyzrel von oknom. *„Michal, Michal ... keby som ťa nepoznal od mlada ... ani nevieš, ako mi je ťa ľúto. Keby ma tvoja mať tak hrdo neodmietla a nehrnula sa Chalupovi do objatia, možno by všetko inak dopadlo."*

Sandy mala v hrdle veľkú hrču, srdce jej búšilo. Sedela vedľa Michala na pohovke celá zronená, a s trasúcim sa telom. Keď vyronila slzu, pritúlila sa k nemu, hlavu položila na jeho plece. Objal jej tenký driek a vzal jej štíhlu ruku do svojej veľkej dlane. Potom ju bozkal na čelo. „Poďme domov, drahá. S pánom doktorom sme si už všetko povedali, a keď budem potrebovať, zastavím sa."

* 6 *

Odviezla ho domov. Mlčky sedeli celou cestou, desilo ich čo aj slovko prehovoriť. Mlčky vošli do výťahu, kým Sandy stlačila gombík, Michal ju objal a ona sa k nemu mocne pritúlila. A v byte boli zase mĺkvi. Slová strácali význam, akoby bolo hriechom ich vysloviť. Sandy sa vyzlečená hodila krížom cez posteľ, hlasno sa rozplakala a plakať neprestala hodnú chvíľu. Od vyčerpania po plači na chvíľu zadriemala. Keď sa zobudila, pod tvárou zacítila vlhkosť prikrývky. Posadila sa, očami hľadala Michala. Sedel v obývačke v kresle a tíško počúval televízor. Vyčerpaná, s bolesťou v srdci podišla za jeho chrbát a objala ho.

„Neplač, moja milá, je to božia vôľa", pohladil jej ruku, vzal do svojich a obe pobozkal. „Mám ťa rád a smelo sa pozriem skutočnosti do očí."

„Tá skutočnosť mi ťa berie, Michal, berie mi ťa, je krutá, veľmi krutá, ja sa z toho zbláznim", znovu sa rozplakala, sadla si pred neho na zem, hlavu vložila do jeho lona.

Cítila pohladenie na svojej hlave, cítila, že ju utešuje, počula jeho trasľavý hlas. Aj keď v nej situácia vyvolávala nepokoj a celú ju pohltila, Michal ju zvládal a utešoval ju. Ťažko si predstavovala, že sotva ovládateľnú situáciu trpezlivo, ba hravo zdoláva. Aspoň naoko.

„No tak, Sandy, láska moja, veď som ešte tu. Neoplakávaj predsa to, čo sa ešte nestalo", hladkal ju po vlasoch. „No tak, vstaň a priprav radšej nejaký obed", povzbudzoval ju.

Zodvihla hlavu, užialené oči zaiskrili, do rukáva utrela od sĺz ešte mokrú tvár. „Čo by si najradšej?"

„Veď ty vieš, čo mám rád, no, šikovne, nemusíme byť o hlade", usmieval sa na ňu a pomohol vstať.

„Pastiersky syr s hranolkami a tatarkou", úsmev zažiaril cez zaslzené oči.

„Tušil som, že uhádneš."

V momente pre neho bola schopná urobiť všetko, hodila na seba župan a čoskoro zacítil vôňu oprážaných zemiakov. Už rozmýšľal nad výhovorkou, ktorú jej povie ako dôvod pre to, aby práve pripravený obed, na ktorý ju nahovoril, nemusel ani ochutnať.

* 7 *

Po dvoch doma strávených dňoch na Michalove veľké nahováranie sa Sandy vybrala do práce. Uspokojoval ju, že sa necíti horšie ako predvčerom, nech si len spokojne ide. Najprv sa zdráhala, ale nakoniec čo aj s ťažkým srdcom, predsa len odišla. Zahĺbila sa do práce a deň ubehol, ani sa nenazdala. Sotva na Michala pomyslela a nakoniec zistila, že jej pomohol, keď ju poslal do práce. Vracala sa vcelku vyrovnaná. Doma sa nestalo nič mimoriadne, ba aj Michal sa pochválil, že zašiel do práce. Takto ubehli tri týždne. Alexandra bola rada, že sa Michal na bolesti nesťažoval, aj keď sa doteraz nesťažoval vôbec, a Zlatko sa potešil, že je znovu vo forme. „Konečne sme sa pustili aj do nového projektu, Mišo je aký býval", zvestoval Alexandre. A ona sa tešila spolu s ním, ba nádejala sa, že sa Michalovi snáď podarí zdolať nemoc, ktorá ich vystrašila. Každodenne si oňho robila starosti, a napriek tomu, že si zo začiatku myslela, že sa Michal svojou prácou vystavuje nebezpečenstvu, pochopila, že práve práca a jeho pevná vôľa ho podporí pri dosiahnutí úspechu možno aj v zdolaní nemoci. Po dvojtýždňovej trpezlivej práci so Zlatkom vcelku úspešne zvládli vypracovanie projektu až na pár nepodstatných drobností. Jar prechádzala do leta a Zlatko nadhodil, že chlapi by

nedbali, zájsť spoločne aj s rodinami, ako po iné roky, na ich už obľúbenú čistinku ku vode, za mesto. „Ak sa podujmeš zabezpečiť suroviny, môžeme ísť aj tento týždeň, bude práve po výplate.“ Zlatkov široký úsmev svedčil za, ba o chvíľu už z okna kancelárie zazrel jeho horlivý rozhovor s Ivanom a gestá hovoriace za všetko. Kým sa stihol vrátiť, už Ivan rozprával s hlúčikom zamestnancov. *„Hm, chlapci, radosť na vás pozrieť, len dlho to už nebude možné, aj napriek tomu, že vás mám veľmi rád...“*

Koniec týždňa bol sľubný. Spoločne strávený deň zamestnancov s rodinami, ktoré sa už navzájom poznali z podobných akcií šesť rokov, s dobrým gulášom vždy lepším ako vlaňajší, s dobrou náladou, futbalom aj rôznymi hrami, s deťmi, a hlavne doteraz stále bez problémov a na úrovni, vyvolávalo spokojnosť všetkých zamestnancov. Michal sedel pod veľkou vŕbou na brehu potoka, kam vietor nezaniesol dráždivú vôňu práve vareného guláša. Miloš si k nemu prisadol a popíjali pivo, kým niekoľko detí šantilo okolo nich a čľapkalo sa v plytkej vode.

„Pán inžinier, vy máte rád ľudí, ako vidím“, začal neviazaný rozhovor Miloš.

„Mám rád svojich ľudí, ktorí ma obklopujú, pravdaže. Sú to dobrí ľudia, a pracovití.“

„Hm, prešiel som už niekoľko zamestnaní, veď viete, ako to teraz chodí ... ale s takou ľudskosťou, ako vo vašej firme, som sa doteraz nikde nestretol. Chcel by som vo vašej firme ostať čo najdlhšie.“

„A odkedy že ste medzi nami?“

„Tri mesiace.“

„A vravíte, že sa vám u nás páči? To je ešte krátka doba, aby ste mohli posúdiť ...“

„Ojoj, nie, nie, je to dosť na to, aby som mohol posúdiť, kdeže krátka. A nezveličujem, naozaj sa mi u vás páči. Makáme, ale máme zaplatené. A čo tých pár drobných sme sa poskladali na dnešnú oslavu, to ste nám bohato zaplatili v odmenách. Viem si aj našetriť.“

„Predstavíte mi rodinu?“, živo sa zaujímal Michal.

„Ešte nemám rodinu, ale dievča mám, len sa hanbila prísť medzi nás.“

„Prečo?“

Miloš nadvihol plecia. „Čo ja viem, asi je hanblivá.“

„Najbližšie mi ju predstavíte, dohodnuté?“

„Uhm, samozrejme, pán inžinier, veľa som jej už o mojej práci rozprával, a keď jej rozpoviem, že je na ňu zvedavý sám veľký šéf, určite príde, ďakujem, pán inžinier, ďakujem“, v tom sa zodvihol, a radostne sa rozbehol medzi deti hrať futbal.

Michal sa oprel o strom. Mal rád chvíle, keď jeho zamestnanci chválili firmu a pramenila z nich spokojnosť. A pobyt v prírode, na chalupe, mal rád tiež. Mali kompenzovať nervovú vyčerpanosť, ktorú prináša nielen mestský život, ale aj náročná duševná práca. Príroda sa stala súčasťou jeho života a nielen na odporúčanie doktora Sexana. Pozoroval svojich spokojných ľudí, zazrel Sandy, ako sa nenútene zasmiala v hlučnej debate s manželkami a dievčatami. *„A ja to všetko vidím možno posledný krát. Hm, aj Miloš je spokojný, hoci u nás pracuje len krátko. Som tomu veľmi rád, budú si na mňa možno v dobrom spomínať. A budú? Veď nikomu nechýbam. Vytratil som sa spomedzi nich, aby nevideli bolesť, ktorá ma ovládla a ... nechýbam zrazu nikomu...“* Opretý o strom zaspal.

Keď sa zobudil, unavene pretieral oči a zakašľal. Sedel pri ňom Zlatko už hodnú chvíľu, akoby mu strážil sen.

„Tak čo, starec, vyspal si sa?“

„To je od toho tepla, zadriemal som.“

„Uhm, takú hodinu“, Zlatko nervózne vytrhával trávu okolo seba. „Pozri Mišo, ešte si stále myslíš, že mi nemáš čo povedať? Často krát si mlčanlivý ... čím to je? Alebo ma len dráždiš, aby si každý myslel, že sa hneváme, či čo? Utiahneš sa do seba ... a ... už si začínam myslieť, že mi nedôveruješ. Alebo má to aj nejakú inú príčinu? Nemal by si zhodnotiť situáciu a rozhodnúť sa konečne vysvetliť mi, čo...“

„Prestaň, prosím ťa, prestaň“, skočil mu do reči.

„Mišo, ty dobre vieš, že som prispôsobivý, ale tvoje chovanie mi posledné týždne naháňa strach. Ťažko ti rozumiem ... hoci by som chcel, ale nejde to. Kde sa podela tvoja ambicióznosť, tvoja energia, tvoj temperament? Poľavuješ, starec. Vždy si sa púšťal s veľkým elánom do práce a teraz akoby si mal akési zábrany ... či čo... Máš frajerku?“, pochybovačne na neho pozrel, sám neveril tomu, čo vyslovil. Ale už naozaj nevedel, ako ho prinútiť povedať pravdu.

„Mám, dobre si to povedal, je to frajerka na život a na smrť“, trasľavo vyslovil sotva počuteľne.

„Neblázni, starec“, Zlatko sa pri ňom zahniezdil a očami hľadal skupinku žien, v ktorej sa doteraz dobre bavila Sandy aj jeho Monika. Chvíľu ich sledoval, sťaby to, čo Michal povedal, mohli začuť.

Michal mu tuho zovrel zápästie. „Pozri sa na mňa, Zlatko, čo vidíš?“

„Ustarostenú tvár, a razom vidím, že niečo nie je v poriadku. Poznáme sa dosť dlho na to, aby som to uhádol.“

„Presne o to ide. A ty nevieš, čo je tomu na príčine?“, díval sa mu do očí, až sa Zlatko zľakol. Na takýchto podujatiach inak alkohol odmietajúci Zlatko si zvykol viac uhnúť, ako predpisuje norma, ale tento krát Michal prekvapene zisťoval, že je triezvy.

„Vari nie si chorý?“, s obavami vyslovil krátku vetu.

„Nebudem dlho držať s tebou kormidlo, Zlatko. Bude ma musieť zastúpiť Sandy.“

„Neblázni starec, veď doteraz si chorý nikdy nebol“, ťapol ho po ramene sťaby zo srandy.

„Teraz si ma moja nemoc žiada celého“, povedal tíško, poľavil v zovretí Zlatkovho zápästia a zrazu sa mu po bolesťou trpiacej tvári skotúľala slza. Zlatko sa čudoval, odkiaľ sa vzala. A zrazu vedel, že s Mišom tentoraz to skutočne nie je sranda.

* 8 *

Po tejto udalosti sa Michal ukázal v práci dva dni, ktoré strávil prevažne so Zlatkom, aby sa uistil, že aj po jeho odchode bude si vedieť na čas poradiť sám, pokiaľ ho Sandy nezastúpi.

„Myslíš, že to dokáže? ... alebo že sa jej do toho bude chcieť?“, zapochyboval Zlatko.

„Bude, pohovorím s ňou. Nakoniec máme vo firme peniaze, je to moja i jej firma, a ona je v ekonomických a účtovných veciach doma, to predsa vieš. Veď nám robí účtovníctvo. Ty sa postaráš o technickú časť.“

Zlatko najprv pokrútil hlavou, dlaňami si chytil šiju a vystrel sa na stoličke. „Viem, že je Sandy šikovná, doterajšie výsledky dokazujú, že sa perfektne ujala úlohy. Je až pozoruhodne špičková, práca ju navyše aj baví. Viem to, mám ju rád, veď to vieš. A prepáč, že som zapochyboval.“

Keď sa však na neho pozrel, už sa o novej výrobnej linke bál aj zaujímať, ale spomenul ho Mišo a ubezpečil ho, že dovtedy ešte niečo nájde. „Veci sa zvyknú vyriešiť niekedy aj sami akoby náhodou“, uisťoval ho.

Ale Zlatko v to veľmi neveril. Zvykol si na Miša, bol vynikajúci človek, ktorý zdarne kráčal životom a ktorému všetko zázračne vychádzalo, ako by mu padlo samo do lona. Vždy mal veľa životnej energie a najmä chuť do života i do práce a nikdy sa nesťažoval. A on bol úspešný kvôli nemu, vždy ho pobádal na uplatnenie svojich vlôh, ktorých ako mu naznačil, má skutočne neúrekom. A on ho poslúchol a teraz tento dobrák ho má opustiť. Nevedel sa s tým nijakovsky vysporiadať. Michal mu s úsmevom prisľúbil, že ešte tak skoro neodíde, nech nezúfa a príde ho ešte pozrieť, ale nech mu nemá za zlé, keď bude čerpať dlhšiu dovolenku, ako je dovolené. *„Nikdy si ju doteraz nečerpal, starec.“*

Michalov stav sa začal rapídne zhoršovať. Sandy pri ňom chcela ostať doma, ale jej nedovolil. „Moja milá, dokážem sa pohybovať a bez tak musím absolvovať prechádzky

prírodou, ktoré mi lekár nariadil, neboj sa o mňa“, odbil ju, veľmi milo nahováral, aby ho bez výčitiek nechala doma. Po dobrej hodine spánku sa cítil svieži, oholil si vpadnutú tvár a rozhodol sa, že zájde na prechádzku do neďalekého parku. V šatníku sa dlho rozhodoval čo si má obliecť, kým našiel vhodné nohavice, ktoré nosil ani nepamätá, kedy. Terajšie mu boli voľné, lebo značne pochudol. Obliekol si tričko, ktoré mu tiež akosi nesadlo, ale to ho veľmi netrápilo. Slnečné lúče dráždili oči, ale v okuliaroch bola prechádzka vcelku príjemná a v parku si sadol na lavičku a rozhliadal sa po chodcoch. Neďaleko zbadal akúsi kaviareň, pred ktorou pod veľkými slnečníkmi uvidel posedávať ľudí. Dlho nerozmýšľal, dostal chuť na pivo a sadol si aj on medzi ostatných k voľnému stolu pod slnečník. Čašník bol onedlho pri ňom a kým ho obslúžil, zahľadel sa na muža, ktorý si nikoho nevšímajúc čítal inzertné noviny a podobne ako on, popíjal pivo. Sledoval ho už hodnú chvíľu, potom si vzal svoj pohár a sadol si k jeho stolu. „Je tu voľné?“, spýtal sa zo zdvorilosti a už si aj sadal. Muž prikývol, ani na neho nepozrel, aby o chvíľu vzal svoj pohár a odpil z piva. Michal sa mu zadíval do tváre.

„Chatár...“, povedal jednotvárne, akoby pre seba, načo muž zložil noviny a pozrel na neho.

„Boris Chatár“, pridal aj krstné meno a usmial sa, zložil si okuliare. Neznámy sa len díval na neho, pery sa mu zachveli, nespoznával ho.

„Tak čo, naozaj ma nepoznáš? Ale si to ty, pravda? Aj keď už nemáme pätnásť, Boro, neuverím, že ma nepoznáš...“, dohováral mu dobrosrdečne.

„Mišo Chalupa, kamoš môj, ak sa nemýlim ... naozaj si to ty? Akoby som ťa nepoznal ... ten hlas ... na ten sa nedá zabudnúť“, už teraz so širokým úsmevom vstával núkal mu pravicu, navzájom si podali ruky a vrúcne sa objali.

„Vyrástol si, odkedy sme sa nevideli“, pozeral sa mu jasných modrých očí. „Nebýval si takýto vysoký“, čudoval sa Mišo jeho výške, hoci samotného ho prevyšoval vari len o pol hlavy.

„Odkedy že sme sa to nevideli? Koľko rokov uplynulo?“, spytoval sa Chatár.

„Nuž, po základke sme sa nestretli, rozleteli sme sa každý iným smerom. A vy ste sa tuším zo susedstva odsťahovali.“

„Áno, bolo to tak. Presťahovali sme sa až do Bratislavy. Ale vykladaj, ako sa ti vodí, čo máš nové?“, vyzvedal sa. „Zostarli sme od tej doby, a život priniesol u oboch nás zrejme veľa nového, mám pravdu?“

Michal sa nadýchol. „Veru priniesol. Nuž, oženil som sa po ukončení výšky, ale zatiaľ deti nemáme, a mám tú najlepšiu a najkrajšiu ženu na svete a aj pracujem ... no ... čo ti mám povedať ... nežijem si zle. A u teba?“

„Aj ja som chodil na výšku, skončil som techniku v Bratislave, no a po ukončení som začal pracovať v súkromnej firme, tiež som sa oženil a mám dve dievčatká a teraz ... teraz ...“, nadvihol plecia, akosi mu bolo ťažko pokračovať a nechcel s celou pravdou von. Michal ho však pobádal očami, jeho výraz tváre napovedal, že čaká. „No, nemám zamestnanie, vidíš, študujem inzercie, či niekde niečo nemajú v ponuke“, priznával sa sťaby previnilo. „Je to na zbláznenie, už trčím doma druhý mesiac.“

Na jeho peknej tvári sa skutočne zračila ustarostenosť. Michal si ho vypočul bez jediného slova, hoci sa mu zdalo, že Boris toho má v kapse oveľa viac, než sa priznal. Ale neprezradil viac ani ň. Rozhovorili sa potom o všeličom, pospomínali aj rodičov, súrodencov, s ktorými sa v detských rokoch denne vídali. Za ľahkým šalátom, ktorým zajedali pivo, na pretras prišla domáca aj zahraničná politika, počasie, a keď už nebolo o čom hovoriť, zrazu sa Mišo vážne pozrel na Borisa.

„Čo si robil doteraz?“

„Technického riaditeľa vo výrobnej firme.“

„Pomôžem ti, Boro, veď sme boli kamaráti. Choď zajtra do drevárskej firmy za inžinierom Muránskym, zavolám mu, aby ťa zamestnal. Netráp sa. Neviem, čo ti dá robiť, ale robota to bude, zahoď tie noviny.“

„Mišo, to fakt? Vieš mi pomôcť? Poslalo mi ťa samo nebo, kamarát môj, som veľmi rád. Nechce sa mi to ani uveriť. A nezáleží na tom, čo budem robiť, to mi ver. To len tá nečinnosť ma pripraví o rozum. Keď sa to podarí, nebudem nevďačný“, potľapkal ho po ramene.

„Netáraj, o akej vďačnosti hovoríš?“ Potom sa znovu rozhovorili, pospomínali na školské časy, a dobre sa bavili ešte vždy na tom, ako ich spolu vyvolávali odpovedať, tak, ako v triednej knihe nasledovali Chalupa, Chatár. Ba Mišo si spomenul aj na to, ako si na venčeku spolu zatancovali, keď si uhli z koňaku. „Vykrúcali sme sa ostošesť, najkrajší frajer a najškaredší chalan z triedy ... hahaha ... vždy je to komické, keď si na to spomeniem, a zdá sa mi, že to už vari ani pravda nebola.“

* 9 *

Boris Chatár sa druhý deň už skoro ráno obliekal do pekného obleku a svetlej košeli, kravatu zladil s oblekom a za ucho si naniesol perfektnú voňavku práve vo chvíli, keď do bytu zazvonila Janka Mydlová. Keď ho uvidela, mala spokojný úsmev na tvári.

„Ako za starých čias, pán inžinier, som nesmierne rada, keď ste mi zavolali, vedela som, že sa staré časy vracajú“, zložila na kuchynskej linke nákup z pekárne. „Dievčatá už vstali?“ Nečakajúc však na odpoveď, ktorej by sa aj tak nedočkala, hneď tíško otvorila dvere do detskej izby. Bol čas zobudiť ich a vychystať. Ivonku do školy a Simonku do škôlky. Keď sa prebudila Simonka, hodila sa jej okolo krku. „Bublinka, veľmi si nám chýbala. Otec nám ani šaty nevedel dať.“ Hrdo sa usmievala, cítila svoju dôležitosť v živote tejto rodiny. Kým sa dievčatá poumývali a zjedli raňajky, Boris prikázal vyprať jeho domáce oblečenie a nevariť, lebo nevedel, ako bude v novom zamestnaní, kedy sa vráti.

Hrdo vykračoval do drevárskej firmy. Jeho chôdza bola sebaistá, chcel zapôsobiť a vyhľadať inžiniera Muránskeho. Vošiel do budovy, v ktorej predpokladal, že bude prijímacia kancelária a ostatné administratívne miestnosti, ale všetky dvere boli pozatvárané a pootvorené boli jedine dvere na konci chodby, na ktorých bol pripevnený akýsi papier, keď došiel, uvidel krátky nápis „riaditeľ“ a otváracie hodiny. Vari jediný muž v celej budove ho vrelo prijal, predstavil sa ako Muránsky, usadil ho, pospytoval sa ho, kde doteraz pracoval a Boris Chatár sa nestihol v kancelárii ani poriadne rozhliadnuť, keď mu o chvíľu prinášal pracovný odev na prezlečenie, ba aj topánky a poslal ho vykladať dosky. S počudovaním na neho pozrel, v ruke držal práve vyfasované veci ale z miesta sa ani nepohol.

„Ale ja som inžinier...“, vyslovil nesmelo a uškľabil sa.

„Aj ja, a čo má byť? Bolia vás snáď ruky?“, precedil cez zuby Zlatko a zohol sa nad akési papiere, na ktoré niečo zaznamenal. „Občiansky donesiete zajtra, aby sme vedeli zapísať vaše údaje, prípadne ho môžete dať aj dnes popoludní, možno po šichte mne, alebo Zuzke“, len čo zložil pero, vstal od stola a predstúpil pred nového zamestnanca, ktorému výškou siahal sotva do pol hlavy a prísne mu pozrel do tváre.

„No, poďme, pán inžinier, do toho, u nás musí makať každý, keď je treba, aj keby bol Alain Delon a aj v tom prípade, keď má také do krovia vábiace modré oči, ako máte vy. Pozrite sa von oknom, s chlapcami pracujú traja inžinieri už viac ako štyri roky, a nehanbia sa manuálnej práce. Vedeli by ste rozlíšiť, ktorí to sú?“, potom nečakajúc na jeho odpoveď rukou ukázal na vedľajšie dvere. „Prosím, prezliekáreň pre inžinierov je tadiaľto, rukavice nájdete na polici“, dodal už milo, s úsmevom. Sám bol odetý v montérkach, obutý v pracovnej obuvi. „Zuzka, ideme von“, zakričal do druhej miestnosti a po začutí „uhm“ už aj vychádzal z budovy na dvor. Kým sa prezliekol, už ho oknom uvidel v pracovnom nasadení.

* 10 *

Po týždňovej práci sa Boris Chatár celkom spriatelil s pracovníkmi firmy a práca sa mu začala páčiť. Už mu nevadilo, že pracuje fyzicky, veď nebol jediný školovaný, ktorý prekladal dosky, nosil hranoly alebo zametal. Všetci tu pracujúci boli vynikajúci chlapci, mali úctu voči sebe, vedeli si zavtipkovať keď mohli a pracovali, keď bolo treba. Všetci inžinieri, ktorých už po týždni poznal, boli ženatí. Volali ich majstrami a inžiniera Muránskeho volali vedúcim. Doteraz sa nestalo, aby ho niekto zavolal do kancelárie robiť papierovú robotu. Nepostrehol ani, či tu vôbec administratívna práca jestvuje, napriek tomu všetko šlo ako po masle. Keď sa prezliekal, občas zbadal akúsi staršiu sekretárku, o ktorej si nevedel čo pomyslieť. Pozdravili sa navzájom a to bolo všetko. Vo firme akoby si každý držal jazyk za zubami a hovorili len keď nutne museli. Až po troch týždňoch sa dozvedel, že riaditeľ firmy je chorý, preto sa už viac dní neukázal, hoci niektorí tvrdili, že ho videli niekoľkokrát aj s jeho manželkou, o ktorej sa Chatár dozvedel, že firme robí účtovníctvo. Sám ich doteraz nepoznal, ale všetci pracovníci o nich hovorili s uznaním a úctou.

Michalov stav sa medzitým zhoršoval. Už aj Sandy pri ňom častejšie ostávala, aby mu bola oporou, hoci oporou si boli navzájom po všetky spoločné roky. Ale choval sa statočne. Vedela, že trpí, a čo aj zatínal zuby, nesťažoval sa. „Veď sa smejem“, uspokojoval ju. „To len ty si myslíš, že sa smeješ, ale je to len pokus o úsmev“, ustarostená jeho výzorom ho hladkala po vždy tenšej ruke. *„Zo smiechu sa stal už len úškľab, môj milý, tvoj smiech už dávno nie je smiechom.“* Až teraz konečne dovolil Sandy, aby zavolala jeho bratovi, ktorý sľúbil ihneď pricestovať ale Michal nedovolil. Vídal sa v zrkadle, ako zle vyzerá a okrem Zlatka a jeho ženy Moniky k nim nikto nechodieval. Neprial si to. Pri jednej návšteve mu Zlatko priniesol obálku s tridsiatimi tisíckami korún, ktoré dostal od nového zamestnanca, a nevedel prečo. Vtedy si Michal spomenul na bývalého spolužiaka.

„A pracuje?“

„Pracuje, a veľmi dobre. Zdá sa, že je rozumný, a nevtieravo vo všetkom aktívny a chápavý. Znovu si vybral svedomitého človeka, starec.“

Michal uznanlivo prikyvoval. „To je dobre.“

„Tak čo s peniazmi? Vari ich od neho nezoberieme?“

Michal len pokrútil hlavou. „Blázon, neposlal som ho za tebou preto, aby dával úplatok. Vráť mu ich s výplatou na jeho účet.“

Zlatko schvaľoval Mišov návrh a sľúbil, že tak aj urobí. Firemnú prácu preberali už len u nich doma a kým Mišo spočiatku nadšene prejavoval záujem o firmu, neskôr sa jeho čulosť a zvedavosť strácala. Vždy častejšie vo veciach rokovala so Zlatkom Sandy a Michal ich čím ďalej častejšie už len v polospánku počúval. Zlatko si s ňou perfektne rozumel. Bola schopná prebrať s ním všetky detaily po ekonomickej stránke, ba na Zlatkove veľké počudovanie, rozumela sa aj technickým veciam. „Mám to od Michala“, prívetivo na neho pozrela. Kým hovorili o firme, Sandy bola vo forme, ale len čo skončili, upadla na duchu a svoju bolesť rozpúšťala v slzách. Monika ju prichádzala utešovať, aby ľahšie znášala bôľ, aby sa nevnárala do sĺz a do smútku. Michala po mesiaci kvôli veľkým bolestiam na doporučenie doktora Sexana odviezli do nemocnice a Sandy sa konečne spokojne vyspala. Veľa času trávievala v nemocnici pri lôžku svojho manžela. Keď ju doktor Sexan posielal domov, len krútila hlavou. „Som mu to dlžná, aj on vysedel dlhý čas pri mojom lôžku, keď som to potrebovala ... aj keď som ho o to neprosila.“ Sexan ju pohladil po vlasoch. „Ja viem, bol som toho svedkom. Ale choďte domov, pani Chalupová, neviete mu pomôcť. Choďte domov, odpočiňte si.“ Pohladkala ho po pochudnutej tvári, po vlasoch, na ruke. Zacítila, ako jej ju slabo zovrel, chvíľu podržal, potom pustil. Každý jeho pohyb pozorne sledovala, zachvela sa, keď sa trasľavo nadýchol, a počkala, kým sa uspokojil. Pozrela sa na doktora, ktorý mlčky stál za

ňou a akosi pomaly nadvihol plecia, rozhodil rukami. „Nedá sa nič robiť. Príjemné veci pomaly zanikajú“, riekol, kým si Sandy manžela ešte raz premerala a odišla.

Na druhé ráno sa zobudila na rinčiaci tón telefónu, až sa strhla, keď ho začula. V izbe bolo prítmie, v mysli nadávala na toho, kto ju tak skoro ráno budí. Volal Lukáš a radostne zvestoval, že ho prijali na výšku a jeho sen sa o päť rokov začne napĺňať.

„Gratulujem, Lukáško, nech sa ti len darí. A prečo voláš tak skoro?“ spýtala sa ho, ešte vždy si pretierajúc oči.

„Skoro? Krstná, u nás sú už chlapi v maminej krčme, veď je deväť!“

Preľaknuto pozrela na hodiny a znervóznela, že tak dlho spala. Keď Lukášovi povedala pravdu o Michalovom zdravotnom stave, na ktorý sa spýtal, nielenže sa znepokojil, ale aj zaplakal. Rýchlo sa s ním rozlúčila aby mohla ísť čím skôr do nemocnice. Už stála vo dverách, keď zastavil výťah a vystúpil doktor Sexan. Nikdy u nich nebol a teraz jeho príchodom Alexandra začala tušiť niečo strašné. O krátku chvíľu sa jej predtuchy splnili. Sedeli v obývačke oproti sebe v kresle a ona sa dívala na neho absolútne neprítomne. Potrebovala riadnu dávku pevnej vôle, aby sa ako-tak ovládla. A doktor tu bol preto, aby jej pomohol. Vedel, že ho bude potrebovať. „Kedy?“ bolo jediným slovkom, do ktorého vložila všetok cit, aby, keď sa dozvedela že „nadránom“, hlasno, vydajúc všetku svoju bolesť, hlasno zavzlykala.

* 11 *

A potom prišli tri dni plné vybavovačiek, príprav na pohreb a na posedenie. Zlatko s Monikou boli hneď pripravení splniť každé Sandyne želanie, ba prišiel aj Lukáš a na Sandyne veľké prekvapenie tiež vybavil mnoho vecí. Michalov brat Mikuláš prišiel z Čiech s manželkou a tromi odrastenými deťmi, ubytovali sa v hoteli a pomohli, kde mohli. Z Alexandrinej početnej rodiny, z dvoch sestier s rodinami a Veroniky, ktorá bola práve doma z Anglicka, pomohol jedine Lukáš. Ostatní prišli len tesne pred pohrebom, ešte dobre, že nezmeškali. Okrem jej švagra jej celý čas bol oporou Lukáš. Sandy cítila, že jeho city a vyliate slzy sú úprimné.

Na obrad prišlo mnoho ľudí. S mnohými si podávala ruky, sústrastiam akoby nebolo konca a mnohých ľudí ani nepoznala. Od plaču napuchnuté očí zakrýval riedky tyl, ktorý bol ozdobou jej smútočného klobúka. Dojímavé slová, ktoré zasiahli do hĺbky srdca, si chcela na dlho zapamätať. Keď po obrade vyšli z chladnej obradnej miestnosti na horúce slnko, nohy sa jej podlomili, a keby sa neopierala o Lukáša, načisto by odpadla. Už nedokázala nahlas ani zaplakať. Slzy sa samé liali po tvári, tichým plačom sa lúčila od svojho dobrého manžela. A mnohí vyjadrovali sústrasť aj nad hrobom. Stískali jej ruku, sľubovali pomoc.

Na pohrebný kar do reštaurácie Alexandra cez Zlatka pozvala všetkých zamestnancov firmy, sama pár svojich známych a rodinu. Objednala prípitok, predjedlo a jeden výdatný chod obeda a potom každému tortový rez a na pitie podľa vlastného výberu. Hoci jej Zlatko nemienil radiť, nepovažoval za potrebné sa natoľko rozťahovať. „Aj ty by si to pre pamiatku svojej polovičky urobil“, odbila ho. Mala pravdu. Keď sa už zamestnanci začali dvíhať od stolov a Sandy zbadala, že sa idú rozchádzať, zastala si do dvier a starostlivým pohľadom mierila do miestnosti, aby zhodnotila, či bolo všetko v poriadku. Potom si konečne zložila z hlavy klobúk, postála chvíľu, už sa chcela vrátiť k rodine, ale v miestnosti bolo teplo, a napriek tomu, že aj vonku slnko pražilo, vo dverách ju schladil aspoň slabý prievan, ktorý sa pohrával s jej uvoľnenými plavými pramienkami vlasov. Odchádzajúci jej podávali ruku a poďakovali za pohostenie. Všetkých poznala, až na jedného, ktorý odchádzal posledný. Dôstojne pred ňu predstúpil a tiež jej podal ruku. Musela zodvihnúť hlavu, aby mu mohla pozrieť do tváre. Jeho bystrý, prenikavý pohľad a očividná inteligencia bola zjavná na prvý

pohľad. V slnečnom svetle bol jas jeho modrých očí ešte jasnejší. Celým svojím zjavom na Alexandru zapôsobil.

„Ešte raz úprimnú sústrasť a ďakujem za pohostenie. Poznali sme sa s Michalom ešte ako deti a nedávno sme sa stretli. On mi zabezpečil prácu vo firme. Ani som sa mu nestihol poďakovať. Prajem vám veľa síl, pani Chalupová“, podržal jej ruku vo svojej dlhšie, ako bolo potrebné, potom priložil aj druhú ruku na jej, slabo potriasol, až jej to bolo zrazu nepríjemné. Sklopila oči, bez slov prikývla, nakoniec sklonila hlavu a zahryzla si do pery. Na prste Michalovho známeho zbadala obrúčku a na malíčku prsteň s veľkým tmavozeleným kameňom. Vytiahla si svoju ruku a kým sa neznámy otočil, počula ho ešte pozdraviť „dovidenia“. Vrátila sa k svojim, konečne si spokojnejšie prisadla k Lukášovi, ktorý jej držal miesto pri stole. Kristína, jej sestra, sa k nej pred Lukášom priklonila, a spýtala sa, kto bol ten pekný muž. Alexandra na ňu nechápavo pozrela, potom vyzrela dverami a zbadala „pekného muža“ rozprávať sa s Ivanom, pričom sa pozeral do miestnosti a pohľady sa im stretli. Neodtrhol zrak z nej ani vtedy, keď si na oči dával slnečné okuliare, ktoré mu mimoriadne pristali. Lukáš okríkol mamu, že sa nepatrí vyzvedať. Kristína však pokoj nedala.

„Lexa, tak povedz, kto to bol?“

Nechýbalo veľa, aby sa rozplakala, jednotvárne pozrela na sestru a aby zabránila slzám, párkrát zaklipkala. „Michalov kamarát z detstva“, odpovedala spokojne a rozhliadala sa po prítomných.

„Alexandro, mala by si něco sníst“, dobrácky ju objal švagor za plece. Ani nevedela, odkiaľ sa vzal za jej chrbtom. „Bylo to na tebe moc, vím, holčičko, chápu tě, no tu je oběd, honem, pust se do jídla.“

Vzala príbor a predjedlo naveľa zjedla. „Idem za čašníkom a dám ti priniesť aj obed“, činil sa hneď Zlatko ale keď ho mala pred sebou, dokázala z neho zjesť iba polovicu, aj to až na Lukášove nahováranie. Sotva čo odsunula tanier, na voľnú Lukášovu stoličku si prisadla Kristína. „Tak čo, sestra, ako pôjde všetko ďalej?“, spýtala sa veľavravne. „Čo bude s vašou firmou?“

Zdesene na ňu pozrela. „Čo by bolo? Život ide ďalej, Kristína, aj keď na mojich pleciach bude väčšia zodpovednosť, ako doteraz.“

„Ale čo bude s firmou? Vari si ju nemieniš nechať?“, dobiedzala.

Pokrčila plecom. „Nejako bude“, žalúdok sa od sestriných slov zvieral. Nemala chuť práve teraz na túto tému rozprávať a vôbec nemala tušenia, kam smerujú jej otázky.

„Vystríham ťa, sestra, nepúšťaj sa do takých veľkých vecí, nie si ty pre to stvorená, radšej ju predaj, radím ti dobre.“

„Neraď mi, prosím ťa, a hlavne nie teraz. Bola to Michalova firma, nesiem za ňu nejakú zodpovednosť, nemyslíš?“

„Hm, hm, no, len aby ti ten obrovský majetok neprerástol cez hlavu.“

„Čo tým chceš povedať?“, zreničky jej nervózne poskakovali z predmetu na predmet.

„No ... nič, nech je ako ty chceš. Dúfam však, že keď budeš pretriasať dedičstvo, budeš pamätať na svojho krstného syna. Lukáš mal Miša rád“, podotkla akoby mimochodom a keď uvidela sestrin priam výhražný pohľad, presadla si na svoje miesto.

Lukáš došiel a začul práve poslednú vetu. Zlostne vytiahol stoličku aby si sadol na svoje miesto a nahnevane pozrel na mamu. „Mal som ho rád, a nielen ja, jeho mal každý rád, okrem teba. A napriek tomu, že nebol šarmantný a zvodný, bol zodpovedný a milý človek, a dominovalo v ňom dobro, lenže ty, mama, to nikdy nepochopíš, lebo ty nemáš porozumenie pre lásku a cit voči iným. A o akom dedičstve hovoríš? Krstná má predsa život pred sebou.“

* 12 *

Mikuláš ešte držal Alexandrine ruky, kým si druhou utierala slzy. Už hodnú chvíľu sedeli vedľa seba na gauči, Miki už dávno vypil kávu, ktorú Alexandra doteraz ani neochutnala.

„Neplakej, Alexandro, vždyť mu nebylo pomoci, víš to. Nemohla si pro něho udělat víc, nepláč, no tak.“

„Ale mohla, Miki, mohla“, uprene sa pozerala na jeden bod až kým si k nej neprisadla z druhej strany Mikulášova manželka Jana a pohladila jej rameno. Zvláštne na ňu pozrela. „Viete, vysporiadala som sa s tým, že je vážne chorý a nie je mu pomoci“, nadýchla sa. „Ale ako sa môžem uspokojiť, že som nebola pri ňom, keď odišiel? Ako? Veď som mu nemohla povedať toľko vecí, čo som všetko chcela ... a to ma veľmi bolí ... bolí to, čo som neurobila, Janka ... to, čo som neurobila. On bol pri mne, keď som sa z kómy prebrala a ja ... ja....“, nedokázala pokračovať, hlas sa zachvel a hlasno zavzlykala.

Na jej hlasný nárek došli aj Mikulášove deti aj Lukáš, ktorý sa s nimi rozprával a zdalo sa, že si aj dokonale rozumie. Lukáš si ihneď zastal za jej chrbát, objal ju okolo pliec a pobozkal na líce. „Krstná mama, nikto by pre neho neurobil to, čo vy. Upokojte sa, mali ste sa veľmi radi a verte, krstný nechcel, aby ste ho videli odchádzať, nechcel, aby ste vtedy boli pri ňom. Chcel, aby ste si ho zapamätali inak, krstná mama, neplačte, bude vám zle“, utešoval ju a skutočne, naveľa sa aj uspokojila. Janka vstala, priniesla na tácke pre každého koňak. Alexandra, keď ju všetci ponúkali, vypila ho tiež a po hodnej chvíli ako-tak nadobudla rovnováhu.

Mikulášova rodina na druhý deň odišla domov, ale Lukáš ostal ešte štyri dni pri krstnej. Nie kvôli akejsi zištnosti, ako si to predstavila jeho mama, ale z citu, z povinnosti voči nej, a zo slušnosti. Vedel, že krstnej mame uľahčí znášať bolesť a vyplní prázdnotu, ktorá ostala po jej manželovi v byte, vyplní samotu, do ktorej by ihneď upadla. Jeho krátky pobyt v každom prípade Alexandre prospel. Dvakrát zašli aj na spoločnú večeru a povzbudzovaná Lukášom neklesala na duchu. Lukáš ju privádzal na iné myšlienky a pomohol zabudnúť na kruté chvíle. Spoločne prebrali, že po jeho odchode Alexandre neostane nič iné, ako sa pozrieť krutej skutočnosti do očí a pustiť sa do celkom nového, nepoznaného života. Ostáva jej začať žiť život v ktorom bude nútená inak rozmýšľať, inak reagovať, tvrdšie bojovať, a pevne v ňom kráčať bez toho, aby zaváhala. Musí byť dosť silná, aby sa pustila do boja s doteraz nepoznaným osudom.

Nech si však prebrali s Lukášom všelijaké životné situácie, nech ju akokoľvek nabádal a posmeľoval, po jeho odchode byt ostal prázdny, tichý. Nech robila čokoľvek, udalosti sa vždy vyvinuli inak, ako si naplánovala. Už nemala jasné predstavy o budúcnosti, jej viera v budúcnosť bola každým dňom viac neistá a nejasná. Váhavo sa stavala aj k zdanlivo jednoduchým a prirodzeným veciam, problémom začalo byť aj správanie sa v niektorých situáciách, keď sa potrebovala pohybovať medzi ľuďmi. Po Lukášovom odchode sa zrazu aj jednoduchý nákup v obchode stal problémom. Zároveň si až príliš uvedomila svoju bezmocnosť a nebol nikto nablízku, kto by pomohol, kto by usmernil, posmelil. Večer čo večer si líhala unavená a skleslá. V nočnom tichu bolo ticho ešte tichšie, tlkot vlastného srdca vnímala ako bubnovanie. Už chcela siahnuť k povzbudzujúcim prostriedkom, jej vyčerpané telo aj myseľ si nutne žiadali zmenu niečoho, čo sama nedokázala pochopiť, čo nedokázala definovať. Nenachádzala si rovnováhu a rýchlo sa unavila. Z bytu sa nepohla už viac ako týždeň, nedvíhala telefón, nestýkala sa s nikým. Zlatko si myslel, že snáď s Lukášom odcestovala domov, k svojej rodine, len mu bolo čudné, že sa celý čas na chod firmy ani neopýtala, ba ani len nezavolala. Ani mu nenapadlo, že môže byť doma, ba môže potrebovať oporu, ktorú jej on, no hlavne jeho Monika mohli poskytnúť. Alexandra upadala do depresie. Hodiny dokázala presedieť nepohnute v kresle a v tichom byte načúvať slabému tikotu hodín, ktoré postupne vnímala ako hlasné údery. Celý deň presedela v župane a vstala len keď nutne potrebovala. Jej ničím nerušené sedenie zrazu preťal zvuk zvončeka na vchodových dverách. Strhla sa a pustila sa do plaču. Nemala záujem o nikoho. Keď sa ale zvonenie opakovalo,

zvedavosť ju premohla, ťažko vstávala a pomaly sa privliekla k dverám, aby ich otvorila. V prítmí chodby nespoznala ani domovníčku.

„Dobrý deň, pani Chalupová, prepáčte, že vás otravujem, potrebovala by som s vami hovoriť, môžem vojsť?“, prekvapená tým, čo vidí, potlačila dvere dovnútra. Hneď pochopila, čo sa s Alexandrou deje.

„Poďte, pani Borková“, odstúpila sa jej z cesty a domovníčka vošla.

„Ste chorá?“, ustarostene na ňu pozrela potom sa rozhliadla po byte. „A ste len sama?“

Niečo zmätene zahabkala, ospravedlňovala sa, že len pred chvíľou vstala, plač ju náhle premohol, hodila sa jej do objatia a hlasno zavzlykala. Domovníčka ju objala, útla Alexandra sa v jej veľkom objatí skoro stratila. Počkala, kým sa ako-tak ukľudní, potom si spolu s ňou sadla na gauč.

„Viem, že je vám ťažko, pán manžel vás mal veľmi rád, postrehla som to, bol vám verný a oddaný. A teraz ... viem vás pochopiť, veru viem. Ale prečo ste nezavolali, bola by som k vám prišla aj skôr, nemohla som vedieť, že ste ostali sama.“

„Nebola som sama, bol tu môj krstný syn, ale už odišiel, ale môžete hocikedy prísť, hocikedy, budem rada“, povedala zo slušnosti, ale vôbec sa jej nežiadala prítomnosť cudzej osoby. „Prepáčte, že nie som oblečená, ja som len pred chvíľou vstala ale akosi sa ťažko spamätávam.“

„Pani Chalupová, potrebovala by som vašu pomoc“, zmenila domovníčka náhle tému. „Musíme zajtra odcestovať, sestra vyberá zemiaky a treba jej pomôcť, mohla by som vás poprosiť, aby ste umyli schodište?“

„Ale samozrejme, pomôžem vám, je to prirodzené, a celé? V celom dome?“

„Nie, nie, to nie. Len od trojky. Budem vám veľmi povďačná.“

„Ale nestojí to za reč, veď som doma, pani Borková. Dáte si so mnou kávu? Prípadne pohár vína, alebo niečo ostrého?“

„Och, ste milá, dám si kávu a niečo ostrého, ďakujem ... keď budete taká dobrá.“

Kým zovrela voda, naliala kalíštek koňaku, vyložila slané keksy. Aj táto drobná povinnosť ju zamestnala a pomohla odviesť jej ponuré myšlienky. Pri káve sa rozhovorili o úrode zemiakov, o peknom jesennom počasí, o deťoch pani Borkovej, ktoré pracujú v Nemecku, ba pani Borková porozprávala o sebe rozličné príhody, ktoré Alexandru povzbudili, pomohli pozabudnúť na svoj skleslý stav a priviedli na celkom iné myšlienky, než akým sa v dopoludňajších hodinách oddávala. Stratený záujem o jej okolie sa hoci len malou iskierkou, ale začal prebúdzať. Pani Borkovej, výrečnej to žene, ktorá vypila k ponúknutej káve nakoniec tri kalíšteky koňaku, sa výrečnosť strojnásobila. Bola značne hlučná a mala neukojiteľnú zvedavosť. So zápalom rozprávala skoro tri hodiny, kým nakoniec Alexandra pripravila aj ľahké jedlo, ktoré za neúnavného hlučného rozhovoru pani Borkovej na svoje veľké prekvapenie tiež s chuťou zjedla.

* 13 *

Po odchode pani Borkovej odpratala riad, a prvýkrát od pohrebu zapla televízor. Vysledovala celkom zaujímavý dokumentárny film o Antarktíde, ktorý ju zaujal a od Lukášovho odchodu sa prvýkrát dobre a spokojne vyspala, ba zobudila sa až v neskoré dopoludnie s vedomím, že dnešný deň má povinnosť, ktorú sľúbila splniť domovníčke.

Prácu si naplánovala tak, aby bola chodba čistá, keď po ukončení práce budú obyvatelia prichádzať domov. S plným vedrom vody so saponátom, s mochom a v gumových rukaviciach začala od svojho poschodia umývať smerom dole na prízemie, ktoré bolo najšpinavšie. Po umytí tejto časti v práčovni vymenila vodu a vyviezla sa výťahom na tretie, aby umývanie dokončila pred svojím bytom. Keď vystúpila z výťahu, pred vchodovými dverami nad ich bytom sedelo na rohožke o dvere opreté dieťa. Na zvuk výťahu sa pozrelo,

ale pri pohľade na Alexandru si znovu sklonilo hlavu na ruky, ktoré opieralo na kolenách a začalo tíško plakať. Chvíľu ju pozorovala. *„Teda toto dieťa sme počuli s Michalom plakať.“* Dieťa nejavilo o ňu záujem, preto začala umývať dlážku. Keď došla k nej, prácu nechala a čupla si pred ňu.

„Prečo plačeš?“, spýtala sa jej a pohladkala ju po hlávke.

Dieťa na ňu nedôverčivo pozrelo a odtiahlo hlavu.

„Vymkli ťa? Nevieš sa dostať dnu?“ spytovala sa jej dobrácky, na čo dieťa prikývlo a veľkými modrými očami sa na ňu zahľadelo.

„Dlho tu sedíš?“ hodila na zem stiahnuté rukavice a pohladila jej oboma rukami tvár. „Ako sa voláš?“

„Simonka.“

„Nemáš kľúč?“

Pokrútilo hlavou. „Pustili nás skôr domov a Bublinka ešte neprišla.“

„Bublinka?“ Alexandra roztvorila oči. „A prišla by si ku mne, keby som ťa pozvala?“ Dieťa nič neodpovedalo. „Myslím do tej doby, kým príde ... no ... Bublinka.“

„Uhm, prišla. A kde bývaš?“

„Na druhom, doumývam schody, a prídeš ku mne. Pripravím ti niečo dobré, súhlasíš?“

„Uhm“, vstávalo zo sedu a podávala Alexandre rukavice. „Rýchlo umývaj, aby sme skoro mohli byť pri tebe.“

Alexandru viac nebolo treba povzbudzovať. Dieťa bolo veľkou motiváciou do práce, ktorú sa skutočne snažila čím skôr skončiť, aby si s ňou mohla konečne sadnúť a kým umývala schody, už myslela na to, čím by Simonku prekvapila. Keď odomykala byt, Simonka sa jej spýtala, či je umývačka. Pousmiala sa a vysvetlila jej, že len zastupuje domovníčku. Rýchlo sa prezliekla do ľahkého tmavofialového županu a kým sa vrátila z kúpelne, Simonka už sedela na gauči a listovala jedno z čísiel časopisu Život, ktorý našla vedľa gauča v prútenom košíku na noviny.

„Jéj, ty máš krásny župan“, začudovala sa úprimne, keď ju uvidela. „Keď vyrastiem, aj ja si taký kúpim, taký istý priesvitný“, pokývala hlavou a Alexandra sa na ňu pobavene usmiala.

„No, Simonka, čo by si najradšej? Čo ti mám pripraviť?“, bola ochotná splniť každé želanie tohto malého dieťaťa.

„Chcem rožok a párky, som hladná“, rozkázala si.

Alexandra si k nej prisadla. „Ale rožok nemám, bude dobrá žemľa? Pokrájam ti ju na vojakov, natriem maslom kým sa uvaria párky“, snažila sa jej vyjsť v ústrety, sama nevedela prečo. Ale bolo dobre mať starosť o niekoho.

„Aj žemľa bude dobrá a ja ti pomôžem natrieť, dobre?“ rýchlo zoskočila z gauča, chytila Alexandrinu ruku, a viedla ju do kuchyne. Obe sa činili a Alexandre od dojatia vyhŕkli slzy. Doteraz sa nikdy nestarala o dieťa, a táto malá prišla ako na zavolanie. Keby nie jej, znovu by upadala na duchu, trýznila by ju bolesť, vracali by sa spomienky a bola by nútená viesť boj so sebou. Prítomnosť tohto milého, prívetivého dieťaťa nastolila rovnováhu v jej duši a sama potláčala akúkoľvek ozvenu či náznak smútku, aby dieťa nevyplašila. Simonka síce vo svojej pracovnej horlivosti značne pomastila obrus na stole, pokvapkala horčicou, ale to všetko nebolo podstatné. Ona sama bola najdôležitejšia a keď po zjedení jednej žemle a páru párkov zahlásila, že chce kakao, Alexandra by jej bola zniesla aj modré z neba. Sama sa s ňou najedla, ba vypila aj pohár kakaa, čo už veľmi dávno neurobila. Po vypití kakaa sa Simonke hlasno odgrglo, na čom sa obe zasmiali. „Však môžem pri tebe hlasno grgnúť?“, spýtala sa a samozrejme čakala kladnú odpoveď. Súhlasila a pohladkala ju po vlasoch, narušiac tak vypnutú fontánku na vrchole hlavy, ktorá jej po pohladení znovu naskočila. „Vieš, že mi to tatino zakazuje?“ Keď jej vysvetlila, že je to neslušné, ale ona jej dovolí a bude to ich tajomstvom, Simonka ožila.

„A môžem prísť k tebe aj inokedy?“, spýtala sa nadšene.

„Samozrejme, môžeš, ale len ak ťa pustia, musíš sa vypýtať, a povieš, že ideš ku kamoške, lebo ktovie, či by ťa inak pustili....“, zrazu zaváhala, či koná správne.

Vnímavé dieťa jej zovrelo ruku. „Aj to bude naším tajomstvom, dobre?“

Prikývla a zamyslela sa. Sedela s dieťaťom za kuchynským stolom a rozprávali sa spolu ako dvaja dospelí. Doteraz nevedela o tom, že také malé dieťa je schopné komunikovať s dospelým ako s rovnocenným partnerom a pripadalo jej to celkom zvláštne. To malé dievčatko bolo vysoko inteligentné, vnímavé a bystré. *„Mohla som byť snáď dobrou matkou, keby...“*

„Ty sa na mňa hneváš?“, spýtala sa zvedavo, lebo ihneď zbadala zmenu jej nálady.

„Nehnevám, kdeže“, usmiala sa na ňu. „Len som sa trochu zamyslela. Urobila si veľmi dobre, že si ku mne dnes prišla. Potešila si ma. A keď prídeš nabudúce, budeš mať aj prekvapko, uvidíš.“

„Prekvapko nechcem“, zarmútila sa zrazu.

„Nechceš? Prečo? Nemáš rada prekvapenia? Myslela som si, že všetky deti majú prekvapenia radi.“

„Posledné prekvapko bolo, keď umrela mamina. Vtedy povedal tatino, že nám urobila prekvapko. Ja odvtedy nechcem nijaké prekvapko“, vysvetľovala zachmúrene.

„Tebe umrela mamina?“ *„No to je naozaj prekvapko, aj pre mňa, nielen pre to dieťa. S akou ľahkosťou dokáže o tom hovoriť...“*

„Mamina bola chorá, vieš, bola v nemocnici, a tam umrela. Preto máme Bublinku“, vysvetľovala veľavýznamne.

„A kto je Bublinka a prečo voláte niekoho Bublinkou?“, počudovane sa spýtala.

„Bublinka je naša pestúnka, vieš? Ona nám dáva raňajky, aj obed, aj nám pripravuje šaty“, rozprávala ťahavo, „lebo tatino nevie.“ Potom sa rýchlo zošuchla zo stoličky a začala si prezerať byt. „Aj my máme takto kúpeľnu, len trochu ináč. A aj spálňu máme takú istú, ale v našej má tatino aj počítač a televízor máme tu, nie tak, ako ty. A ... jéj, to je pekný strom! A aký malý veľký strom! Prečo tu narástol?“ Chodila okolo bonsaja, ktorý zbadala len po prehliadke bytu.

„Je to bonsaj, taký čínsky strom, na okrasu“, vysvetľovala jej.

„Môžem ho chytiť?“

„Môžeš.“

„Jéj! Je taký istý ako náš na ulici, však?“

„Uhm.“

V tom začuli na hornom poschodí lomoz.

„Pst!“, priložila si ukazovák na ústa Simonka. „Bublinke niečo spadlo“, zachichotala sa. „Teta, ty bývaš presne pod nami, však? Ty potom vždy môžeš vedieť, keď sme doma, však?“

„Uhm, to môžem, keď robíte krik, alebo vám niečo spadne, ako teraz, tak vás budem počuť. A keď mi na radiátore lyžicou zaklopeš, budem vedieť, že ideš ku mne.“

„Fajn, teta, to bude naše znamenie?“

„Uhm, keď aj ty tak chceš...“

Usmievajúc prikývla. „Keď ma niekto doma nahnevá, zaklopem lyžicou a ujdem“, tešila sa a Alexandra s ňou. „A povieš mi, ako sa voláš?“, spýtala sa jej so záujmom.

„Sandy“, odvetila jej. „Ale mala by si už ísť domov, aby si Bublinka nemyslela, že ťa niekto ukradol.“

* 14 *

Po Simonkinom odchode schúlená a zamyslená Alexandra dlho sedela na gauči. Včera sa hnevala na pani Borkovú, že ju vyrušila z jej skrúšenosti, zo skleslosti, ktorej sa oddávala. Teraz si uvedomila, že jej pomohla vystriedať neblahé chvíle a prinútila ju prispôsobiť sa

nevyhnutnostiam bežného dňa, ktoré boli pre ňu ani nie tak dávno samozrejmosťou. Disciplínu by nikdy nezavrhla a neodmietla a vysmiala by sa každému, kto by o nej tvrdil opak. A stačila rodinná tragédia, aby sa ocitla bez síl, bez životaschopnosti. A práve v čase, kedy ju najviac potrebovala. V tejto situácii nebol vedľa nej nikto, kto by spozoroval vyhasínajúcu žiaru v jej očiach, ochabujúci záujem o všetko okolo nej, jej utrpenie, ktoré už pomaly prechádzalo do sebazničenia. A stačila zachytiť zúfalý pohľad dieťaťa, stačila zdieľať jej náhodne vzniknutý problém, aby ožila. Uvedomila si to všetko a bola rada, že sa vyhla vážnym problémom, ktoré mohli vyústiť do dajakého ľahostajného nešťastia. A vôbec, že stačilo tak málo, aby nadobudla niekdajšiu rovnováhu, aby sa dostala do predošlého životného rytmu. Lebo tento zložitý vnútorný rozhovor rozumu a duše, ktorý v sebe viedla, vedela, že bude účinný, blahodarný a vzácny pre budúcnosť. Povzbudí ju, aby nadobudla stratenú sebadôveru, upokojí ju a nedovolí vystavovať sa naďalej nebezpečenstvu, ba poskytne jej silnú vôľu prispôsobiť sa udalostiam, v ktorých bude odkázaná na vlastnú energiu.

Zrazu si uvedomila aj to, že utiahnutá do seba už viac ako týždeň z domu ani nevykročila. Ešte že mala potraviny, ba i žemľu v mrazničke, ináč by sa zahanbila aj pred Simonkou. Rázne vstala. Podišla k oknu, cez záclonu vyzrela na ulicu, chvíľu sledovala náhliacich sa chodcov. Osmelila sa vyjsť aj na balkón, ktorého dvere v posledných dňoch veľmi nesmelo otvárala. Popoludňajšie slnko jej svietilo rovno do očí, prižmurovala ich, aby vôbec videla. Nesmelo sa chytila zábradlia aby si udržala rovnováhu. Zahľadená na ulicu, na mestský ruch, zhodnotila svoju situáciu. V posledné dni ju pohlcovalo jej vnútro, ale od zajtra sa všetko musí zmeniť. *„Od zajtra? Prečo od zajtra? Od teraz, hneď od teraz!“* Ale vkrádala sa do nej bojazlivosť. Napriek tomu presvedčovala seba, že to pôjde, že má silnú vôľu a odvahu vyjsť na ulicu, že sa nemôže izolovať od vonkajšieho sveta, ale potrebuje sa začleniť medzi priateľov, spolupracovníkov, aj napriek tomu, že to po nedávnej udalosti ľahko nepôjde. *„Tu treba konať, nie poddávať sa. Nie som predsa nijaký bojko.“* V momente vošla do bytu, hľadala svoj mobil, ktorý zrazu nie a nie nájsť, nakoniec sa jej dostal do ruky Michalov. Zauvažovala, či ho má použiť. *„Prepáč, Michal, budem ho odteraz používať sama.“* Samozrejme ho bolo treba nabiť. Kým sa nabíjal, prezliekla sa a zašla do neďalekých potravín na menší nákup. Potrebovala nakúpiť pre Simonku, lebo mohla prísť a ...

Len čo doma nákup vyložila, zavolala Zlatkovi. Vydýchol si, keď ju počul, zjavne sa mu uľavilo. Bol ešte v práci a dohodli sa, že zajtra sa pôjde pozrieť do firmy. Ostala prekvapená, keď sa ju spytoval, ako sa majú jej sestry. „Bola si predsa od týždňa doma, či nie? Vyvolával som ti, ale si nedvíhala, tak som si myslel, že si s Lukášom odcestovala domov. A iste si aj svoj mobil doma zabudla ... že mám pravdu? Inak by si z Mišovho nevolala.“ Niečo zamrmlala, ale Zlatko bol o svojej pravde presvedčený, nechcela mu ju vyvracať.

„Nuž, Alexandra, najvyšší čas, aby si sa dostala medzi ľudí, inak sa v tejto samote zblázniš.“, presvedčovala nahlas seba samu.

Pripravila si na zajtra smútočné oblečenie, vysledovala televízne noviny a osprchovala sa. Prehrabávajúc sa v taške našla aj svoj mobil, zapojila ho na nabíjanie a v kuchyni na stôl rozložila projekt o rozšírení stavebnej firmy, ktorý ešte stihol Michal so Zlatkom dokončiť. Chcela sa naň detailnejšie pozrieť, keď na dverách začula zaklopať. Potriasla hlavou, či sa jej to marí, či jej v tom tichu neharaší. Keď sa klopanie zopakovalo, podišla ku kukátku, ale nikoho nevidela. Strhla sa, keď stojac pred kukátkom znovu začula klopanie. Dvere mala zaistené, opatrne ich odomkla a pootvorila. Aké bolo jej prekvapenie, keď sa ozval príjemný detský hlások.

„Nedočiahla som na zvonček, máš ho vysoko. A zaklopala som na radiátor.“ Ihneď uvoľnila retiazku uzáveru. Usmievavá Simonka ukradomky došla k Alexandre, hoci bolo po ôsmej, a sama bola už v pyžame. Tajnostkársky zahlásila, že si všetci myslia, že išla na záchod, ale ona musela Sandy vidieť, aby jej dala pusu na dobrú noc. Dojatá Alexandra vypustila slzu, čupla si pred Simonku, načo ju malá tuho objala okolo šije, potom bozkala na líce.

„Počkaj, niečo ti dám“, podišla ku skrini, Simonka ju samozrejme nasledovala.

„Jéj, kinderko!“, zvýskla. „Ty si mi kúpila kinderko? Toto je dobré prekvapko“, usmievala sa šťastná.

Alexandre sa oči zaplnili slzami, napriek tomu sa usmievala. Dnes niekoho urobila šťastným. A ten skutok aj ju šťastím napĺňal. Simonka vyvrátila hlavu, aby na ňu dovidela, potom zrazu objala jej nohy. „Ďakujem. Sandy, ty si taká dobrá, ja ťa budem mať rada“, stískala jej nohy v objatí, keby sa nechytila, aj by spadla. Pobozkala ju na líca a rozlúčila sa. Sledovala ju z otvorených dvier ako beží po schodoch a keď zabočila, zakývala jej. Vzdychla si. Jej snom bolo mať syna a dcérku a teraz ju cudzie dieťa potešilo, ba sľúbilo ju mať rado. Čo si mohla viac želať v dnešný deň?

* 15 *

Alexandra skutočne zašla do firmy, a so Zlatkom sa dlho trpezlivo radili. Preberali nielen doterajší chod firmy, ale aj jej budúcnosť a došli k záveru, že fabrika na finálne výrobky by mohla byť akciovkou, s účasťou a podielom všetkých terajších zamestnancov. Zlatko prisľúbil na ďalší deň pozvať majstrov a predložiť im návrh, ktorým by si mohli prilepšiť. Upozornil Alexandru na Borisa, ktorého prijal ešte na Michalovo odporúčanie. Tvrdil o ňom, že inžinier je dobrý odborník, vyzná sa v mnohých veciach, aj keď konkrétne v drevárstve nepracoval. Alexandra ho kázala pozvať na zajtrajšie sedenie.

„Takže, pani riaditeľka, rozrastáme sa, už máme šiestich inžinierov, ktorí, myslím si, by si mohli rozdeliť jednu polovicu budúceho podniku, a zamestnanci druhú ... keď s návrhom súhlasia a chceli by mať vo firme podiel. Získali by sme tak stálych pracovníkov, ktorých záujmom by bol rast a rozširovanie výroby.“

Alexandra naňho zazrela. „To je všetko skvelé, len ťa prosím, nevolaj ma riaditeľkou.“

„Skromnosť tu nemá miesto, Alexandra, myslím si, že sa nemáš prečo hanbiť, či hnevať. Budeš vykonávať Michalovu prácu, budeš predsa viesť firmu, tak prečo...“

„ ... bude to za tvojej pomoci, Zlatko, budeme pracovať spolu, ako ste pracovali aj s Michalom, presne tak. Ani on nepracoval sám, všetko ste robili dvaja“, skočila mu do reči.

„Ale firma je predsa tvoja.“

„To na veci nič nemení. A som rada, že si to pochopil, ďakujem.“

Pochopil. Lenže nezáležalo len na ňom. Všetci ostatní sa zhodli na tom, že Alexandra bude riaditeľkou. Na druhý deň sa potom začalo zasadanie s veľkými plánmi, ku ktorému sa každý vyjadril. Každý dostal slovo, každého návrh bol vypočutý, a na každého názor sa prihliadalo. Nebolo jednoduché rozšíriť firmu, práce tu boli rôzneho druhu a vyše hlavy, napriek tomu všetci boli nadšení, videli v projekte dobrý biznis a prílev financií. A to bola veľká motivácia. Keď pred obedom skončili, aj Alexandra ich pozvala na spoločný obed, tak, ako to robieval Michal. Okrem Borisa sa tomu nikto nečudoval, ba zaujali miesto pri tom istom šesťmiestnom stole ako doteraz, aby mohla dokonale plynúť aj pracovná časť obeda. Všetci doterajší si sadli z jednej strany stola, tak ako vždy doteraz, oproti nim sedával Michal a Zlatko. Teraz si Boris, ako nový, sadol oproti nich troch, a ešte boli dve voľné stoličky pre vedúceho a riaditeľku. Čochvíľa došla aj Alexandra so Zlatkom a Zlatko ju celkom samozrejme usádzal medzi seba a Borisa. Slušne vytiahol pre ňu stoličku a počkal, kým si sadla. Borisom prešiel mráz zo zistenia, že riaditeľka bude sedieť vedľa neho. Od pohrebu, kedy jej zovrel podávanú ruku, dnes ju videl prvýkrát vo firme a bol ňou unesený. Zvodná, rozkošná, očividne komunikatívna a prekvapujúco rozumná. Po celý čas rokovania si ju všímal, a obdivoval jej návrhy a argumenty, ktoré húževnato a neoblomne podávala a obhajovala. Bola patrične dôvtipná, súdna, často krát upriamila pozornosť ostatných na svoju mienku, ktorú niekedy veľmi priebojne obhajovala, inokedy dala na pretras a zhodnotenie. Po vypití aperitívu aj pri obede pokračovali v načatej porade. Každý bral priebeh zasadania ako samozrejmosť, až na Borisa,

ktorý sa takéhoto jednania zúčastnil prvýkrát nielen vo firme, ale počas svojho pôsobenia v zamestnaní vôbec. Pohrúžili sa znovu do pracovnej debaty, znovu zanietene rozoberali všetky možnosti, neskákali si do rečí, ale inteligentne vyčkali na každého poznámku či návrh. Aj na Borisov. Patril už medzi nich a tiež mal svoju predstavu, ba videl, ako pozorne jeho podnety všetci hodnotia. Alexandra po ekonomickej stránke neúnavne preberala aj Ivanom nadhodenú možnosť v prijatí nových zamestnancov a ich začlenenia do výroby. Narýchlo vybrala zo Zlatkovho predného vrecka saka pero a nahlas vyratúvala aj náklady vzniklé s ich prijatím.

„Stále ste taká priebojná?“, poznamenal Boris, keď videl, že príbory zložila na tanier a číslicami popísala už druhú servítku. Zlatko sa usmial, Ivan s Jarom potiahli kútiky úst, kým Gabo naslúchal aj očami a čakal na riaditeľkinu reakciu.

Alexandra na neho dotknuto zazrela. „Musím byť, nehráme sa už s loptou, pán inžinier. A nakoniec ... robím to pre nás všetkých.

Zovrel pery, prehltol sústo. „Ja len preto ... aby vám obed nevychladol.“

Nepostrehla iróniu, a kým si pritiahla tanier a pokračovala v jedení, Boris zagúľal očami. *„Ľahko to prešlo. Pri tom pohľade som mal pocit, že ma chytí za golier a vyhodí.“*

Borisovi sa ťah podaril. Svojou nevtieravou a disciplinovanou poznámkou strhol na seba pozornosť, hoci neporušil žiadne zásady slušného správania sa a všetci mohli pokračovať v načatom rozhovore. Vniesol však do jednotvárneho hoci dôležitého jednania trochu života.

Rokovanie skončili o štvrtej, a hoci za obedom dostali len pohár dobrého vína, každý ho dopíjal až na záver, keď skončili a vytýčený cieľ bol ako-tak známy.

„Ďakujem vám, moji zlatí chlapci“, povedala na záver Alexandra. „Vaše nadšenie sa mi páči a viem, že bude prínosom pre firmu.“

Obed skončili dôstojne a všetci odchádzali spokojní. Zvládnutie ďalších úloh vyplývajúcich z rozšírenia firmy ležala na nich samotných.

Zlatko oficiálne ukončil rokovanie, vstal, všetci si podali ruky a rozišli sa. Niekoľkí ešte postávali pred reštauráciou, keď Monika zastavila auto neďaleko vchodu, a Alexandra so Zlatkom nastúpili.

Alexandra unavená otvárala byt a sotva sa vyzliekla, hodila sa cez posteľ a privrela oči. Nechcela myslieť na nič. Lenže vynáraným myšlienkam sa nedalo zabrániť. Včera ráno najprv s výčitkami, potom s obavami odchádzala do firmy a dnes má za sebou úspešné a starostlivo pripravené rokovanie so sľubnou budúcnosťou. Ráno sa spoliehala na šťastie a mala ho. Zajtra pôjde aj do svojho zamestnania, ktoré zrejme bude musieť skončiť. Michalova firma si aj jeho žiadala celého, ona povinnostiam tiež neunikne. Skvelá myšlienka, ktorá sa zrodila v Zlatkovej či Michalovej hlave, sa bude zdarne rozmáhať. Budúci týždeň kúpia priestory susedného krachujúceho podniku a ... a ... od vyčerpania a únavy zaspala.

* 16 *

Boris sa pustil domov pešo a celou cestou mu v hlave hučalo dnešné rokovanie. Všetko si znovu v mysli preberal a len dnes mal zrazu jasno, ako firma funguje. Len dnes ho totiž pozvali na rokovanie, doteraz nech hútal ako chcel, nedokázal prísť na koreň veci. *„Darmo je, inteligentný rozhovor môžu viesť len inteligentní ľudia. Bystrý rozum, skvelé nápady, živá a hoci aj ostrá kritika bez jediného zlomyseľného slova, bez toho, aby mala bočné úmysly ... to je teraz už aj moja firma.“* Spokojne kráčal domov, nevšímajúc si chodcov. Došiel k parku, mieril prejsť chodníkom, ale príjemné jesenné počasie a žblnkot vody, ozývajúci sa z fontány uprostred slnkom zaliateho parku, ho nútilo sadnúť si na lavičku a nastaviť tvár zapadajúcemu slnku. Svietilo mu rovno do očí, založil si preto okuliare a zaujato sledoval mladú mamičku v jej snahe odviesť deti od vody, ktoré nedajbože poslúchať. Jej plavé vlasy mu znovu pripomenuli Alexandru. A znovu sa pohrúžil do rozmýšľania a znovu preberal udalosti

rokovania. Nikdy sa takého nezúčastnil. Počul síce o pracovných obedoch, ale dnešné príjemné spojenie s užitočným ... to bola pre neho novota. A všimol si, že si všetci tykali, vrátane Alexandry, nesnažiac sa ani najmenším náznakom využiť takúto výhodu. Michal musel byť kapacitou, úroveň a výsledky jeho firmy to dokazujú. A blahoželal si, že sa s ním stretol. A Alexandra? Už počas rokovania si neustále všímal túto výnimočnú ženu. Teraz patrí už aj on medzi jej zlatých chlapcov. Michal mal pravdu. Je to najkrajšia a najlepšia žena. *„A najreprezentatívnejšia.“* Nevedel si len vysvetliť, akým sexappealom ju Michal do svojho náručia prilákal.

Potom ho začala zamestnávať myšlienka, ako prebehne jeho potykanie s Alexandrou.

Dlho sedel na lavičke, a keď došiel domov, dievčatá sedeli za stolom a Bublinka im práve vykladala večeru. „Dobre to tu vonia“, usmieval sa už od vchodu. „Ahojte všetci“, zakričal smerom do kuchyne a len čo si vyzul topánky, mieril za dcérami.

„Ocko, ahoj“, pozdravila sa Ivonka a našpúlila pery na bozk, Boris ju pobozkal a pohladil.

„Tatino, zase si pozde prišiel. Už ideme večerať“, vyčítala Simonka, ale už aj sa zošmykla zo stoličky a pýtala sa do otcovho náručia. Boris ju vzal a bozkal.

„Poslúchali moje princezničky, Bublinka? Boli dobré?“, vyzvedal sa a kým sa Simonka usadila na svoje miesto, vybral si pre seba tanier a príbor.

„Boli, pán inžinier, ale Ivonka potrebuje nové tenisky, lebo terajšie sa jej roztrhli a Simonke treba niečo do škôlky, akýsi výkres, priniesla odkaz na papieri.“

„Dobre, dobre, všetko bude, zajtra zakúpime všetko pre moje princezničky. Ivonka, ako bolo v škole?“

„Najprv sa navečerajte všetci, potom sa rozprávajte, lebo mám ešte prácu“, zachraňovala situáciu Bublinka, informovaná už o Ivonkinej zlej známke. Vzala si aj pre seba tanier a kým večerali, viac slov ani nepadlo. Bublinka sa potom venovala svojej práci, Boris sa prezliekal a Ivonka sa plačúc zakrádala za ním do izby. Dnes akosi nechcel pochopiť, čo sa stalo. Dcéra mu vysvetľovala, ako a prečo dostala zlú známku, ale Boris mal „dlhé vedenie“, vyčítala mu Ivona. „Nehovor mi o dlhom vedení, veď celý deň som rokoval“, upozorňoval dcéru, pričom nie rokovanie, ale Alexandra mu zamestnávala myseľ. Navyše došla za ním Simonka, ktorá sa snažila otca nahovoriť, aby jej pozliepal hračku z kinderka, ale zamestnaný Ivonou, ju poslal sa hrať.

„Nechce sa mi hrať“, odula pery.

Keď Boris ukázal na Bublinku, tá sa odvolala na kopu žehlenia a rozhodila rukami.

„Tati, čo mám robiť, keď sa so mnou nikto nechce hrať? Ja sa nudím, tatino, je tu strašná nuda.“ No nech hovorila, čo chcela, momentálne nikto na ňu nemal čas. „Tati, môžem ísť za mojou kamarátkou?“

„Netáraj Simonka, veď je už večer!“

„Tatino, ale ja veľmi chcem, ona býva tu vedľa“, presvedčivo sa na neho pozerala a s vystretými rukami argumentovala. „No, môžem ísť?“

Keď nedostala hneď odpoveď, v naliehavých prosbách pokračovala. „Tati, možno nebudem dlho, a možno ani nebude doma.“

„Netáraj Simi, veď je už tma, kde by len bola?“

Simonka pobúrene pootočila hlavou a mávla rukou. „Ty nič nechápeš, tatino“, odbehla.

Naozaj nechápal, ale Simi vždy používala výrazy, ktoré ho ohúrili, bola veľmi komunikatívny typ a neuveriteľne vymýšľavý. Vzal Ivonkinu knihu a už sa začal venovať jej, aby ju potrápil s učivom. Simona odbehla do kuchyne, vybrala lyžicu a rázne zaklopala na radiátor. Bublinka práve zabalila do alobalu zvyšný kus vyprážanej ryby, so snahou odložiť do ľadničky a nechápavo pozerala, čo robí. „Daj, Bubli, zanesiem to mojej kamarátke“, priam schmatla zo stola balíček a odbehla z bytu. Boris jej už vôbec nevenoval pozornosť a Bublinka urobila grimasu. *„Pch, z tety Mydlovej sa stala Bublinka, to by som ešte chápala, ale Bubli ...?“*

* 17 *

Alexandra práve vyšla zo sprchy, keď začula dohovorený signál na radiátore. Radostne sa pousmiala. *„Simonka ide.“* Rýchlo sa poutierala, aby si obliekla spodné prádlo a svoj priesvitný župan, aký chce mať aj Simonka. Po zaklopaní už stála za dverami, aby jej otvorila. Dieťa vošlo so širokým úsmevom a Alexandra si k nej čupla, len čo privrela dvere. Mocne ju objala okolo hrdla a na tvár pritisla pusu, ktorú jej Alexandra trojnásobne vrátila.

„Nezabudla si na veľkú kamarátku?“

„Nie, a priniesla som ti niečo“, podávala jej zbytok z večere.

„Čo to je?“

„To sme ti nechali z večere“, odpovedala presvedčivo.

„Simonka, nemala si o mne doma hovoriť, budú si myslieť, že ťa o to prosím, aby si mi nosila jedlo.“ Rozbalila alobal, ryba bola skoro teplá. „Zjeme ju spolu, dobre?“

„Nedbám“, chytila ju za ruku a ťahala ku gauču. Pohodlne sa usadila s veľkou kamarátkou vedľa seba a keď sa nič sa nedialo, zahniezdila sa. „No, už mi môžeš dávať“, otvorila pusu.

Alexandra sa usmiala a z prinesenej večere zjedla tak tri sústa. „Máš rada palacinky?“, spýtala sa jej a keď prikývla, bola by ihneď hotová ich napiecť, ale Simonka vyhlásila, že už sa práve druhýkrát navečerala, a palacinky bude chcieť len zajtra. Alexandra sa na nej výborne bavila. Keďže bola dobrou poslucháčkou, dozvedela sa, s kým sa dnes v škôlke hrala a aké hry hráva najradšej, vyrozprávala jej o najlepšej kamarátke, ktorej dnes kopla do nohy, lebo jej vzala bábiku, pohotovo vykladala o pani učiteľkiných deťoch, čoho všetkého sú schopné ba veľkodušne vyprávala aj o veľkom hrade, ktorý včera postavila z lega. S bohatou obrazotvornosťou, akou malá rozprávala, väčšími či menšími prestávkami medzi jednotlivými fázami slovného prívalu si Alexandra vytvorila obraz o škôlke do ktorej chodí.

„A koľko máš rokov?“, spýtala sa jej.

„Šesť, ale ja už budem chodiť do školy a tatino sa dohovorí s Ježiškom a ten mi donesie školskú tašku, ale trochu menšiu, ako má Ivina“, povedala jedným dychom.

„A kto je Ivina?“

„Nevieš? To je predsa moja sestra. Ale ona už chodí do školy, a teraz sedí pri tatinovi, lebo dostala zlú známku a Bubli povedala, že sa do toho nebude miešať, ale iste bude zachraňovať Ivinu, keby ju tatino chcel byť.“

„Vás tatino bije?“, čudovala sa.

„Nebije, ale možno Ivinu zbije za zlú známku. Ja nikdy nedonesiem zlú známku, keď budem chodiť do školy, lebo ja sa budem dobre učiť a nebudem sa hneď maľovať.“

„A Ivina sa maľuje?“

„Niekedy, keď našla mamine šminky, tak sa namaľovala, ale potom Bublinka kričala a tatino ju skoro zbil, tak sa musela umyť. A ja som si vtedy namaľovala ústa na také celkom červené aj tvár a potom som si to musela umyť, aby tatino nebol zlostný“, vysypala sťa jedným dychom a zvedavo, s roztvorenými očami pozrela na Alexandru. „A tvoje deti sú kde?“ zaskočila ju otázkou.

„Ja nemám deti.“

„Ty si ešte taká mladá?“, potom si ju premerala. „No, ty si ešte taká tenká, ty by si ešte deti ani nemohla mať. Lebo len také tučnejšie mamičky môžu mať deti, ktoré majú veľké bruško, ja som videla už takú mamičku“, prikyvovala, „ ... no, videla. A tvoj ujo je kde?“

Alexandre sa skoro zastavil dych. To dieťa ju obsypalo otázkami, aké vôbec nečakala, a zrazu na ne sotva dokázala odpovedať. „Môj ujo odišiel“, povedala s povzdychom.

„Kam?“, neopúšťala ju zvedavosť, vzala do lona vankúšik, striedavo ho stláčala, otáčala a pohrávala sa s ním, kým sa vypytovala.

„Ďaleko, Simonka, veľmi ďaleko, ako moreplavci, keď vyplávajú na šíre more a sú veľmi dlho preč. Jeho životná loď odplávala.“

„A už sa nevráti?“

„Nevráti“, povzdychla a po tvári sa jej skotúľala slza.

„Nikdy?“, vnímavo sledovala každé vyslovené slovo.

„Nikdy, moja malá, už sa nikdy nevráti“, pohladkala ju po tváričke a pozrela do krásnych modrých očí. Potom sa rozplakala.

„Neplač, Sandy, a nebuď smutná, že tvoj kapitán na veľkej lodi odišiel na more, ja ťa prídem každý deň navštíviť.“ Aby ju povzbudila, tuho ju objala okolo krku a sadla si jej do lona. „A daj si kávu, aby si neplakala“, upozornila ju, načo sa Alexandra cez slzy usmiala. „A vidíš, že sa vieš aj smiať“, usmiala sa aj ona.

Keď pred ôsmou Simonka odchádzala, pani Borková práve umývala schody. Ešte jej zakývala a vo svojej rýchlosti skoro prevrátila vedro s vodou. „Daj si pozor, šikulka, ešte mi tu spadneš“, zakričala na ňu pani Borková. „Aké zlaté dieťa“, povedala Alexandre a umývala ďalej. Alexandra zatvorila dvere a vydýchla. *„Je to nielen zlaté, ale úžasné dieťa.“* Bolo jej mäkko pri srdci a cítila sa dobre. Malá je rozumná, bystrá, pekná, a veľmi výrečná, vychovávaná otcom a pestúnkou. Svojím prejavom si ju celkom získala. Sama ju prvýkrát k sebe pozvala a Simonka sa sľúbila prísť každý deň, aby ju potešila. Čo jej mala povedať? Rada súhlasila. Ale môže sa citovo viazať na cudzie dieťa? Alebo môže jej odoprieť návštevu? Čím by jej viac ublížila? Ešte vždy opretá o zatvorené dvere rozmýšľala o nej a o situácii, ktorú si sama privodila. Na zazvonenie mobilu sa strhla a konečne sa odlepila od dvier. S dobrým pocitom ho zodvihla, lebo volal Lukáš, ktorý sa vyzvedal, ako sa má, a či nepotrebuje pomoc.

* 18 *

„Alexandra je silná žena, nemaj obavy, zvládne Michalovu prácu. Mohol si postrehnúť, s akou vervou sa pustila do realizovania projektu, vyrazila ako šíp, sám Michal by to neurobil lepšie“, ukľudňoval Zlatko Gaba, s ktorým práve dokončili zoznam objednávateľov a kolega mal pochybnosti, či riaditeľke práca nad hlavu neprerastie.

„Nuž, odvahu má, to som si stihol všimnúť. Je ako vojak, má zmysel pre velenie. Zapochyboval som síce zo začiatku, keď sa dlhšie neukázala, ale snáď to bude dobre.“

„Vieš, je to aj tým, že sa zatiaľ nepotrebuje starať o rodinu, má o to väčšiu výkonnosť.“

„Správne si postrehol, inak by sa nedokázala venovať každej maličkosti. Svoju ženu by som si tu vôbec nedokázal predstaviť“, poškrabal sa Gabo v riedkych vlasoch.

„Predstav si, ani ja“, smial sa Zlatko. „Ale čo už by len mohla pri troch deťoch s toľkými chlapmi robiť?“

Nuž ich vyprávanie sa zakladalo na pravde. Alexandra zázračne zariaďovala svoju prácu ako aj prácu svojich kolegov. Súčasne vyžadovala od každého zodpovedný a racionálny prístup k novým úlohám, kým vyčlenili pre to určený pracovný tím. Stála sklonená nad stolom a študovala projekt. Zahĺbená do svojich myšlienok si nevšimla, že stojí nad ňou Boris a hodnotí raz projekt, raz jej postavu. Práve si sadla, keď si jeho prítomnosť uvedomila. Tváril sa, akoby dôležito nakúkal nad jej hlavu na projekt.

„Pani inžinierka, keby som bol projektantom, halu by som postavil tu“, ukázal na papier.

„Prečo?“, pozrela na neho so záujmom.

„Lebo má veľké okná, ktoré pozerajú podľa projektu na južnú stranu a na ulicu. Projektant si to zrejme neuvedomil.“

„A?“

„Jednak bude slnko oslňovať a potom koho záujmom je, aby niekto nazeral do okien alebo z okna niekto vyzeral na ulicu?“

„Tade predsa vedie vodovod!“

„Nepostavíme ho na vodovod, nad vodovodom bude len otvorená strešná časť, aj podľa projektu.“

Zamyslene začala papiere otáčať podľa svetových strán, znovu preberala a hodnotila. „Ako ste na to prišli? Potrebujem to vidieť na tvári miesta.“

„Nič vám v tom nebráni, idem s vami“, ponúkol sa hneď a ona už aj vstávala od stola.

Alexandra si uvedomila, že Boris má pravdu. Samozrejme, že súhlasila s ním, len ju škrelo, prečo na to sama neprišla, alebo niekto iný. Prečo práve on? Keď s jeho názorom vyrukovala pred Zlatkom, rozhodil rukami. „Veď som od začiatku vravel, že je dobrý odborník, Michal urobil skvelý obchod, keď ho do firmy poslal.“ Nevedela, čo mu má na to odpovedať. Nikdy jej Michal o Borisovi nerozprával. O novom zamestnancovi, ktorý im dal za prijatie do firmy úplatok, sa dozvedela len náhodou z útržkov ich rozhovoru. „Prezveď sa od neho, odkiaľ ho Michal poznal“, naručila Zlatkovi.

Práce vo firme skvele pokračovali, Alexandra si ani neuvedomila, že čochvíľa je koniec roka. Stavebná firma sa zaviazala do jari práce na výstavbe skončiť a už o týždeň Gabo s Borisom, ako dobrý znalci anglického jazyka, mali cestovať do zahraničia kvôli uzatvoreniu zmlúv na objednávku nábytku k dohodnutým objednávateľom. Alexandre práca zaberala značnú časť dňa, doma jej vypĺňala jednotvárne chvíle Simonka, ktorá sa s ňou natoľko zblížila, že zriedka uplynul deň, aby neprišla. Vnímavé dieťa sa s úspechom votrelo do Alexandrinho srdca, svojou bohatou fantáziou ju často až ohúrila. Vyplnila tak prázdnotu, ktorú pociťovala po Michalovej strate. Keď jej ale oznámili, že došla urna s Michalovými ostatkami, uzavrela sa do seba a svoju prítomnosť doma zatajila aj pred Simonkou. S bolesťou v srdci a s plačom volala Lukášovi. Utešil ju, a čo by nikdy nepredpokladala, doporučil jej, aby zavolala farára a sám dôjde, aby takto dôstojne uložili urnu na večnosť. Lukášova otvorenosť a spolucítenie s ňou pre ňu v tej chvíli znamenali nevyslovene veľa. Rozcítená včerajšími udalosťami sa vrhla ráno na účtovanie a z kancelárie sa ani nepohla. Dokonca ani Zlatko celý deň o nej nevedel, tobôž že sa tam zdržala ešte hodne dlho aj po pracovnej dobe. Práce bolo teraz veľa, už ju boleli plecia od celodenného vytrvalého sedenia a oči od žiarenia monitoru. *„Dosť bolo na dnes, veď aj zajtra je deň, som prepracovaná, a urobila by som chybu.“* Unavene sa v vystrela na stoličke, dlaňou si niekoľkokrát pretrela krk, kým vstala zo stoličky. Potom ešte roztriedila doklady a pripravila si prácu na zajtra. *„Aj na zajtra ostane toho ešte akurát dosť.“* Obliekala sa už pripravená na odchod, ale z vedľajšej kancelárie, cez ktorú mala prejsť pri odchode, začula hlasy. Obtáčala si šál okolo hrdla a zastavila sa, aby z pootvorených dvier načúvala, kto je ešte okrem nej v tak pozdnú hodinu v práci. Spoznala Zlatka po hlase, ktorý sa práve vyzvedal Borisa, odkiaľ sa poznali s Michalom.

„Miša som poznal ako dieťa, chodili sme spolu do školy, ešte na prvý stupeň, ale bývali sme nablízku, a doma sme boli ešte väčší kamoši, ako v škole. Samozrejme, chalani mňa viac brali, dievčatá nevynímajúc, lebo Mišo bol aký bol ... vieš, no nebol práve najkrajší ... hoci mu to v mozgu pálilo. A učitelia nás s obľubou vyvolávali, lebo sme v triednej knihe nasledovali za sebou a mená boli podobné. Vo vedomostiach sme sa často pretekali.“

Alexandre dobre padlo počuť o ňom chvály, len ju pichlo pri srdci, keď hovoril o jeho výzore. *„Nikto nemôže za to, aký sa narodí. Jeho dobré srdce vynahradilo všetko to, čo mu príroda odoprela.“* Už sa chcela pobrať, roztvorila odchýlené dvere, ale Boris, otočený jej chrbtom, v chválospeve pokračoval. „Dokonca keď sme mali venček a uhli sme si z koňaku, tancovali sme spolu ako dvaja šašovia, najkrajší a najškaredší chalan z triedy ...“

Zlatko pootvoril ústa, sťaby chcel niečo povedať, ani usmiať sa na ňu, ani zabrániť Borisovi, aby prestal tárať, sa mu nepodarilo. Ale to sa už aj Boris pootočil, a v tú chvíľu by bol najradšej, keby sa podlaha pod ním prepadla.

„... to tak ... to on ... tak to sám povedal, keď sme sa stretli pri pive, keď mi navrhol prácu ...“, zakoktal, hlas sa mu zachvel, prehltol. Do tváre stúpla červeň. Jeho hlasová intenzita ku konci zrejme neukončenej vety stále slabla.

Alexandra vyšla z pootvorených dvier, po tvári sa jej skotúľala slza. „Pán najkrajší, ten najškaredší chalan bol môj manžel. Jeho láskavosť a dobrota srdca vysoko prevyšovala vašu jednoduchosť. Snažte sa mocne, aby ste mu siahali aspoň po členky ... ak to niekedy vôbec dokážete. A uvedomte si, že telesná krása pominie skôr, ako duševná“, pohŕdavo naňho zazrela, hlasno sa nadýchla a odišla bez pozdravu. Srdce bolo plné bôľu. Práve keď už vo firme začala akceptovať prítomnosť Michalovho nepopierateľne šikovného známeho a súhlasila s jeho zaradením medzi vedúcich pracovníkov prvej šestky, netaktne, jedinou vetou v nej zrúcal všetku svoju dôstojnosť. *„Čo si vlastne o sebe myslí?... pán najkrajší...“* Rozplakala sa. „*Nemal ho Michal prijímať, nie je dôstojný, je obyčajný vystatovačný a neohrabaný, nech je hocijaký dobrý a precízny inžinier.“* Po celodennej sedavej práci sa pustila domov pešo. Prešla dve ulice, a v predstavách stále počula Borisa. V tretej ulici lampy ešte vždy nesvietili, tma by sa dala krájať. Začal pofukovať vietor, na zaslzenej tvári ju štípal chlad. Nerozhodovala sa dlho, mobilom zavolala taxík. Kým pre ňu došiel, zaujato začala skúmať, čo ľudia robia za oknami, z ktorých na ulicu vyžaruje modrasté svetlo, inde žlté, alebo slabočervené.

* 19 *

Akonáhle sa za Alexandrou zatvorili dvere, Boris obe ruky vnoril do vlasov, zhlboka sa nadýchol a zronený si sadol na stoličku. Len chvíľu pobudol tak, aby sa náhle predklonil a vydal hlasné „hach“. Zlatko ho sledoval a mal s ním súcit. Za nič na svete by sa s ním teraz nevymenil. Miša sám mal rád a vedel, že Alexandra ho milovala takého, aký bol, hoci nikdy nepochopil, ako to bolo možné. Vôbec sa k sebe nehodili. Teraz si predstavoval, čo asi Alexandra cíti. Odišla s plačom, a tento blázon nieže by vyskočil a išiel sa jej ospravedlniť, ale stál tu ako drúk, aby si teraz mohol trhať vlasy.

„Prestaň, Boro, už odišla, nevidí, ako vyslovené ľutuješ. A ľutuješ vôbec?“, prikladal polená na oheň.

„Bože, Zlatko, čo som to vykonal? A ako môžeš vôbec pochybovať ... či ľutujem? Pravdaže ľutujem“, oči mu posmutneli, líca horeli, a vyčítavo na neho pozrel. „Nemal som v úmysle ho vysmiať, ale bolo to tak, ako som povedal. Keď sme sa stretli, túto vetu sám vyslovil. Ja som si ju nevymyslel, dokončil by som ju, keby ma svojou prítomnosťou nevyrušila. Vravel som, že sme boli kamoši, ba susedia, poznal som ho dobre. Myslíš si, že sa hanbil za to, ako vyzeral? Vôbec nie, bol si toho vedomý a žil s tým. Ale bol vo všetkom kapacita, veď aj to som vravel, pretekali sme sa vo vedomostiach. Ale ako jej to mám teraz povedať? Ako napraviť? Vyslovené slová sa nedajú vziať späť“, náhle vstal, prešiel sa párkrát po miestnosti, potom sa pred Zlatkom zastavil. Prevyšoval ho skoro o celú hlavu a keď na neho Zlatko pozrel, jeho modré oči boli od vzrušenia či od ľútosti ešte modrejšie. „Od začiatku, ako som k vám nastúpil, ďakujem osudu, že som sa s Michalom stretol“, povedal presvedčivo, a Zlatko mu veril.

„Ale nechcel si ísť fyzicky robiť, len čo je pravda, pán inžinier...“, s úsmevom mu vytýkal Zlatko, ba vrazil mu buchnát do hrude, aby ho ako-tak ukľudnil.

„Hah, to mi ani nespomínaj. Vtedy mi mnoho vecí nebolo známych. A že firma je Michalova, som sa dozvedel skoro po mesiaci, nepovedal mi, že ma vlastne sám zamestná. A odkiaľ som mohol tušiť, ako to tu chodí, ba dlho som nad tým uvažoval, kým som pochopil. A aj táto organizácia práce sa tuším mohla zrodiť len v Mišovej hlave. Mám pravdu?“

„Máš.“

* 20 *

Boris došiel domov celkom zronený. Pozdravil sa Bublinke, ktorá na neho čudne pozrela, tušiac niečo zlé. Poznala ho pridobre na to, aby uhádla, že niečo nie je v poriadku.

„Ťažkosti v zamestnaní?“, spýtala sa úprimne.

„Niečo také“, odpovedal skúpo.

„Ale vás neprepustia snáď?“ robila si starosti.

„No, to ešte neviem, pani Mydlová, to mi ani nespomínajte. Hoci“, dodal neisto, „všetko je možné.“

Bublinka sa viac nepýtala, lebo keď bola pani Mydlovou, vždy viselo niečo vo vzduchu. Odišla práve od Simonky zapnúť práčku, mali rozohratú partiu Človeče..., kým Ivonka sa drvila akúsi básničku. Boris obe dcéry na zvítanie pobozkal a navonok celkom spokojne, no vnútorne napätý na prasknutie vošiel do pracovne, aby si sadol k počítaču. Zapol ho, díval sa na monitor, ale jeho myseľ zamestnávala posledná mimoriadna udalosť, v ktorej hral hlavnú úlohu. Nedokázal z nej uniknúť. Prenasledovala ho a veľmi znechutila, nevedel sa s ňou vyrovnať. Jeho dôveryhodnosť sa v Alexandriných očiach už celkom iste stratila. A práve vtedy, keď si nahováral, že je na dobrej ceste vo vybudovaní priateľstva s ovdovenou riaditeľkou, ktorá sa mu zo dňa na deň viac zaľúbila. Že je výnimočná, postrehol na prvom zasadaní, kde ho pozvali. Chod firmy ju zamestnával, žila s ním, ba jej život bol silne zameraný na povolanie, ktoré po Michalovi začala vykonávať. Nevedel síce, ako to bolo za Michalovho pôsobenia, ale teraz bola veci oddaná a jemu sa zdalo, že robí hotové zázraky. Doteraz sa nikdy nestretol s takou priebojnou, úžasnou ženou akou bola Alexandra. Navyše bola aj zvodná a on zdržanlivo začal prejavovať voči nej úprimnú náklonnosť. Či to postrehla alebo nie, bolo pred ním doteraz záhadou. Ale že si celú reputáciu pred ňou pokazil, to si mocne uvedomoval. Jej neoblomná prísnosť vyrazila ako hrozná zbraň. *„Možno to nebola ani prísnosť, možno to bola citovosť, oddanosť voči mužovi, ktorého tak veľmi ľúbila.“* Jeho rozhovor so Zlatkom, ktorý náhodne vypočula, ju totálne vyviedol z rovnováhy. A hoci by sa jej hneď aj ospravedlnil, ktovie, či by v jeho úprimnosť v tom momente uverila. Ale s Mišom to bolo tak, ako povedal Zlatkovi, on sa nikdy nehanbil hovoriť o svojom výzore a Alexandra sa to nedozvedela, lebo sa spoza dverí objavila skôr, než stihol dohovoriť a tak si nevypočula rozhovor do konca. Ako jej to povedať a kedy? *„Pán najkrajší, snaž sa, aby si svojou jednoduchosťou niekedy siahal Michalovi aspoň po členky. Hm, mám čo robiť, aby som ju presvedčil, že ... nielen po členky. Nuž, žena je to hodná obdivu, len čo je pravda.“* Sťažka sa nadýchol a privrel oči. Oprel sa o operadlo stoličky, ruky spustil vedľa seba a vystrel dlhé nohy. Stolička na kolieskach sa zrazu na podlahe sťaby samovoľne rozgúľala, chcel ju nohami zastaviť, ale už bolo pozde, len čo sa zaprel nohami o zem, vyšmykol sa z koženej stoličky ako figurína a v momente sa ocitol na zemi. Stolička sa s hrmotom prevrátila a keby sa na plávajúcej podlahe neodgúľala, ľahko mu mohla spadnúť na hlavu. Ale to si uvedomoval až vtedy, keď sa po chvíli bolestivo zviechal zo zeme. *„Parádny pád, pán najkrajší. Máš to ako ponaučenie.“* Na lomoz všetci pribehli a dievčatá sa pretekali v hlasnom chichote, kým sa mu Bublinka snažila pomôcť vstať zo zeme. Nemala to ľahké, lebo pri určitom pohybe Boris hlasno zaujúkal. Pohotová Simonka si myslela, že len vystrája, preto ho násilím znovu zvalila. Od bolesti mu po celom tele naskočila husia koža, na tvári vystrúhal grimasu. „Simi, čo si to urobila? Veľmi ma to bolí!“

Simonka si dala ruky pred ústa, s naširoko roztvorenými očami pozerala na otca. „Prepáč, tati, ja som si myslela, že žartuješ“, v momente si k nemu čupla a na tvár pritisla pusu. „Kde ti mám pofúkať?“

Boris privrel od bolesti oči, chcel sa usmiať, ale ústa sa skrivili. „To sa nedá, Simonka, potkol som sa o stoličku a nezbedná stolička ma udrela“, zapieral pravdu.

Simonka pozrela na stoličku, ktorú Bublinka práve postavila. „Tati, mám ju znovu zvaliť?“

„Och, nie, moja malá, choďte sa hrať, alebo učiť, Ivonka, už vieš básničku?“

„Pán inžinier, zavolám doktora“, sama mala strach v očiach.

„Nie, pani Mydlová, zatiaľ nie. Skúsim vstať, malo by to prejsť.“

Lenže napriek niekoľkonásobnej snahe sa zo zeme nedokázal pohnúť. Vystrel sa na podlahe v celej svojej dĺžke, Bublinka mu podložila pod hlavu vankúšik. „Hanba-nehanba, zavolajte doktora, prosím.“

Simonka, keď začula, ako Bublinka telefonuje, a následne oznamovala Borisovi, že čochvíľa je lekár tu, pýtala sa ku kamarátke. Boris o chvíľu začul zvuk na radiátore, očami sa spytoval Bublinky, čo to je, ale ona len rozhodila rukami a vytiahla plecia. „Simonkin signál pre kamarátku, pán inžinier, to dieťa je úžasne vynaliezavé.“

* 21 *

Alexandra po príchode domov sa prezliekla, urobila si mätový čaj a po zjedení polku rožka a troškou tresky sa cítila zasýtená. Zapla telku, a kým vypila čaj pozorne vysledovala dokument o drogistoch a na svoje ťažkosti zabudla. Vyčerpaná sa zvalila na gauč a sotva stihla zamerať svoju pozornosť na vysielaný program, premohla ju únava a zaspala.

Strhla sa na veľký buchot z horného poschodia. Zúfalo vyskočila a už mala pred očami Simonkin vystrašený pohľad pri bitke. Sediac na gauči striehla a čakala, kedy bude nasledovať plač. Aké bolo však jej prekvapenie, keď o chvíľu začula z poschodia smiech. *„Bublinka niečo veľké rozbila.“* Simonka bude mať čo rozprávať. Oddýchnutá sedela ešte vždy na gauči a na popoludňajšiu mrzutosť s Borisom pozabudla. Zrazu začula na radiátore signál. *„Simonka si ide koledovať o rozprávku a prichádza pre pusu na dobrú noc.“* Potešila sa, že ju o chvíľu uvidí, tak ako sa tešila jej príchodu vždy doteraz. Prednedávnom jej prečítala jednu z Andersenových rozprávok a odvtedy jej na želanie čítava pri každej príležitosti. Ba aby sa pri nej nenudila, Simi ju prosila, aby ju naučila abecedu. Je neuveriteľne vnímavá, pozná už pätnásť písmen, ktoré ju naučila aj pospájať do slov ba so záujmom vyčítava slová aj z knižky. A potom majú hodinu počtov. Simonka nielen počíta do dvadsať, ale sčítava aj odčítava zároveň. A keď náhodou objavila v knižnici veľký atlas, musela jej vysvetľovať o zemeguli, o moriach a o všetkých obrázkoch, ktoré ju zaujali. *„O svoje by som sa nestarala viac.“* Napriek Simonkiným výmyslom ju rada videla u seba. Vnášala k nej veselosť a dala zabudnúť. O chvíľu zaklopala a ona s úsmevom na tvári išla otvoriť. Aj teraz sa k nej zohla, aby si mohla ovinúť rúčky okolo jej šije, a bozkala ju na tvár.

„Čo si mi priniesla?“, vyzvedala sa, keď uvidela, že skrýva za chrbtom akýsi výkres. Simonka sa pohodlne usadila na gauči.

„Pozri, nakreslila som ti jedličku a tu máš pod ňou aj darček.“

Pochválila ju za peknú kresbu a sľúbila, že si ju odloží.

„Ale na papieri nie je ozajstný darček, ten ozajstný bude len od Ježiška. Sandy, ty si čo budeš pýtať od Ježiška pod stromček?“ vyzvedala sa.

„Ešte neviem, ale do Vianoc určite niečo vymyslím. A napíšem mu, aby aj pre teba niečo priniesol, súhlasíš?“

Veľavravne prikyvovala. „Ale napíš, aby tvoj darček zložil pri tebe, lebo doma budem mať ten, ktorý bude pýtať tatino.“

Ako mohla nesúhlasiť?

Potom sa zrazu Simonka zachichúňala. Niekoľkokrát sa zahniezdila na gauči, smiech nie a nie prestať, už si aj rúčky prikladala pred ústa, ale smiať sa neprestala.

„Prezradíš mi, na čom sa toľko smeješ?“, vyzvedala sa s úsmevom Alexandra, ktorej sa chytila dobrá nálada od malej.

„Vieš, Sandy, bolo to také smiešne“, rozhovorila sa, keď sa máličko uspokojila a dokázala rozprávať, „ja som hrala s Bublinkou Človeče, Ivona sa učila básničku a potom ... potom....“, znovu sa rozosmiala, „potom sme počuli také veľké buuum, a potom sme všetci bežali pozrieť, čo to je“, smiala sa ďalej, „potom sme prišli k tatinovi, a videli sme, že spadol, a to bolo také veľké buuum“, rozhodila rukami.

„Odkiaľ spadol tatino?“ *„Teda buchot zapríčinil tatino.“*

„Odnikiaľ, preto spadol, lebo sa potkol a narazil do stoličky a my máme pri počítači takú stoličku na kolieskach, ako ty, a tatino do nej kopol, lebo sa potkol, a potom spadol, a vtedy bolo také veľké bum, ktoré sme bežali všetci pozrieť. Ale tatinovi veľmi bolela noha, lebo sa nevedel postaviť, a Bublinka ho ani nevládala, a potom sme ho všetci ťahali ako repu, ale tatino ani tak nechcel vstať a potom povedal Bublinke, aby zavolala doktora. A ja som sa nechcela stretnúť s doktorom, tak som prišla ku tebe. A tatino možno dostal aj injekciu, vieš?“

„Aha,“ zamyslela sa. *„Musel to byť poriadny úder. Chudák tatino.“* „Takže tatino si udrel nohu? A ľutuješ ho?“

„Ale hej, ale možno obidve nohy, lebo keď nevedel vstať ... ale neboj, on sa z toho skoro dostane, on je taký silný, a jeho nikdy nič nebolí“, zvestovala múdro.

Ani tento večer nemohol prebehnúť bez rozprávky a výuky ďalších písmen. Alexandra jej sľúbila, že čochvíľa bude vedieť napísať si meno, čo Simi náramne potešilo. Keď Simonka konečne na rozlúčku Alexandre ovinula ruku okolo krku, šepkala jej niečo do ucha, čo neporozumela.

„Povedz nahlas, veď sme tu len dve, nikto nepovolaný nič nezačuje“, povzbudzovala ju.

„No, dobre. Ja som sa len chcela opýtať, či môžem Ivone povedať, že mám takú veľkú kamarátku. Lebo ja by som jej to veľmi chcela povedať, lebo Ivona si myslí, že chodíme spolu do škôlky, preto k tebe chodím. Ale ja by som chcela, aby niekedy mohla k tebe prísť aj Ivona, ale keď si povedala, že to bude naším tajomstvom, tak som nemohla povedať, že ty si moja veľká kamarátka a vieš, že ja Ivonku mám rada, aj keď mi ide niekedy na nervy ... hej, no ...“

Usmiala sa. „Priveď ju hocikedy, budem rada. Ale tatinovi nepovedzte, že máte veľkú kamarátku.“ *„Ktovie, čo by si pomyslel?“*

„Ujujuj, to je dobre, to je dobre, najbližšie ju privediem“, začala poskakovať a poberala sa domov.

Po jej odchode ostalo v byte prázdno a ticho. Už ju ani telka nezaujímala. Sadla si na gauč, osobitne nakôpkovala knihy a zošity, aby ich odložila nabudúce. *„Simonka chodí ku mne ako do školy. Ktovie, či tatino postrehol dcérine pokroky v učení? Ktovie, ako často si s ňou sadá, aby vyplnil jej voľný čas? Alebo ju odbije hrať sa Človeče s pestúnkou a vôbec sa jej nevenuje.“*

Práve odložila časopis, a chcela zahasiť nočnú lampu, keď zazvonil mobil. Po začutí Lukášovho hlasu, sa jej razom rozjasnila tvár. Oznamoval jej svoj zajtrajší príchod s tým, že pri nej ostane tri dni a tak si cez víkend splnia povinnosti voči krstnému. Trochu posmutnela, keď spomenul Michala, ale zároveň sa tešila, že nebude sama a s Lukášom sa bude môcť vyrozprávať o celkom iných veciach, než aké sú nateraz dôležité v jej živote. Preto sa na druhý deň vybrala do práce odpočinutá a plná energie a hneď ráno sa zatvorila do kancelárie aby dokončila účtovanie. Udalosť zo včerajšieho dňa s „pánom najkrajším“, ako začala Borisa volať, sa jej síce premietla v mysli, ale napriek tomu, že ju včera popoludní mimoriadne vyviedla z rovnováhy a zdrvila, dnes ju osobitne nezaujala. Okrem vypitia kávy, ktorú jej pani Zuzka priniesla, sa nikým nedala ani vyrušiť ani od práce odpútať. O druhej bola s účtovaním hotová a inokedy možno aj unavená, ale dnes má prísť Lukáš a to niečo znamenalo. Chystala sa domov. Vzala si knihu príchodov a odchodov, aby prebehla ešte prítomnosť zamestnancov

za mesiac, ako každého posledného v mesiaci. Zlatko sa práve uzimený vracal zo dvora a radostne zahlásil, že stavba bude hotová včas.

„Sama som tomu rada, Zlatko. Vieš si predstaviť, ako by sa Michal tešil?“

„Viem, ale nič sa nedá robiť, Alexandra, život ide ďalej ... aj bez neho, hoci, priznám sa, ľúto mi je toho starca“, chcel ju utešiť.

„Áno, áno, ide ... zajtra odložíme urnu s Michalovými ostatkami na večný odpočinok. Príde aj Lukáš, odchádzam domov, lebo ma čakajú povinnosti s jeho návštevou. Už len prejdem prítomnosť zamestnancov“, sadala si s knihou. Prekvapene však zistila, že Boris dnes nebol prítomný. „Čo sa stalo? Nevedela som, že má hlásenú dovolenku.“

„Nútená dovolenka, seklo ho v krížoch, povedal, že bol na pohotovosti, či čo. Ráno volal, že leží. A ani nevie, dokedy.“

„A keď to potrvá dlhšie? Nie je to sranda.“

„Viem, ale dúfajme že ho bolesť skoro prejde, ináč ... neviem, čo budeme robiť. Sama si mohla postrehnúť, že on je na ...“

„Postrehla som, viem, čoho je schopný, nemusíš opakovať“, nemala chuť debatovať teraz o Borisových kvalitách. „Počkáme do pondelka, uvidíme, či sa mu uľaví, keď nie, pôjdeš za ním a prezvieš sa.“

„Ja?“, vyvalil oči.

„Ty, čo sa čuduješ?“

„A nie ty si riaditeľka? Ty máš k nemu bližšie!“, myslel pri tom na to, že bývajú nad sebou.

„Riaditeľka ťa úlohou poverí a skús odporovať“, povedala veľmi vážne a vstala zo stoličky. „Takže odchádzam ... keby som v pondelok pre akýsi dôvod neprišla ...“

„...tak si na návšteve u Borisa“, zavtipkoval a vystrúhal grimasu.

„Netáraj, Zlatko. Čo si myslíš, že na neho letím?“, myslela pri tom na citovú stránku.

„To neviem, ale že on necháva tie svoje krikľavo modré oči čím ďalej dlhšie na tebe, to som si stihol všimnúť.“

Alexandra jeho presne mierenú poznámku nevzala na vedomie.

* 22 *

Alexandra s Lukášom a farárom stáli o desiatej na cintoríne pri Michalovom náhrobnom kameni a jeho mieste posledného odpočinku. Nebola prednesená veľká a dlhá kázeň, veď Michal nikdy nebol pobožný, ale Lukáš dobre poradil, na upokojenie duše farár a jeho kázeň veľmi dobre pôsobili. Vyrovnaní odchádzali, Alexandra pozvala Lukáša do elegantnej reštaurácie, v akej doteraz nebol a za výdatným obedom objednala kvalitné víno. Tak, ako to videla od Michala, keď každú prvú nedeľu v mesiaci túto reštauráciu navštívili.

„Hneď som zbadal, že nie ste tu prvýkrát, aj čašníci vás poznajú, krstná,“ prekvapoval sa Lukáš. „Ja ešte nemám na také drahé posedenie.“

„Viem, preto som ťa sem pozvala. A bolo to na Michalovu počesť. Dobre mi padlo, a bola som dojatá, keď si sa ponúkol, že prídeš. A dobre si to premyslel aj s farárom, napriek tomu, že som sa bála, ako všetko dopadne, bolo to citové a vhodné.“

„Ešte vždy veľa plačete, krstná, veľa sĺz ste preliali aj dnes.“

„Nedá mi to inak ... zatiaľ. Myslím si, že to tak má byť, ale dávam si pozor, aby ma city neovládli. Vieš čo mi pomáha?“

„Neviem, prezraďte.“

„Priateľstvo s mojou malou kamarátkou“, usmiala sa. „Neveril by si, čo to so mnou robí. Nemala som deti, a tú malú som stretla na chodbe, keď ju vymkli. Býva nado mnou. Zavolala som ju k sebe a odvtedy ma často navštívi. Som nesmierne rada, že som pre ňu dôležitá“, rozprávala nadšene, otáčajúc vínový pohár na stole. „Možno ju spoznáš sám, keby dnes alebo zajtra prišla.“

„Krstná mama, ste ešte mladá, smútok prebolí, môžete sa ešte vydať a mať aj vlastné deti, skutočne.“

Nadýchla sa, prestala pohárom krútiť a pozrela sa doňho. V červenom víne uvidela obrysy svojej hlavy. „Nuž, neviem. Možno ... Ale v každom prípade budem potrebovať riadnu dávku odvahy, aby som taký dôležitý krok ako je sobáš uskutočnila v budúcnosti.“

„Ste pekná, milá, zodpovedná a taká energická ... a aj sa viete pohybovať životom ... čudoval by som sa, keby si to nejaký muž nevšimol.“

* 23 *

Lukáš mľaskavo ujedal z naloženého taniera čokoládových palaciniek so šľahačkou, ktoré zapíjal kakaom. Konečne si k nemu prisadla aj Alexandra a vidiac jeho úžasný apetít, sama dostala chuť.

„Celý deň som už zjedol toľko, čo inokedy nezjem ani za dva dni“, oblizoval si pery. Napriek tomu, že zručne narábal s príborom, umazal si nos šľahačkou, ale to mu ani trochu nevadilo a pokračoval naďalej v jedení. „Toto sú najlepšie palacinky v mojom živote, krstná mama“, pochvaľoval jedlo. „Ako ste len uhádli, čo mám rád?“

„Palacinky má každý rád, vždy sú fantastické.“

„Ale takúto kombináciu“, zapíjal kakao, „takúto som ešte nikdy nejedol. Orechy, rum, lekvár, ananás, čože ste tam toho ešte dali?“

„Už ani neviem“, smiala sa.

No nestihli dojesť, keď sa na radiátore ozval signál.

„Príde Simonka, Lukáš, teraz ju spoznáš, uvidíš, aké je to výnimočné a fantastické dieťa. Čochvíľa zaklope na dverách“, sotva prehltla sústo, potom ešte jedno a ozvalo sa klopanie. Vstala, potľapkala Lukáša po pleci. „Uvidíš...“

Aké však bolo jej prekvapenie, keď Simonka nestála pred dverami sama. Alexandra skoro stratila reč. Stálo vedľa nej dievča, ktoré ju výškou skoro dosahovala, a keď si ich premerala, nevedela sa rozhodnúť, ktorá je krajšia. „Dobrý večer“, pozdravila sa opatrne. „Teta, nehnevajte sa, že som prišla, ale Simi naliehala, aby som spoznala jej kamošku, a len pred dverami som sa dozvedela, že jej kamoška je teta.“

„Aké inteligentné dieťa.“ Na Alexandrin povzbudivý pohľad vošla a keď zatvorila dvere, ponúkla jej ruku.

„Ahoj, som Sandy aj pre teba, ak si ty Ivonka“, úprimne jej stisla ruku a privinula si ju.

Ivona vyzerala bezradná a nerozhodná. Alexandrin prívetivý vzhľad sa jej však zapáčil. Obe dievčatá boli v domácom oblečení a kým Simonka mala aj teraz na hlave z vlasov fontánku, Ivonine bujné tmavohnedé vlasy padali voľne na plecia a ich koniec sa vytáčal. Zahryzla si do pery, pozrela na Sandy. „Som Ivona“, povedala tichým hlasom, „tak som tu. A tiež vás môžem volať Sandy?“

„Môžeš, a tykaj mi, prosím, a nestojme tu, poď ďalej.“ Kým stratila tých pár slov s Ivonou, Simonka už sedela na gauči. „Ivi, poď si ku mne sadnúť“, dlaňou pohladkala gauč vedľa seba.

Ivona nesmelo vykračovala do obývačky, ešte si nestihla sadnúť, keď sa ukázal Lukáš a už stáli zoči-voči sebe.

„Ahoj, ja som Lukáš“, podával jej ruku a kochal sa pohľadom na dievčati.

„Ivona“, zapýrila sa a postávala.

Sandy si hneď všimla, že mladí si padli do oka. Ivonka si hrýzla pery v bezradnosti, nepočítala s pánskou návštevou, to bolo na nej vidieť. Nuž dievčatá v jej veku to zrejme nemajú ľahké. Sú samá noha, samá ruka ako aj tuhľa Ivona, nevedia v určitých situáciách čo robiť, preto vzala ďalšiu organizáciu stretnutia do svojich rúk, inak sa jej zdalo, že Ivona hneď zuteká. Simonka si vytáčala zo sedu hlavu za Lukášom, potom sa celkom pretočila,

z gauča skoro spadla, tak si radšej kľakla aby si so záujmom pozrela neznámeho. „A ja som Simi“, zavolala, načo sa Lukáš rozosmial a napätá atmosféra medzi mladými poľavila.

„O tebe som už počul, ja som Lukáš, čau“, postrapatil jej fontánku, a Simi spravila grimasu.

„Dievčatká, toto je môj krstný syn, ktorý ma prišiel navštíviť. Lukáš, toto sú dievčatá zo susedstva“, predstavovala ich Alexandra ako sa patrí.

„Z horného susedstva“, dodala Simi a jej poznámka vyčarila úsmev každému na tvári. Nato Lukáš hneď usadil Ivonu a spýtal sa krstnej, či ostalo z palaciniek. Samozrejme vedel, že ostalo, ale predsa. Simona bola unesená z ponuky, Ivona sa striedavo červenala, podľa toho, kto jej čo povedal. Vďaka Lukášovi a Simone jej napätie postupne poľavilo a čochvíľa rozplynulo. Alexandra si onedlho pripadala medzi mladými celkom zbytočná. Lukáš bol stredobodom pozornosti, Ivone netrvalo dlho, aby sa mu prispôsobila a Simona, ktorá mala zmysel nielen pre priateľstvo voči priateľkám ale aj priateľom, dodávala obom odvahu na vzájomný rozhovor, hoci jej úmyslom bola túžba upútať pozornosť najmä na seba.

Alexandra sa nenápadne vzdialila, mladým vysypala do jednej misky zemiakové lupienky, do druhej drobné čokoládové pečivo a pripravila poháre s kofolou. Kvôli dôležitému rozhovoru ju skoro nevzali na vedomie. Pre Simonku sa stala zrazu ponuka v miskách najdôležitejšia a vrelo ponúkala aj ostatných. Alexandra odišla do spálne a cez pootvorené dvere ich sledovala. Mladí sa spolu očividne nenudili, ba netrvalo dlho, keď zbadala, že na rad prišli mobily, a nielen výmena čísiel, ale sa navzájom aj vyfotografovali. Simi sa s chuťou smiala a robila grimasy pred aparátom. Alexandra, vidiac ich prirodzenosť, sa rozľútostila a vyronila slzu. Nemohla sa zúčastniť na ich živote, nemohla sa zaoberať ich problémami, pliesť sa do ich rozhovoru, prípadne radiť. Bola s nimi trpezlivá a tolerantná, veď Lukáš sa s Ivonou tak dôležito rozprávali. Jej to robilo radosť, a pre mladých to bolo nezabudnuteľné dobrodružstvo, ktoré v nich iste zanechá stopu a spomienky. Vzala si rozčítanú knihu, aby nikomu nebola na obtiaž.

Bolo po deviatej, keď sa Ivona a Simi lúčili. Lukáš malú pobozkal, hodila sa mu okolo krku a keď objal aj Ivonu, poihral jej radostný úsmev v kútiku pier a klopiac oči sa zapýrila. Keď za nimi Lukáš zatváral dvere, Ivone hlasno pošepol, že zajtra je ešte tu, načo sa Alexandra len pousmiala. *„Nuž, aj ja som bývala mladá.“*

Lukáš sa po odchode dievčat veľavravne usmieval. „Krstná mama, Ivona je veľmi inteligentná a dôvtipná.“

„Naozaj?“

„A k tomu aj pekná“, ďalej uvažoval nahlas. „Som veľmi rád, že som ju spoznal.“

„Všimla som si to, a teším sa, že si sa dobre cítil.“

„Všetko na nej klape, napriek tomu, že je taká mladá“, neprestával ju chváliť.

„Ale nespýtal si sa jej vari na vek, nepatrí sa!“

„Nie, samozrejme, že nie, ale vravela, že chodí do ôsmej, takže má štrnásť. Vedomosťami a svojou rozhodnosťou, ba aj stupňom IQ by som jej hádal tak osemnásť.“

„Takže ako ty?“

„Uhm.“

„Skutočne? Vidím, že zapôsobila na teba. A čo Simonka?“

„Dieťa, nič moc.“

„No toto! Myslela som, že ťa viac zaujme.“

„Keby neprišla jej sestra, samozrejme...“, po tvári mu preletel úsmev.

„A čo si sa ešte dozvedel, čo ja neviem?“, vyzvedala sa, keď si už sadala na gauč a naliala si do pohára kofolu. Lukáš si sadol vedľa nej, vzal zo stola misku so zvyškom zemiakových lupienkov a zamyslene ujedal. Ale Alexandra dobre postrehla, že jeho myseľ ešte vždy zamestnávala Ivona, bol sťa vymenený.

„Neviem, čo vy neviete. Porozprávala mi toho hodne, aj napriek tomu, že malá Simi neustále na seba upozorňovala a plietla sa do rozhovoru. Prezradila mi, že sa dobre učí a chce byť architektkou. A že jej mama umrela a otec pracuje v akejsi súkromnej firme.“

„No, na prvýkrát to nie je málo. Dúfam že si jej prezradil, že budeš krčmárom v maminej krčme a ona by snáď mohla ...“, doberala si ho.

Zagánil, ale pochopil narážku. „No, to by tak ešte chýbalo. Čo by si pomyslela? To by som jej rovno mohol povedať, že sa tam už teraz chodím opíjať ako Kristián?“

„A vari sa on opíja?“

„Pridá sa, ale pred mamou ani muk, viete.“

„Uhm, viem.“

„Ivone som sľúbil na zajtra spoločnú prechádzku“, ešte vždy na ňu myslel.

„Naozaj? Počuj, krstniatko moje, nezamiloval si sa mi na prvý pohľad?“

Kým v nedeľu varila obed, po klopaní na radiátor pribehla Simonka na výzvedy. Lukáš práve vychádzal z kúpeľne, a malá úplne prirodzene išla k nemu a spýtala sa, či je už pripravený na prechádzku, lebo Ivona sa už maľuje a aby napísal na papier, o ktorej má prísť dole. Simona bola ako reproduktor, zverenú úlohu mienila vybaviť na jednotku, Alexandra teraz bola mimo jej záujmu. Veselo s papierikom odskackala. No len čo Lukáš s Ivonou odišiel, vrátila sa k Alexandre, aby ju zabávala, lebo Bublinka okrem toho, že varí obed, musí sa starať aj o jej tatina a musí vyžehliť kopu prádla a na ňu nemá vôbec čas. Spýtala sa jej, či tatina už nebolia nohy, ale len mávla rukou.

„Tatino je ako malé dieťa. Len stuká a stuká.“

Odvrátila sa, aby nepostrehla ako sa usmieva. „Tatino musí mať bolesti, Simi, ináč by sa neopúšťal“, vysvetľovala.

„Hej? Ale kričať vie! Aj včera sa hneval, že sme pozde došli domov, a keby vedel chodiť, možno by nás aj zbil, ale ja som mu povedala, že aj tak odídem ku svojej kamarátke, kedy chcem, lebo ja svoju kamarátku mám rada, a aj to som mu povedala, že aj Ivi vezmem so sebou.“

Alexandra povzdychla. *„Nuž tatino to s dvomi živými dievčatkami bez mamy zrejme ľahké nemá.“* Simonka sa usalašila v kuchyni pri stole. Keď jej dávala papier, aby mohla nakresliť, čo robila včera v škôlke, Simi roztvorila svoje modré oči a veľavravne na Alexandru pozrela. Pôsobila obdivuhodne a Alexandra vedela, že teraz nasleduje vážny rozhovor.

„Sandy, Ivonka mi zakázala prezradiť tatinovi, že ty si naša veľká kamarátka. Ale ani ja by som mu to nepovedala, ale teraz mi to Ivonka veľmi, veľmi zakázala povedať. Ale aj to, že sa tu stretla s Lukášom. A ešte mi povedala, že sa jej Lukáš páči a že iste sa aj ona jemu páči, lebo ju odfotil. Ale iste sa aj ja páčim Lukášovi, lebo aj mňa odfotil. Ale mňa aj pobozkal, keď sme odchádzali, celkom tak, ako ty, ale Ivonu asi nie, lebo som nevidela. Ale ani ty to neprezraď tatinovi, dobre.“

„Neprezradím, neboj sa, veď ja tvojho tatina ani nepoznám.“

„Ale keby si ho aj poznala, keby tak niekedy prišiel pre nás, aby sme už išli domov, nepovedz, že sme boli pri tebe, lebo si naša kamarátka, dobre? A teraz už choď variť obed, lebo chcem kresliť.“

* 24 *

Po Lukášovom odchode doľahla na Alexandru samota. Tak ako teraz ju nikdy tak intenzívne nepociťovala, snáď len v začiatkoch. A aj vtedy to bolo po Lukášovom odchode. Všetko sa javilo tak, že Lukáš hrá nateraz v jej živote dôležitú úlohu. Mala ho rada, vari najradšej z rodiny. Od malička jej prirástol k srdcu. Ale sama cítila vzájomnú viazanosť a spätosť aj z Lukášovej strany, cítila, že pre Lukáša je zas ona užitočná. A teraz, keď sa naviac spriatelil s Ivonou, príde snáď ešte častejšie. Vyzeral šťastný, keď odchádzal. Sledovala ho z okna, až

kým sa nestratil z dohľadu. Už ho nemusela vyprevádzať. Zakýval jej, keď stála na balkóne, aj keď jeho oči hľadeli na balkón o poschodie vyššie. Postála ešte chvíľu, ale začal poletovať sneh a oziabla ju zima, vrátila sa dnu a zamyslene si sadla na gauč. V mysli sa jej vynoril obraz, kedy tu sedeli s Lukášom a Michalom naposledy. Aké dôležité bolo pre Michala kúpiť mu vhodný darček na maturitu a ako neviazane sa rozprávali. A odvtedy čas rýchlo plynie a stáva sa veľmi mnoho vecí, ktoré by Michala, keby žil, iste zaujímali.

Vo firme práca plynula bez vážnejších ťažkostí. Boris v pondelok nastúpil do práce, a Alexandra v jeho očiach uvidela plachosť. Spomenula si neskôr na jej príčinu, ale ako plynuli dni, stalo sa od tej doby toľko vecí, že sa nestihla zaoberať urážkou pána najkrajšieho. Nenútene sa s ním rozprávala keď bolo treba, ale vždy častejšie radšej nebolo treba ba určité veci si zisťovala a preverovala u iného. A Boris vedel, že nárokom. Ivan, zodpovedný za zamestnancov, prijal viac ako desať nových ľudí, čo sa ale javilo vždy málo. Na Borisov návrh sa teda rozhodli vypísať konkurz na prijatie odborných síl, vysokoškolsky vzdelaných ľudí, ktorí mali pracovať na novom úseku.

„Dobre si to vymyslel, Boris“, pochvaľoval ho Ivan. „Budeme vidieť aj ich kvality, predpoklady na prijatie si stanovíme vopred. Posledný výber mi nevyšiel najšťastnejšie, obľafli ma tí dvaja mladí, nebol by som rád, keby sa medzi našimi pracovníkmi objavili ľudia, ktorí vnášajú do pracovných či osobných vzťahov nevraživosť.“

„Čo je s nimi? Už ich nevídam.“

„Dostali padáka.“

Alexandra si spokojne vydýchla. Načúvala ich rozhovoru bez toho, aby sa do neho zamiešala a bola rada, že má okolo seba cenných spolupracovníkov. Nuž, to všetko vďaka Michalovi. Vďaka svojej dobrej intuícii si ich vyberal naozaj jedinečne. Na konci smeny, keď sa rozchádzali, sa jej zdalo, že sa Boris akosi priveľa zdržiava okolo nej. Nepovedal konkrétne nič, ale vedela, cítila, že s ňou plánuje hovoriť. Vždy bol niekto nablízku, a zrejme nechcel hovoriť pred nikým, súčasne vybadala, aká trápna situácia pre neho vyvstáva. Keď ostali sami v kancelárii a sa jej zdalo, že už-už k nej prehovorí, narýchlo zvesila kabát z vešiaka, prehodila ho na ruky a veľmi sa ponáhľala.

„Tak dovidenia zajtra“, pozdravila sa mu a vzápätí otvárala dvere.

„Vezmem vás domov, som autom“, ponúkol sa.

„Aj ja“, zakričala z chodby. *„Tak, pán najkrajší, nestojím o vaše ospravedlnenie.“*

Boris ostal ako vyfackaný. Prehltol a zahryzol si do pery. *„Tak mi treba, mám len čo si zaslúžim.“* Rýchlo sa však rozhodol ísť za ňou. Musí s ňou hovoriť, musí sa jej ospravedlniť, aby svojou snahou jej neublížiť nespáchal ešte väčšiu hlúposť. Keď vyšiel z budovy, akurát nasadala do auta. Kým vyšla z dvora na cestu, už ju nasledoval. Cesta bola samá kalužˇ, napadaný sneh sa v teplom počasí topil. Opatrne prešiel vedľa ľudí, aby ich neofŕkal a na ceste sa už zaradil za šéfkine auto. Išla smerom, akým aj on jazdieval domov, na konci jeho ulice zaparkovala a vošla do obchodu potravín. Nevedel, ako dlho v predajni pobudne, preto aby nebola márna jeho snaha o stretnutie s ňou, vystúpil a prešiel sa niekoľkokrát pred predajňou. Potom sa rozhodol, že kúpi nejakú drobnosť pre svoje dcéry a vošiel do predajne práve vtedy, keď Alexandra nákup vkladala do tašky. Zastal si vedľa nej a chytil jej ruku, ktorou držala tašku.

„Môžem pomôcť?“

„Už som skončila“, pozrela na neho. *„Musí to byť akési veľmi dôležité, pán najkrajší.“*

„Alexandra, chcem s vami hovoriť. Teda ... musím s vami hovoriť“, naliehavo sa na ňu pozeral a nepúšťal jej ruku. Odstúpili sa od pokladne.

„Hovorte, prosím“, vytrvalo znášala pohľad jeho modrých očí a nevytiahla ruku z jeho.

„Tu sa predsa nedá, naokolo chodia ľudia. Čo vám chcem povedať, týka sa len nás dvoch.“

„Ani v práci sa nedá?“, doberala si ho, narážajúc na to, že vybadala jeho snahu.

„Ani tam, aj tam sa neustále niekto obšmieta“, rozhliadal sa okolo, akýsi mladík do neho zozadu vrazil a odišiel bez ospravedlnenia. Keby nestál pevne a nedržal jej ruku, bezmála by na ňu spadol. Pozrel jej do očí. „Chcel by som vás pozvať na večeru. Prijala by riaditeľka pozvanie od obyčajného majstra?“

„Prečo tak prehnane zdôrazňovať rozdiely v postavení? Pozýva snáď majster riaditeľku do elegantnej reštaurácie, alebo do obyčajnej krčmy? Kde by sa o nutnosti vášho rozhovoru týkajúceho sa len nás dvoch ľahšie diskutovalo?“

„Myslím si, že nebudete sklamaná. Takže súhlasíte?“, v jeho očiach sa zračilo očakávanie.

„A to hneď teraz?“

„Nie, samozrejme že nie. Pripravíte sa a ja pôjdem pre vás taxíkom.“

„Hm, ešte som nepovedala, že súhlasím ... ale porozmýšľam, dúfam, že mi dáte čas. A teraz, keď dovolíte, by som odišla“, vytiahla si ruku z jeho, mierne poklonila hlavou. „Dovidenia, majster“, odišla nečakajúc na jeho odpoveď.

Z predajne vychádzala maximálne rozrušená. Padajúci mokrý sneh jej nepridal na nálade. Borisova prítomnosť a nakoniec jeho pozvanie svedčili o jeho dobrej výchove a inteligencii a ona nedokázala si jasne stanoviť svoje pravidlá správania sa voči nemu. Jednala sa sama so sebou, či prijať jeho pozvanie, alebo odmietnuť. Celou cestou domov jej myseľ zamestnával, či chcela, či nie. Keď otvárala byt a hľadala kľúče, spomenula si, že auto nechala pred obchodom a domov došla pešo. *„Ja hlupaňa, som ako spiaca princezná“,* udrela sa dlaňou po čele. Vyložila nákup a namrzená sa vracala pre auto. Celé bolo zapadané snehom, vybrala hubku a z okna zotierala mokrý sneh. Boris vychádzal z predajne v ruke s dvomi veľkými igelitovými taškami plnými nákupu a mieril k nej. *„Je to osud, alebo náhoda?“* Mýlila sa, mieril ku svojmu autu, ktoré mal zaparkované neďaleko jej. „Až teraz?“, spýtal sa a ona len bez slov prikývla, rýchlo nasadla a aby nevystopoval, kde býva, rozhodla sa ísť celkom opačným smerom. Znenazdania sa ocitla v ulici, v ktorej býval Zlatko. A zrazu sa jej zachcelo priateľského slova od Moniky, preto sa nerozhodovala dlho a vošla k nim. Monika ju vrelo privítala a potešila sa, že sa odhodlala konečne aj sama prísť. S Michalom boli častými hosťami u nich. Už vo dverách začula hlasnú hudbu. Monika ju však ubezpečila, že počúvanie silných decibelov, to je podľa dvoch starších dcér najlepšia motivácia učenia. Zlatko s najmladšou dcérou písal úlohy, ale keď ju uvidel so strachom na ňu pozrel. „Stalo sa niečo?“ Keď ho uspokojila, že nie, vrátil sa k dcére a ženy nechal poklebetiť si. Alexandra sa dokázala rozvravieť s Monikou veľmi dlho, veď okrem nej nemala dôvernejšej kamarátky, ba nemala žiadnu. Zlatko aj Michal sa tomu rovnako tešili. Monika, disciplinovaná, no zvedavá osôbka so zmyslom pre rodinu, sa jej zverila s najväčšími problémami svojich detí, ktoré prechádzali pubertou a vraj mala čo robiť, aby deti ustrážila. „Hjaj, Sandy, obidve sú veľmi živé, a musím mať riadnu dávku trpezlivosti k nim. Už sa obzerajú po chlapcoch, a ešte majú vaječnú škrupinu na zadku“, pokyvkávala hlavou. Alexandra sa srdečne zasmiala. Medzitým Zlatko pripravil zopár sendvičov a pridal sa k nim. Aj Alexandra im vyrozprávala o dievčatkách z horného poschodia, ktoré sú častými návštevníčkami u nej a pochvaľovala si, že ju privádzajú na celkom nové myšlienky, a takto sa naozaj nenudí, ba malá Simi k nej pribehne ešte aj pre pusu na dobrú noc.

„A čie sú to deti?“, spytoval sa Zlatko.

„Neviem, namôjveru, ešte som sa ich na priezvisko ani nespýtala“, mykla plecom. „Akosi som to ani nepovažovala za potrebné. Malú Simonku som prvýkrát zavolala k sebe keď ju vymkli, sedela na prahu a plakala.“

„Nuž ale ... to len tak ... hocikedy pribehne ... a čo nato jej mama?“, Monika sa divila.

„Nič, povedala, že im mama umrela“, Alexandra bola celkom pokojná.

„A otec?“, spýtala sa Monika načo Zlatko zbystril pozornosť.

„Ja neviem, nepoznám ho, dievčatá majú akúsi pestúnku, alebo ... ja neviem ... proste som sa na to tak podrobne nespytovala. Ale keď Simonka ku mne pribehne otcovi vraví, že ide ku

kamarátke. Nedávno prišla aj so svojou sestrou Ivonkou, práve vtedy, keď bol u mňa Lukáš. Nedokážete si predstaviť, čo sa stalo“, usmievala sa a bola celá rada, že môže niekomu takého tajomstvo vyrozprávať.

„Čo?“ spýtali sa obaja.

„Vidím, že vás to zaujíma“, zasmiala sa Alexandra. „Takže si predstavte, že tí dvaja si padli do oka. Lukáš bol Ivonkou unesený, na druhý deň sa šiel s ňou prejsť a vracal sa nesmierne šťastný. Tuším sa zamiloval.“

„Som rada, Sandy, že si už prekonala to ťažké obdobie. Bála som sa o teba. Dlho si sa ani neukázala a priznám sa ti, akosi som sa bála navštíviť ťa. Denne som sa Zlatka vypytovala na teba a až teraz som sa uspokojila, keď vidím, že najhoršie máš za sebou. Tie deti ti robia radosť, viem si predstaviť. Škoda, že ste vlastné s Michalom nemali.“

Alexandra povzdychla. „Nuž, už je tomu tak. V zamestnaní je to o.k., len prichodí zima a s ňou dlhé večery. Bude to ťažké, ale niečím sa budem musieť zamestnať aj doma. Predtým bolo všetko také zabehané, nezamýšľala som sa nad ničím, všetko išlo hladko, ako ísť malo, pred zimou sme chodili s Michalom na chatu, vyriadili sme, ale teraz ... veru odkedy sme tam boli na oslavách som tam ani nebola“, jej veselá tvár razom posmutnela a oči jej zvlhli od sĺz.

„Ľahká pomoc, budúci týždeň tam pošlem s tebou Borisa. Všetko prezriete, a aspoň sa presvedčíte, či sa vám nevlámali.“

„Prečo práve Borisa? Prečo by si tam nemohol ísť so mnou ty?“

„Naozaj, prečo by si nemohol? A kto je ten Boris?“, čudovala sa Monika a pozerala sa raz na svojho muža, raz na Alexandru.

„Prečo, prečo, dobrá otázka. Boris je z nás predsa najmladší, je vynikajúci šofér, dám mu džíp a punktum. Keď teraz nepôjdeš, v snehu sa tam nedostaneš. A vybavili sme to.“

Alexandra pootvorila ústa, chcela niečo povedať, snáď súhlasiť s ním ohľadom počasia, ktoré bolo zo dňa na deň horšie, alebo chcela snáď odporovať kvôli Borisovej osobe, nadýchla sa, ale Zlatko jej nedal možnosť.

„A neprotirečiť. Keď chceš, pomôže ti v hocičom, dostane to príkazom odo mňa. A nemusíš mu hovoriť, že ideš s ním na tvoju chatu. Nemusíš mu hovoriť nič. A keď nechceš, aby vošiel, rozkážeš mu a počká ťa vonku“, rozkríkol sa Zlatko a Alexandra razom stíchla. Práve toto potrebovala, otcovský typ muža, ktorý by usmernil jej bezprostrednú zodpovednosť, sňal ťarchu z pliec, ktoré niesla ako ťažké bremeno, ale ktoré Zlatko dvoma vetami ukončil a vybavil.

„Tak dobre“, pokorne súhlasila.

Monika vôbec nechápala, prečo sa Zlatko zachoval tak prísne k Alexandre.

Domov prišla za tmy. V garáži musela auto očistiť od napadaného snehu a sneh vyzametať z garáže, aby sa tam nevytvorila kalužnapriek tomu šťastne otvárala vchodové dvere svojho bytu. Vyrovnaná a pokojná vchádzala. Sotva vošla, začula zvoniť služobný mobil Borisovým signálom. A až teraz si spomenula, že si so sebou vzala len kľúč od auta. Taška s dokladmi, mobilom a so všetkým, čo potrebovala mať stále pri sebe, ostala doma. Keby sa Boris neobjavil pri aute, zagarážuje a nestará sa ďalej o nič. Ale bola mu zrazu za to aj vďačná, inak by sa k Monike nedostala. Ešte že ju nezastavili policajti.

Vyhľadala mobil v taške a rozhodovala sa, či sa má ohlásiť. Nikdy doteraz ju nezavolal, služobným mobilom ju volal len občas v práci, keď zisťoval, kde je. Zvedavosť ju premohla.

„Prosím, pán inžinier.“

„Už som si myslel, že znovu nezodvihnete. Volám piatykrát. Som zvedavý, ako ste sa rozhodli, pani riaditeľka.“

„Prijímam vaše pozvanie, pán inžinier. Pripravím sa tak, ako ste navrhli, ale taxíkom zájdem sama. Počkáte ma ... eee ... kdeže ma to pozývate?“

„Hotel a reštaurácia Esperanto, zajtra o šiestej, pani riaditeľka.“

„O šiestej som tam. Ešte raz ďakujem za pozvanie.“

„Potešenie na mojej strane“, povedal na koniec a ona zamyslene zatvorila mobil a priložila ho pod bradu. *„Čo na to povie jeho žena?“* K rozhodnutiu ísť s ním na večeru pristupovala s veľkou zdržanlivosťou a opatrnosťou. Nevtieravo ju ale pozýval a nakoniec nevidela dôvod, aby sa rozhodla záporne. Boris sa neusiloval nijako zvýrazňovať svoj záujem o ňu, takže nakoniec prečo mu to má neuveriť? Určite cíti zodpovednosť za nedávno vyslovené slová o Michalovi, ktoré začula a škrie ho, že sa doteraz nevedel alebo nemal možnosť ospravedlniť za ne. Nechala ho značne dlho pykať za svoje chvastúnstvo, pána najkrajšieho. Stála už dlho opretá o kuchynskú linku, a keď zaznel na radiátore Simonkin signál, strhla sa. *„Nuž, pán inžinier, uvidím, aký si gavalier. Musíš sa pochlapiť, lebo ešte nevieš, že ťa Zlatko mieni so mnou poslať aj do hôr. Hoci od tej cesty mám vopred akýsi strach. Tam totiž pôjdeme len my dvaja.“*

Simonka onedlho zaklopala a vrhla sa jej okolo hrdla. Vyčítala jej, že už trikrát tu bola, ale Sandy určite dlho pracovala a nebola doma, keďže ju nevpustila. Ale Alexandrine dôvody ju príliš nezaujímali. Usalašila sa pohodlne v kresle, ruku mala vo vrecku nohavíc a niečo stískala. Aj Alexandra stískala niečo v ruke, a tak sa na seba obidve tajnostkársky usmievali. „Niečo pre teba mám“, vystrčila zatvorenú ruku Alexandra.

„Aj ja mám niečo pre teba, tu, vo vrecku“, pokyvkávala hlavičkou. „Ale najprv mi ukáž ty, čo pre mňa máš“, naručila.

„Kúpila som ti kinderko.“

Zmraštila tvár. „Nemohla si mi kúpiť niečo iné?“

Prisadla si k nej. „Vždy si sa mu doteraz potešila, nerozumiem ... keď povieš čo, kúpim ti aj niečo inšie.“

„Sandy, nebuď malá, veď ja sa mu teším aj teraz, ale vieš, že teraz mám aj ja pre teba kinderko?“, zasmiala sa schuti a nahlas. A keď uvidela Sandynu udivenú tvár, smiala sa ešte viac. „Sandy, vieš, je to také smiešne. Ty mi vždy kúpiš kinderko a tatino mi ho musí skladať a keď sa spýtal, skade mám tie kinderká, tak som mu povedala, že mi dáva moja kamarátka a môj tatino kúpil teraz pre teba kinderká“, smiala sa aj medzi rečou a vychrlila všetko na jeden dych. „Sandy, tatino si myslí, že ty si taká malá ako ja a že ty sa hráš s kinderkami a on vôbec nevie, že ty si moja veľká kamarátka, ale ja som mu to stále neprezradila“, vybrala z vrecka dve kinderká a dala ich Sandy.

„No to sa budem musieť s nimi pohrať“, povedala vážne, ale razom ju pochytil nákazlivý smiech od Simonky.

„Sandy, nebuď malá“, opakovala jej dnes už druhýkrát. „Čokoládu mi dáš, a hračku si zostavíš sama, dobre?“ Hneď si vypýtala sáčok pre čokoládu, na ktorú momentálne nemala chuť a chcela sa pozrieť, čo je v skladačke. Z jedného obalu si malého panáčika razom privlastnila a v druhom bolo treba zložiť na retiazku dve srdiečka. Tie nechcela, lebo aj tak by sa jej rozpadli. Sandy ich s úsmevom odložila, ako pamiatku od Simonkinho otca. Simi sa zdržala celú hodinu, kým jej nevyrozprávala, čo bolo v škôlke, a že Ivonka mala esemesku od Lukáša a ona vedela prečítať slovo moja. Keď odchádzala, Alexandra bola celkom vyšťavená. Pred dverami sa ako vždy vyobjímali a dali si pusu.

„A zajtra večer prídem na dlho, lebo som počula, ako tatino volal Bublinku, že zajtra večer nebude doma.“

„A teraz nie je u vás Bublinka?“

„Aaa, teraz nie, tatino prišiel skôr domov a povedal jej, že sa o nás postará. Ale veľmi sa nestaral, len sedel vo svojej izbe a len raz prišiel so mnou hrať ruletu a len stále telefonoval a niečo robil na počítači. A aj Ivonku skontroloval len raz, alebo ani raz.“

„Zajtra nebudem ani ja doma, Simi, žiaľ, musím odísť, prídeš v sobotu, dobre?“

„A ty kam ideš?“

Povzdychla. „Vieš, dospelí majú niekedy také dospelácke povinnosti, ktoré musia riešiť. Keď vyrastieš, pochopíš.“

„Ideš s frajerom? Máš rande?“, vyzvedala sa celkom prirodzene.

Alexandra počudovane vypúlila oči a čupla si k nej znovu. „Nie, Simi, nemám frajera, ale sú niektoré veci, o ktorých dospelí nie veľmi radi rozprávajú.“

„Uhm, ale ja by som pochopila aj keby si išla s frajerom, lebo ty si taká pekná baba, a Ivonka povedala, že chlapci na pekné baby letia.“

Opierala sa o zatvorené dvere a zamýšľala sa nad Simonou. Nevedela, aké sú dnešné deti, počula od Moniky, že sú v mnohom iné, ako predošlá generácia a dala jej za pravdu. Simona rozpráva čisto a zrozumiteľne, je veľmi spoločenská, úžasne chápavá a múdra, pochopí veci dospelých a rozpráva sa o nich celkom samozrejme. Jej mama, keby žila, mohla byť na nich hrdá. A otec? Ktovie, aký je, či ich vôbec má rád? Zdalo sa jej, že sa svojim dievčatám veľmi nevenuje, aspoň zo Siminých slov tak dedukovala. A pracuje aj doma, neustále sedí pri počítači a deti vychováva pestúnka, ktorá supluje otca aj mamu v jednej osobe. Ktovie, aká hlboká priepasť sa vytvorila medzi otcom a dcérami? A zajtra tiež odchádza ... ba ktovie ktoré večery ... možno pravidelne, Bublinka je vždy naporúdzi. Ťažko sa o týchto veciach rozprávať so Simonou, snáď Ivona by mohla mať na veci celkom iný názor a možno by vedela porozprávať aj o svojej mame. *„A vlastne načo by mi to všetko bolo? Nie je mi jedno, ako to u nich prebieha? Načo sa nad tým zamýšľať a prečo ma to má trápiť? Aj ja som stratila manžela a ani prašivý pes o mňa nezakopne. Nikoho nemám. Mojím sestrám vôbec nechýbam, ako by som nikdy ani nejestvovala. A nikto okrem Lukáša a Zlatka nie je zvedavý na môj život, na moje pocity ... Pocity? Mám ešte nejaké pocity? Čo mi ostalo? Okrem plaču a zármutku nič, celkom nič ... po celý čas len pretvárka v práci spojená s drinou, aby som sa užívila a aby som neskapala vo svojom byte každým pozabudnutá a pre nikoho nepotrebná.“* Neuvedomila si, ako dlho stála opretá o dvere, nepamätala si, kvôli čomu sa tak veľmi rozľútostila, ale keď odchádzala, po tvári jej prameňom stekali slzy. Vošla do kúpeľne, aby sa konečne už nie prezliekla, ale osprchovala pred spaním. Pod sprchou sa umývala v hlasnom plači, sotva si utrela tvár, slzy ju znovu zmáčali a keď si konečne odela pyžamo, hodila sa na Michalovu posteľ. *„Prečo si ma tu nechal? Prečo si odišiel?“*, vzlykala nahlas, päsťou chcela udierať do vankúša, ale boli to len imitované nervové pohyby. Spomienky boli ešte aj po troch mesiacoch veľmi čerstvé, ťažko zabudnuteľné tam, kde jej manžela všetko všade pripomínalo. Napriek tomu, že aj dnešný deň prebehol v celku dokonale, veď dokázala urobiť maximum vo svojej firme, dokázala sa s ľahkosťou porozprávať s Monikou a smiať so Simonou, predsa vo svojej ubolenej duši cítila hlbokú priepasť a tak veľkú samotu, akú si sotva niekto dokáže predstaviť.

* 25 *

Bolo ťažké predstaviť si celý deň v práci bez stretnutia s Borisom. Alexandra sa mylne domnievala, že to dokáže, že sa mu vyhne, alebo ho nebude potrebovať. Nech premýšľala nad akoukoľvek možnosťou, rozumný dôvod obísť Borisa sa jej nájsť nepodarilo. Jeho osobe a postaveniu vo firme sa začalo pripisovať zvláštne dôležité miesto, a vyskytovali sa okamihy, kedy ho potrebovala nielen ona, ale aj niekto iný z vedenia, sťaby bol na roztrhanie. Jeho kvality sa začali prejavovať absolútne náhodne, bez jeho osobného vyzdvihovania, bez chválenkárstva, no vždy ako dôkaz rozumného riešenia zadaných úloh a vykonávaných prác, na ktoré dokázal svižne reagovať. K zvereným úlohám pristupoval rozvážne a vykonával ich dokonale, bez odporu alebo zbytočných poznámok, na základe svojich poznatkov a vedomostí. A vždy z neho vyžarovala energia a chuť pracovať. Úcta pracovníkov voči nemu stúpala celkom nenútene. A tak aj dvaja rozhodujúci ľudia vedenia, Alexandra a Zlatko ho z tohto dôvodu celkom prirodzene poverovali stále narastajúcim výkonom úloh súvisiacich s bezprostredným nahliadnutím do jadra firmy, do srdca organizácie. Zlatko si bol istý, že Michal odhadol správne jeho kvality a mal dôvod dostať ho do firmy. Veľa s ním

komunikoval, postupne začínal poznávať ba aj odhadol jeho názor na určité veci, ale vždy to bolo len v oblasti zamestnania. Keď prišla reč na jeho rodinné zázemie, čo zvedavému Zlatkovi bolo o všetkých pracovníkoch jasné, ba priam vyžadoval, aby o nich vedel, Boris sa zaťal, a Zlatko sa dozvedel len toľko, že je vdovcom, má dve dcéry a samozrejme sa dozvedel o jeho mieste trvalého pobytu, z údajov vpisovaných do osobného dotazníka. O svojich dcérach a o rodine však Boris hovoril veľmi opatrne. Alexandra sa vo veciach týkajúcich sa Borisovej osoby vyjadrovala veľmi obozretne. Napriek tomu, že oceňovala jeho poznatky a vedomosti, ktoré každým dňom preukazoval ba dokazoval svoje hodnoty a kvality, a aj napriek tomu, že bola o nich presvedčená, ba na ňu hlboko zapôsobili, predsa vždy doteraz, keď išlo o Borisa, pociťovala záchvevy. Nevedela si to jasne vysvetliť, a svoje zdržanlivé chovanie voči nemu pripisovala tomu, že sa s Michalom poznali. Dnes sa mu chcela vyhnúť a mienila sa stretnúť s ním až večer v Esperante. Lenže okolnosti sa vyvinuli inak. Veľký štatistický hárok, ku ktorému potrebovali údaje celého tímu, ju donútil k stretnutiu. Stáli okolo stola a skláňali sa všetci nad veľkým hárkom rozloženým uprostred stola a Ivan zapisoval údaje. Boris si zastal vedľa Alexandry a celkom samozrejme ju objal okolo drieku. Alexandru pri nečakanom pocite tepla jeho dlane na svojom drieku tento nevinný dotyk privádzal do rozpakov. Zachvela sa a myslela si, že ide o neúmyselné objatie. Preto si nenápadne priložila svoju ruku v bok a na jeho, s úmyslom, aby jeho dlaň zo svojho tela oddelila. Lenže vtedy zacítila, ako ju pohladkal a tuhšie objal. Zapýrila sa a bol to okamih, kedy sa ju Ivan na niečo spýtal a mala odpovedať. Rozkašľala sa nasilu, povedala „prepáčte“ a otočila sa im chrbtom. Kútikom oka pozrela na Borisa, ale nevenoval jej pozornosť a všetci pokračovali, akoby sa nič nestalo. A stalo sa? *„Odkiaľ berie odvahu? Nebojí sa, že to niekto môže zbadať?“* Kým dokončili, viac sa jej nevenoval a ani ona jemu. Keď odchádzala po smene na autobus, služobný mobil zazvonil Borisovým signálom. „Dúfam že sa nič v našom dohovore nezmenilo, pani riaditeľka“, jedinou vetou preveroval stretnutie, bez oslovenia, bez zbytočných fráz. „Nie“, odpovedala. „Večer o šiestej čakám pred Esperantom, a ďakujem“, znela odpoveď a zložil. *„Ako to robí, že je vždy taký pokojný a vyrovnaný?“* Potom sa pousmiala. Telefonát s jediným slovkom „nie“ doteraz neabsolvovala.

* 26 *

Z budovy vychádzala práve vo chvíli, keď zabuchli dvere na taxíku, ktorý odchádzal. Už si začala myslieť, že ňou privolaný taxík niekto obsadil, keď sa objavil ďalší. Šofér sa spýtal, či ona volala a po prikývnutí inteligentne otvoril pred ňou dvere, kým na šmykľavom chodníku pomaly zašla k autu aby nastúpila. Cesty boli klzké, šofér opatrne viedol vozidlo, pred nimi odhŕňali z cesty sneh a posypávali, ale kým došli pred reštauráciu, znovu začalo snežiť. Šofér i tu zdvorilo otvoril dvere a pomohol prejsť cez klzký chodník. Boris jej však išiel oproti, načo sa šofér ihneď vzdialil. „Dobrý večer, pani riaditeľka, som skutočne rád, že vás vidím. Sám som nedávno došiel, ešte som nebol ani vo vnútri.“ Kývla na pozdrav a nechala sa ním viesť. Vzal jej kabát so svojím do šatne, elegantne ju zaviedol ku stolu, ktorý si dal vopred rezervovať. Jemne sa jej pritom dotýkal drieku a keď si sadli, vytrvalo ju obdivoval. Svoje oči si nechával na jej väčšom, ale nie hlbokom výstrihu, a sústredene pozeral na cennú hrubšiu retiazku z bieleho zlata, ktorú dostala ako dar od Michala na posledné Vianoce. Pri čiernej farbe jej šiat retiazka ešte viac vynikla. A ona bola skoro v šoku od jeho modrých očí, ktoré ju hltali, a dokázali sa na ňu pozerať pohľadom jemu svojským. Jeho pekná tvár bola kľudná, nič z nej nedokázala vyčítať a zmyselné pery po vzájomnom vytrvalom pohľade potiahol v slabý úsmev. Alexandra sa nadýchla. Doteraz si len hľadeli do očí, na seba, akoby sa videli prvýkrát. *„Boris uspeje kvôli odvahe a svojmu pôvabu vari u všetkých žien.“* Od začiatku stretnutia neprehovorili ani tri vety. Nechcela sa dať zahanbiť a dovoliť mu, aby ju porazil v tak jednoduchej situácii, nechcela, aby si myslel že je citlivka ale chcela mu dokázať, že ju

nemôže postaviť tak ľahko na hlavu. Dráždila ju zvedavosť, prečo ju zavolal na večeru. Sklonila hlavu, už chcela klopiť oči ale jej pohľad sa zastavil na jeho ruke, na ktorej mal obrúčku a na malíčku prsteň so zeleným kameňom. Ako vtedy, keď jej vyjadroval sústrasť. Zahľadela sa naň, ale Boris si ľavú ruku pravou zakryl.

„Obrúčka nič neznamená, to nie je podstatná vec, veď aj vy ju máte, pani riaditeľka“, povedal celkom pokojne a pozrel jej do očí.

„Čo tým chcel naznačiť?“ Pocítila záchvevy po celom tele. „Prečo ste ma pozvali, pán inžinier, čo pozvaním sledujete?“, snažila sa vcelku pokojne vysloviť otázku napriek vibráciám, ktoré v nej jeho blízkosť vyvolávala.

„Pravdu povediac, je to celkom chúlostivá téma, ale navrhol by som niečo na pripitie, kým to prezradím. Čochvíľa príde čašník a ...“

„Nechám výber na vás“, nedala mu dokončiť, viac ju začala znepokojovať jeho odpoveď.

„Záleží od toho, čo budeme večerať. Keď dovolíte, rád by som ponúkol nejaké tmavé mäso, kuchár je vynikajúci, prípadne vhodne upravená kačica by vás tuším tiež potešila a zapijeme ju modrou frankovkou, súhlasíte?“

„Povedala som, že nechám výber na vás, pán inžinier“, odpovedala mu jednotvárne. *„Zaplatíš si čo si objednáš, mne je to absolútne jedno.“*

„Je vám niečo?“, spýtal sa prestrašene.

„Nie, prečo sa pýtate?“, roztvorila oči. *„Číta vari myšlienky?“*

„Povedali ste to takým tónom, akoby ste vraveli, že čo ma ten blázon otravuje...“

Rozosmiala sa. Videl jej do duše.

„Pristane vám úsmev, škoda len, že ho vídať tak zriedka“, nespúšťal z nej oči.

Situáciu zachránil čašník svojím príchodom. Kým Boris objednal, a robil to veľmi precízne, porovnávala ho s Michalom. Pri spoločných posedeniach vždy on objednával, bol veľkým gurmánom a ona sa vyžívala, ako sa dokázal dohadovať s čašníkom, ba niekoľkokrát sa stalo, že v ich reštaurácii za ním vyšiel sám šéfkuchár, aby splnil jeho želanie. To sa jej veľmi páčilo. Bola natoľko zamyslená, že nezbadala ani, kedy čašník odišiel, hľadela do neznáma, a Boris na ňu.

„Zamysleli ste sa“, dotkol sa jej ruky cez stôl.

Na dotyk sa zachvela, ale ruku nevytiahla. „Áno, tak trochu.“

„Viac, ako trochu. A načo ste mysleli?“, pohladil jej palcom ruku.

„Na Michala.“

„Nezaoberajme sa mŕtvymi, ale živými, pani riaditeľka“, pustil jej ruku a preplietol si prsty. „Je nepríjemné počuť vetu, ktorú som vyslovil, ale pravda je taká. Nikto sa nevrátil ešte odtiaľ aby nám povedal, čo máme robiť tí, ktorí sme tu ostali. Oplakávame svojich blízkych viac či menej, ale výsledok je rovnaký. Ostali spomienky na spoločne prežité chvíle radosti i bôľov, pekných aj menej pekných dní, rozmarov, možno niekedy až bláznovstiev, ale budú už vždy len spomienkami. Nebudú sa dať viac precítiť, nenavrátia sa, nech by sme si ako želali. Možno je to tak dobre, možno vie osud, čo sa prečo stáva a preto ho zariaďuje tak, ako si niekedy prajeme, či neprajeme. A možno je život preto životom. Nepýtali sme sa ani my na svet, aby sme trpeli, alebo áno? Nie, nepýtali sme sa. A ani nás sa nikto nepýtal, či dokážeme preniesť bolesť, ktorá nás zastihne a opantá po tom, ako nás milované osoby opustili. Poznal som Michala ako dieťa, bývali sme v susedstve, spolu sme vyrastali. Prežívali sme spolu rôzne veci doma i v škole, a mal som ho rád aj napriek tomu, ako vyzeral a aj keď sa mu ostatní posmievali. Jeho brat je toho svedkom. Michal sa za svoj výzor nikdy nehanbil, vyrastal v ňom a tak by som vás chcel uistiť, že naše vyprávanie sa so Zlatkom nebolo výsmechom na Michala, ba vysvetlil som aj jemu, čo som k nemu cítil ako dieťa. Ostalo to vo mne po dnes. A čo ste začuli, boli len útržky z rozhovoru a trápilo ma, keď ste znepokojená odchádzali. Nemal som v úmysle dotknúť sa či uraziť vás alebo Michala, spomínam si na neho naozaj v dobrom. Chcel som to dnešnou večerou napraviť. Hocikedy sa s vami

o Michalovi porozprávam, rozpoviem vám rôzne pestvá, ktoré sme vystrájali ako deti, len vás prosím, nevnímajte všetko cez svoje city. Sľúbite mi to?“, znovu jej chytil obe ruky do svojich a pohladkal ich. Čakal pritom na jej odpoveď.

Sedela nehybná, hltala slová jeho reči a tak, ako rozprával, zamýšľala sa nad nimi. Spočiatku jej pripadalo, akoby rozprával v zmysle straty svojej blízkej osoby ale zrazu nevedela, ako sa mu podarilo pokračovať o Michalovi. Boris mal v konečnom dôsledku pravdu. Vo všetkom. Nemala vnímať veci cez svoje city. Ale ako to neurobiť, to neprezradil, alebo sám nevie. Nepoučil ju. Zamyslene civela pohľadom na ňom, ale pohľad bol upretý do neznáma, Borisa skoro nevnímala. Až keď sa mu chvíľa zdala pridlhá, zovrel jej ruky.

„Tak, ako? Sľúbite mi to?“

Uvedomila si jeho prítomnosť až po otázke, ktorú jej znovu položil a keď pocítila stisk jeho rúk. Prikývla. S privretými očami sa nadýchla a uistila. „Bude to ťažké ale sa pousilujem.“

Čašník priniesol víno aj minerálku, nalieval do pohárov. Boris sa na ňu neprestajne pozeral. Zrazu si začala uvedomovať, že tento muž na ňu hlboko zapôsobil. Nielen momentálnym priznaním, ale celým svojím zjavom od začiatku, od prvého stretnutia. Všetky ženy vždy leteli na pekných mužov. Iste je na tom tak aj jeho manželka. Nebolo jej jasné, prečo vravel, že obrúčka nič neznamená. Je vari aj on v takej istej situácii ako ona a manželka je už len minulosťou? Len opýtať sa ho na to nedokázala.

„Načo si pripijeme?“, vzal pohár, podržal ho na stopke.

Podvihla plecia. „Neviem. Povedzte prípitok.“ Sama vzala pohár krásne tmavočerveného vína pred seba a striedavo sa pozrela raz na pohár, raz na neho.

„Pripime si na Michalovu spomienku“, nadvihol pohár, čakal, kým si s ním štrngne. „Na Michala, pani riaditeľka“, pozeral sa jej do očí, kým odpil hlt, dva.

Tlačili sa jej slzy do očí, a kým sama opakovala „na Michalovu spomienku“, slzy sa vyronili z očí a stekali jej po tvári. Odpila hlt, druhý, tretí, štvrtý a zložila pohár. Zo stola vzala servítku a slabo sa dotkla tváre, kým do servítky nasiakla stekajúce slzy.

„Slabo sa usilujete.“

Neodpovedala. Čašník priniesol veľký tanier, pripravil prestieranie k jedlu.

„Chodíte sem často?“, spýtala sa už celkom vyrovnaná, keď čašník odišiel.

„Boli časy, keď som chodieval. Teraz nestíham.“

„Prečo ste ma pozvali práve sem?“

„Chcel som vám ponúknuť pekný a nezabudnuteľný večer. Dúfam, že sa mi to podarí.“

„Myslíte?“

„Poteší ma, keď sa budete dobre cítiť. Radosť z rozdávania vie byť obrovská, a je pre mňa aj dôležitá a zatiaľ mi stačí, ak na tento večer ostanú príjemné spomienky.“

„Čo znamená zatiaľ? Bude aj potom?“ Pootvorila ústa, Boris čakal, s čím tentoraz vyrukuje. Opatrne a nežne pristupoval k nej, nemienil ju zaskočiť slovnou hračkou. Hoci ho svojím pôvabom fascinovala, a nesmierne po nej túžil, ovládal sa všemožne, aby jej nespôsobil žiadne utrpenie alebo starosti v konverzácii.

„Tvrdo idete za svojimi predstavami a ako vidím, keď si niečo vezmete do hlavy, urobíte všetko preto, aby ste dosiahli svoj cieľ, alebo sa mýlim?“

„Nemýlite sa, pani riaditeľka, je tomu tak.“

Priniesli večeru, ktorú so začiatku bez slova ujedali, ale Alexandra ho za výber pochválila. „Som tomu nesmierne rád, aspoň že vám večera chutí“, povedal s úsmevom a keď pridala, že aj víno je znamenité a hodí sa k večeri, stiahol obočie „druhý bod pre mňa, spomienky naozaj budú“, povedal a upozornil na to zodvihnutým ukazovákom ruky, v ktorej držal nôž. Po večeri víno rozviazalo jazyk aj doteraz trochu nostalgickej Alexandre a s Borisom komunikovala veľmi srdečne. Boris si gratuloval, že jej obávaná plachosť a nerozhodnosť pominula a podarilo sa jej uniknúť zo svojej uzavretosti. Vďaka svojmu dôvtipu sa dokázal vynájsť aj v chúlostivých situáciách a rozprúdil živý rozhovor s touto úžasnou ženou.

„Ďakujem osudu, že som sa s Michalom po štvrťstoročí stretol, a vďaka nemu môžem tu teraz s Alexandrou sedieť.“

Bolo po desiatej, keď Boris objednal camembert, lebo z jesennej produkcie je najlepší a k tomu novú fľašu frankovky. Alexandra mu nebránila objednať, syr často ujedali a zapíjali vínom aj s Michalom, a aj on vždy vedel, k čomu sa čo hodí. Čudovala sa, že ani Borisovi ale ani jej sa nechce domov, že sa v jeho blízkosti dobre cíti, výborne sa v rozhovore dopĺňajú a páčilo sa jej, keď Boris s ľahkosťou zisťoval jej náladu a často uhádol vari aj jej myšlienky. Pripisovala mu nadprirodzenú schopnosť, a on sa tomu srdečne smial. Zistila pritom, že na ľavej strane chrupu sa mu očný zub vymkýna z radu a rastie vyššie ako ostatné, ale napriek tomu mu to na kráse neubralo. Keď sa konečne po polnoci rozhodla ísť domov, chcel ju zaviesť taxíkom, ale trvala na tom, že pôjde sama. „Ale prečo? Je už veľa hodín....“ Odbila ho klamstvom, že tentoraz ešte ide k rodičom a bolo by to trápne. Zavolal jej taxík. Odprevadil ju dole po schodoch až k autu, ktoré stálo neďaleko vchodu, a nečakane ju objal.

„Cítil som sa mimoriadne dobre, pani riaditeľka. Dúfam, že spokojnosť je obojstranná.“

„Bod pre vás, pán inžinier, ďakujem za pekný večer, v pondelok do videnia“, vymanila sa z objatia a nastúpila. Postával pri taxíku, stiahla okno, ešte mu chcela niečo pekné povedať, keď v tom ...

„Boris!“, niekto hlasno zakričal od vchodu.

Boris sa na volanie otočil. „Kde si sa tu vzala?“, zašepkal, potom sa rýchlymi krokmi vrátil ku vchodu, akoby tam Alexandra ani nebola. Neznáma sa mu zavesila okolo krku, vrelo sa objali, ba sa mu vášnivo prilepila na ústa. Neprotivil sa, bozk rovnako vášnivo vracal. Bola skoro tak vysoká ako on a kým si Alexandra išla oči vyočiť, vzal ju do náručia a pootočil sa s ňou tak, že jej stál oproti. Prehltla. „Prečo ešte nejdeme?“, spýtala sa šoféra.

„Bez adresy?“, odvrkol nemilo.

Na stretnutie s Borisom išla dnes svojvoľne, možno zo zvedavosti a neuvažovala nad tým, že ju zrejme pozýva ženatý muž. Len akejsi šťastnej náhode mohla ďakovať, že sa hneď nerozplakala zo smútku nad Michalom, keď o ňom Boris rozprával. Bohatosť jeho prejavu, fantastický rozhľad jeho vedomostí ju však omámil. Bol nesmierne príťažlivý, pozorný voči nej, tvrdohlavo cieľavedomý, pedantný a prispôsobivý. S týmito prívlastkami ho šacovala aj z práce, ale po celý čas zamestnania vo firme toľko spolu nenarozprávali, ako v dnešný večer.

Uzavretá do seba vystúpila z taxíka, vôbec nevnímala cestu domov. Zamyslená sa dostala až do svojho bytu a z mysle nevychádzal Borisov prívetivý pohľad, akým ju celý večer pohládzal. Videla pred sebou peknú, mužnú tvár s modrými očami, vysokým čelom, do ktorého padali gaštanovohnedé kučery jeho hustých vlasov, ktoré občas prstami rúk upravoval. No mala pred očami aj neznámu, ktorá si ho vlastnícky vyobjímala. Vyzliekla sa a išla pod sprchu. Nervózne trhla kohútikom, od prudkého prúdu studenej vody zvýskla a uskočila, potom ho rýchlo zatvorila. *„Som vari bláznivá! Stačí hodinka láskavého slova od pekného muža a dám sa podraziť. Čo som čakala? Môj milovaný manžel sotva odišiel a dala som sa nahovoriť na stretnutie, ba rozcítim sa kvôli akémusi mužovi, ktorému je jeho cieľ jasný, ľúbi krásne ženy.“* Teraz už opatrne pustila vodu zo sprchy a snažila sa nemyslieť na nič. No nech si sľubovala hocičo, v posteli sa ešte dlho prevaľovala a nedokázala zaspať. Cítila sa podvedená. Celý večer by mal super koniec, nebyť neznámej ženy. *„Kto to je a prečo sa tak vrúcne navzájom vyobjímali?“*

* 27 *

V nedeľu pozde vstala, celý deň sa nudila, preprala pár kusov prádla a popoludní sa začítala do knihy. Onedlho zaznel zvukový signál a pricupitali dievčatá z horného poschodia. Pretože ich otec niekam odišiel, a Bublinka má popoludní voľno, rozhodli sa čas stráviť so Sandy. Momentálne nebola veľmi nadšená, a aby ich zabavila, vložila do prehrávača akúsi komédiu.

Dievčatá sa chichotali, a smiech nakoniec pochytil aj ju a všetko sa dobre skončilo, sama sa dostala do formy, ba kým za pomoci dievčat pripravila na olovrant zopár chlebíčkov, už zabudla na svoj zložito začatý deň.

V pondelok ráno zaspala do práce, čo sa už veľmi dávno nestalo. Zobudila sa mrzutá, a hneď volala Zlatkovi. Zasmial sa, a nazval ju spachtoškou. „Ponáhľaj sa, už som hovoril s Borisom, pôjde s tebou na chatu, ty ... spachtoška“, smial sa a znovu sa jej posmieval, no hneď aj zložil. Zlatko odvážne na ňu zaútočil, a pripomenul jej daný sľub, kým ona už zabudla, o čo ho prosila. Vzdychla. *„To sa na teba podobá. Mohol si počkať aspoň kým dôjdem.“*

Vchádzala do budovy, keď uvidela, ako Zlatko s Borisom nakladajú vrece plné štrku na džíp. Aj s Michalom ho vždy brávali so sebou, a teraz, po roztápajúcom snehu, ľadovej ceste, na ktorej je čerstvo napadaný sneh, cesta do kopca veru ľahká nebude.

„Šťastnú cestu a vráťte sa mi celí“, zabuchol Zlatko dvere na džípe, keď Alexandra nasadla. „Budeme sa snažiť, majstre“, Boris cez otvorené okno vystrčil ruku a zatiahol mu šiltovku do očí, zároveň pridal plyn a zaradil rýchlosť.

„Kadiaľ, pani riaditeľka?“ spýtal sa, ani na ňu nepozrel.

„Za mesto na západnú stranu, potom vás usmerním“, ani ona na neho nepozrela. S úžasom sledovala jeho manévrovanie v hustej premávke mestom a obdivovala dokonalú jazdu. Michal bol tiež dobrý šofér, ba aj sama sa usilovala, ale Borisa obdivovala. Jazdil plynule a kľudne, neriskoval, napriek tomu sa zdalo, akoby sa mu všetci vystupovali. Zlatkove slová sa potvrdzovali.

„Ako ste sa vyspali?“, spýtal sa, keď vychádzali za mesto.

„Ďakujem, celkom dobre, dúfam aj vy.“

„Po takom vydarenom večere to inak ani nemohlo byť. Predpokladám, že ste sa cítili dobre.“

„Už som vám to potvrdila.“

Znovu sa odmlčali. Zatiaľ bola cesta bez problémov, Boris nezneistel ani pri šmyku ale pevne držal volant a sústredene hľadel dopredu keď zabočili na cestu do chatovej oblasti, kde bol odhrnutý len predošle napadaný sneh. Po hrboľatej ceste Alexandru občas myklo, musela sa podržať, aby sa na Borisa nezvalila, hlavne keď zabočovali na zákrutách. Už išli po neodhrnutom snehu, k niektorým chatkám viedli koľaje po kolesách. Takmer po hodine pomalej a opatrnej jazdy Alexandra začala vysvetľovať, že nasleduje najstrmší úsek cesty a musí sa sám rozhodnúť, či po nej vyjde, alebo odstaví auto pod kopcom. „Bojím sa, že ak sa zastavíte, nebudete sa vedieť pohnúť. Za touto zákrutou by to malo byť a budeme na mieste.“ Pozrel sa na ňu kútikom oka, riekol len „uvidíme“ a opatrne postupoval, neprestávajúc sa s ňou rozprávať o ceste a možnostiach vyjsť až na vrchol. Podarilo sa celkom bez šmyku dostať sa až pred chatu na čistinku, Boris opatrne otočil vozidlo a zastavil.

„Konečná, pani riaditeľka, takto ste si to predstavovali?“, teraz sa už usmievajúc na ňu pozrel.

„Takto, ale celou cestou som mala strach.“

„Nemáte sa čoho báť, kým som pri vás“, vzal jej ruku do svojej a pevne jej ju stisol, aby ju o svojich slovách uistil. Hľadieť na ňu neprestával a ona zneistela.

„Čo znamená ten pohľad?“ Voľnou rukou si obkrútila šál okolo hrdla. „Mali by sme vystúpiť“, vytiahla ruku a chcela otvoriť dvere, ale pohotový Boris bol rýchly a kým vystúpila na prvý schod, už jej ponúkal pomocnú ruku, aby sa o ňu oprela.

„Ďakujem.“

„Prosím, pani riaditeľka.“ Rozhliadal sa po okolí, hlasno vdychoval štipľavý horský vzduch, kým ona smerovala ku chatke. „Je tu prekrásne“, oduševnene vyriekol. „Koho je chatka?“

Neodpovedala. Na zväzku vyhľadala kľúče, otvorila mreže, potom odomkla zámok na dverách a vošla. Borisa nezavolala. Postávajúc na jednom mieste ju sledoval, no čochvíľa vyšla a išla za budovu. Potom zbadal lavičku cez zamrznutý potok, pobral sa tam, uprostred nad potokom postál a rozplýval sa výhľadom. *„Teda, Michal, krásne miesto si dokázal vybrať*

na milovanie, je to tvoj štýl.“ Alexandra sa mordovala s kľúčom a zámkom za budovou, kde mali uzamknutý generátor na výrobu elektriny, ktorý nedajbože otvoriť. Hoci nerada, musela zavolať Borisa, aby jej prišiel pomôcť. Bol samá ochota. „Úspešne sme to zvládli“, povedal a odišiel sa prejsť v okolí chatky. Alexandra medzitým vošla do všetkých priestorov, pootvárala všetky okná, otvorené nechala aj vchodové dvere, v hale hneď zapla elektrické vykurovanie a pozrela do zásob potravín. Suché cestoviny, špagety a konzervy tu mali vždy v rezerve, káva, olej, cukor, soľ, ryža, lečo, viac si ani nevšímala. *„Ojoj, obed sa dá uvariť.“* Na plynový varič dala zovrieť vodu, a zastala si chrbtom k elektrickej peci, aby sa zohriala. V miestnosti bola zima, preto o chvíľu zatvorila vchodové dvere a čochvíľa vyšla privrieť okná aj na podkrovie, keď začula, že dole čosi zaprašťalo. Opatrne sa nahla oknom, v tom uvidela uzimeného Borisa šúchať si ruku o ruku a zohrieval si nechty teplým dychom. Odborným okom skúmal okolie, chodil okolo chaty, videla jeho stopy v snehu, ba aj smerom k lavičke. *„Robí to na Zlatkov príkaz?“* Bola však spokojná a sľúbila si poďakovať sa Zlatkovi, že ho s ňou poslal. Kým zišla do haly, voda veselo bublala, vložila sáčok s ryžou a do inej rajnice pripravila na zohriatie lečo a osobitne zohriala mäsovú konzervu. V neveľkej miestnosti sa čoskoro príjemnejšie sedelo. Alexandra prestrela stôl pre dve osoby a práve chcela vyjsť zavolať Borisa, keď sa vo dverách objavil.

„Už som chcela ísť po vás, poďte, pán inžinier, naobedujeme sa, už ste vonku dosť dlho“, vykladala práve servítku k tanierom. „Nebude to síce taký slávny obed ako vaša večera, ale o hlade neumrieme“, pozývala ho ku stolu. „Nech sa páči, pán inžinier, za obedom obhliadka okolia a budeme sa musieť vrátiť, lebo sa zvečerí.“ Z ohrievača vzala zohriate vankúšiky a dala ich na stoličky. Sama si sadla, plavé vlasy jej padali do tváre, vyhrnula si ich za uši a vzala príbor.

Boris sa okom odborníka rozhliadol, riekol „ejha“ a zahvizdol, videla, že sa mu všetko pozdáva, „to už hej“ a sadol bez slova ku stolu oproti nej, privoňal nad tanierom. „Má to sakramentsky dobrú arómu. Malo by to byť aj také dobré, že, pani riaditeľka?“, vzal príbor, ochutnal. „A mal som pravdu. Je to také chutné, skutočne.“ Potom sa sklonil nad tanier a všetko bezo zvyšku zjedol. „Varíte dobre, pani riaditeľka“, poutieral si do servítky ústa.

Alexandra ho potajme sledovala. „Chutil vám?“

„Bolo to veľmi dobré. To ste ma pozvali na revanš?“, uťahoval si z nej a spravil grimasu.

„Samozrejme, že nie. Potrebovala som to tu vidieť a presvedčiť sa, či je všetko v poriadku. Za obedom kávu?“

„Uhm.“

„Dobre, už aj to bude. Umyjem riad, rozhliadnem sa po okolí a vrátime sa.“

Vzala spred neho tanier, umyla v drese. Napustila vodu, zapla varnú kanvicu.

„Všetko je vonku v poriadku, už som sa presvedčil, môžete sa spoľahnúť.“

Otvárala skrinku nad dresom, aby taniere odložila, keď sa Borisova vysoká postava objavila za jej chrbtom. V tej chvíli stŕpla. Tanier sa jej skoro vyšmykol z ruky, s hrmotom dopadol na uloženú kopu a pomaly privierala dvere skrinky. Stál za ňou rozkročmo a naklonený dopredu, dlaňami sa spoza jej chrbta opieral o dres. Ani sa nepohla. Stála nemo a nehybne, on tak iste za ňou. Nemala odvahu ani hlavou pootočiť, cítila len svoj zrýchlený tep a jeho dych na svojej šiji, ktorý sa stále viac približoval, až jej bradou odsunul vlasy a zacítila nežný, horúci bozk z pravej strany pod uchom. Ešte vždy sa nepohla a mala len hmlisté predstavy o tom, čo by bolo najlepšie v momentálnej situácii urobiť. Kým sa rozhodovala, Boris si už našiel spôsob. Celkom jednoducho ju pomaly, nežne objal okolo drieku. Zachvela sa, keď si ju k sebe privinul. Bozkával každý kúsok jej šije, s citom, s nehou z jednej aj z druhej strany a pomaly pohládzal jej telo, potom nečakane, ale veľmi citlivo aj prsia. *„Prečo sa nebránim? Prečo to nedokážem?“* Nechala ho, nech si s ňou robí čo chce. Nevzoprela sa, neuskočila, len stála akoby vyčkávala na pokračovanie. Bozkávanie a láskanie neprestávalo. Striedavo

vzdychal a nepravidelne dýchal, od vzrušenia prehltával sliny a keď si ju k sebe privinul, pocítila jeho žiadostivosť. Otočil ju k sebe, do dlaní vzal jej tvár a zahľadel sa jej do očí.

„Chcem ťa, Alexandra, chcem ťa už dávno, túžim po tebe ako po žiadnej inej. Buď mojou, prosím ... prosím ...“, milo naliehal, jeho vrúcne oči to potvrdzovali. Len čo dopovedal, nečakal na jej súhlas, bozkal ju na ústa túžobne, nežne, pohládzal ju znovu po celom chrbte a ona stála vedľa neho zdržanlivo a ako drúk. Šepkal jej meno, jednou rukou jej hladkal prsia, druhou držal za driek, bol celý vzrušený, a ona, keď už chcela cúvnuť, keď sa mu už chcela vymaniť z objatia, uskočiť a vynadať mu, jej pudy boli silnejšie ako rozum kázal a plachosť vystriedala vášeň. Zodvihla ruky a objala ho okolo pása. Prekvapene zistila, že to dokáže, nie tak, ako u Michala. Opatrne skúšala znovu pohladiť ho po chrbte a išlo to, a to bol obrovský rozdiel dvoch tiel, bola to pre ňu novota, ktorá ju najskôr lákala vychutnať nepoznané, potom sa mu oddať. Boris si to pripisoval ako súhlas, nádej, povzbudenie na milovanie, na uskutočnenie svojej túžby. Ani nezbadala, kedy a ako mu začala vracať jeho bozky. „Alexandra, krásna, múdra riaditeľka, chcem ťa ... chcem ťa ... prosím ...“, dychčiac vyslovoval a šepkal slová, ktoré už nemuseli byť vyslovené, Alexandra ho rovnako chcela, chcela objímať to dokonalé mužské telo, ktoré bolo od základu iné, aké doteraz poznala a objímala, aké doteraz milovala, chcela ho nielen pohladiť, ale nenútene vybozkávať, chcela aby sa jej zrazu oddal celý a ona sa mu zrazu mala chuť podvoliť. Boris vycítil snahu o naplnenie už aj jej túžby. Zastavil sa, pustil Alexandru, kútiky úst potiahol v úsmev, keď zbadal jej privreté viečka a od vzrušenia červené líca. Prekvapene na neho pozrela.

„Alexandra, si presvedčená, že aj ty ... že to chceš rovnako mocne, ako ja?“

S úžasom sa mu pozrela do očí v ktorých ešte pred chvíľou videla túžbu, ale pripadala jej už úplne zažehnaná. Silno zovrela pery, zatvorila oči, trasľavo sa nadýchla, mráz prebehol telom, chcela sa od neho v momente odtiahnuť, ale držal ju silno, ba celkom blízko seba. Otvorila oči a vyronila slzu, ktorá, ktovie, odkiaľ sa tak náhle vzala.

„Ako sa môžeš pýtať? Necítiš vari? Ale keď je to len hra, nemusím ... “

„Pani riaditeľka, pochopte, nemienim vás znásilniť. Mocne túžim po vás, veľmi mocne, chcem vás, ale nie násilím a nie za každú cenu“, sotva vysvetlil, pobozkal ju na ústa, nežne, dlho, pohládzal ju znovu a pokračoval ešte nežnejšie a ešte intenzívnejšie. Nebránila mu, ale z hrdosti nespolupracovala s ním. Keď jej však vošiel rukou pod pulóver, už neodolala. Mocne ho zovrela na šiji, ba o chvíľu šepla do ucha „počkaj“, vymanila sa mu z objatia, vzala za ruku, a priviedla ku gauču. „Pomôž ho roztvoriť“, povedala, sama ho začala rozťahovať, ale Boris bol šikovný, ba len čo skončil, vyzliekol si vrchný odev a sadol si na gauč, aby si stiahol nohavice. Alexandra stála pred ním bez slova, sledovala, s akou ľahkosťou sa zohýba a ako skoro sa mu darí zbavovať sa odevu. „Poďte ku mne“, roztvoril svoju náruč, jeho dlhé ruky sa jej hneď zmocnili. Čupla si pred neho a zúčastňovala sa na jeho obdivuhodnej hre v jej vyzliekaní, v láskaní, páčilo sa jej, že bola jej súčasťou. Boris sa nenáhlil naplniť túžbu oboch. No hoci nie úlisne, nie vtieravo, ale dosiahol, čo chcel. A pani riaditeľka mu bola v jeho obdivuhodnej hre nápomocná.

* 28 *

Alexandra mala sklon uzavrieť sa do seba pred hanbou, ktorú pocítila, len čo sa vrátila domov. Podľahla prvému popudu a jej sebadôvera klesla. Potrebovala si ju dodávať, ale odhodlanie bola také malé, že sa rozplakala. Svoj skutok veľmi oľutovala a vháňal ju do zúfalstva. „K*eby som dokázala uletieť, už by som bola v teplých krajinách, a nemusela by som sa denne pozerať s hanbou do Borisovej tváre.“* Náhle si chcela stanoviť akési pravidlá, podľa ktorých bude prebiehať jej rozhovor s Borisom, ale bolo to všetko nejasné a nepresné, vyhýbať sa mu neustále nemohla a ani nariaďovať mu ako malému chlapcovi, napriek tomu,

že je riaditeľkou firmy. *„Boris, Boris, tvrdo si šiel za svojím cieľom a ľahko si ho dosiahol. Vernosť nebude zrejme tvojou silnou stránkou. A zdá sa že ani mojou.“*

Schúlená sedela v kresle a bola by sa svojím úvahám ktovie ako dlho oddávala, keby ju nevyrušil Lukáš. *„Moje krstniatko, vždy vie, kedy potrebujem jeho pomoc.“* S úsmevom sa mu prihlásila a odpovedala na jeho zvedavé otázky. Zaskočil ju len keď sa spýtal, ako strávi Vianoce, kam pôjde? No to už vôbec nevedela. Natoľko sa rozcítila, že chvíľu ani neprevravela, až sa nakoniec rozplakala a s hrôzou zisťovala, že tento sviatok oslávi o dva týždne sama. „Krstná mama, a keby som vás navštívil a pobudol s vami vo sviatočné dni? Súhlasili by ste? Strávime spolu pár dní, keď chcete ...“ Či chce? Akoby nechcela! Je to najlepší nápad, aký si len momentálne mohla želať. Radostne súhlasila, len mala obavy, čo na to povie jeho mať. „Krstná mama, nemusíte sa obávať, viem, ako na ňu. Stačí povedať, že budem mať podiel z vášho bohatstva, veď viete, poznáte predsa mamu“, rozosmial sa. „Hoci ste iste postrehli, že to nie je pravda, nenárokujem si ja na váš majetok, stačí mi vaša srdečnosť.“

Lukášove slová pohladili dušu a dali zabudnúť. Už nebude sama a bude sa môcť postarať aspoň o Lukáša, keď už Michala niet.

Osprchovala sa a vzala rozčítanú knižku, pohodlne sa v domácom froté župane usalašila do kresla pod stojacu lampu, na plece prehodila uterák, aby jej mokré konce vlasov nezmáčali župan. Ale nevedela sa sústrediť na čítanie. Jej myseľ ešte zamestnávala udalosť dnešného dňa, aj napriek tomu, že sa osprchovala, aj napriek všetkému možnému, ešte vždy cítila Borisove dotyky po celom tele, cítila nehu jeho pier na svojich a opatrnosť, akou k nej pristupoval. Na ľavom boku jeho nahého tela uvidela svetlohnedú pigmentovú škvrnu veľkosti orecha, ktorú najskôr pohladila, neskôr aj pobozkala. Prečo, to nevedela. Vtedy bol ten bod najkrajší, a on ten najúžasnejší a najočarujúcejší milenec na svete ...

Začula signál na radiátore. Mala rada dievčatká od susedov, ale občas neprichádzali vhod. Tak i teraz, keď sa ako-tak uspokojila. Simonka čochvíľa zaklopala a keď jej otvorila, vošla ufňukaná, s vyplakanými očami, bez slova, akoby sem patrila. Udivená Alexandra bez mihnutia oka za ňou pozerala, rýchlo privrela dvere a sadla si k nej.

„Čo je, Simonka, stalo sa niečo?“ lízala veľké lízatko, okolo úst mala tvárička lepkavú. „Čo sa stalo, povedz mi?“, priklonila sa celkom k nej. „Prečo plačeš?“

Podala jej zabalené lízatko, ktoré držala v druhej ruke. „Toto mi dal tatino, aby som odniesla mojej kamarátke, lebo som mu povedala, že aj tak k nej pôjdem.“

„Ďakujem, preto si plakala? Nechcel ťa vari pustiť?“ Aké ťažké bolo nazrieť do zranenej detskej duše.

„Chcel, ale stalo sa niečo hrozné, vieš, Sandy, niečo hrozné!“, prízvukovala, ale už sa nerozplakala.

„Vari vás tatino zbil?“, sadla si celkom blízko k nej a privinula si ju. „Neboj sa, ja ťa ochránim. Sem môžeš hocikedy prísť...“

„Veď o to ide“, skočila jej do reči a vymanila sa jej z objatia. Roztvorila voľnú ruku, aby ju veľkým oblúkom priložila v bok. „Veď my s Ivonkou práve k tebe chceme prísť na Vianoce, lebo príde Lukáš a ja tu budem mať aj darček, lebo si mi sľúbila. Ale tatino nechce.“

Zaraz pochopila. *„Teda už nielen ja som pre Lukáša dôležitá!“* Nevedela, či sa má ľutovať kvôli Lukášovmu nápadu, alebo sa z neho tešiť. „Vy ste povedali tatinovi, že chcete prísť ku mne?“

„Ale nie, Sandy“, odtiahla sa od nej, oblizla lízatko, rozhodila ruky. „Akoby som mu to mohla povedať, keď je to naše tajomstvo? Ale ani Ivonka mu to nepovedala“, s roztvorenými očami jej pozrela do tváre. „Ale predstav si, že on sa chce s nami ísť na Vianoce lyžovať, ale neviem kde, asi do Tatier ... či kam, Ivonka to vie lepšie. Ale ako ona môže odísť, keď príde Lukáš?“, zagúľala očami. „Povedala tatinovi, že ona nikam nepôjde a bude doma sama, alebo

s Bublinkou. A potom som aj ja povedala, že keď Ivonka nepôjde, ani ja nepôjdem. Ale potom sa tatino veľmi nahneval, a povedal, že tam musíme ísť, lebo tam bude aj Zuzana.“

Jednotvárny, nič nesľubujúci detský rozhovor zrazu Alexandru zaujal. „A kto je Zuzana?“

„Ja to neviem, ja ju nepoznám, ale tatino povedal, že sa s ňou tam zoznámime, že je to veľmi dobrá teta“, vysvetľovala a oblizovala lízatko. „A ešte povedal aj to, že nám iste dá aj nejaký darček.“

„Nuž, tatino je vdovec a zrejme chce svoje dcéry predstaviť svojej nastávajúcej. Keby to len mohli pochopiť?“ Pohladkala Simi po tvári a usmiala sa. „Neboj sa, možno to naozaj bude celkom dobrá lyžovačka“, chcela ju povzbudiť, chcela jej vysvetliť, že to v živote tak chodí, ale Simi krútila hlavou.

„Nech si ide tatino sám. My s Ivonkou ostaneme doma, zavoláme si Bublinku k nám a bude nám dobre. A keď aj ty budeš doma, aj Lukáš, tak povedala Ivonka, že my nepôjdeme na lyžovačku“, vysvetľovala a nedajbože ju presvedčiť o opaku. „A keby tatino odišiel, mohli by sme k tebe prísť aj s Bublinkou“, dodala.

Alexandra roztvorila oči od údivu. *„Na koľko ľudí sa mám pripraviť? To už aby ste prišli všetci, celá rodina, aj s tatinom, aj s jeho ...“*

„Však by si sa nenahnevala?“, Simi sa ju všemožne snažila presvedčiť, že Vianoce by mali stráviť spolu.

„Pravdaže nie“, privinula si ju znovu, načo ju Simonka objala.

„Sandy, my ťa s Ivonkou máme veľmi radi.“

„Aj ja vás, dievčatko, aj ja vás mám rada, obidve“, pohojdávali sa vo vzájomnom objatí. Alexandre po tvári stekali slzy. *„Nuž, tatinovia to majú v živote ťažké, potrebujú precítiť nielen lásku svojich detí, ale aj lásku niekoho, koho by mohli aj pomilovať.“*

* 29 *

Vo firme sa kopila koncoročná práca, dodávateľ stihol postaviť halu a montovalo sa vnútorné zariadenie, práce napredovali a vedenie čakalo na súvahu s dobrým výsledkom. Alexandra mala plné ruky práce s účtovaním. Zabratá do práce už celé tri hodiny sa zo stoličky nepohla, a konečne si chcela postaviť vodu na kávu, keď vstala od počítala. Unavene si niekoľkokrát pretierala šiju, prešla sa po miestnosti, aby jej telo nestŕplo. Vo vedľajšej kancelárii sa zrazu rozleteli dvere, Gabo mrmlajúc vbehol, počula vytiahnuť šuplík a pokutrať v ňom, následne zasunúť, aby vzápätí odbehol. „No, čo je, čo je? Len ma nezraz!“ počula Zlatka. Vošli s Borisom, začula ich rozhovor. S rukami na šiji si zastala pred okno, nastavila tvár cez sklo prenikajúcemu slnku a privrela oči.

„Tak odkedy ti mám písať tú dovolenku? Už si sa rozhodol?“, spytoval sa Zlatko Borisa.

„Ja áno, len ...“, začula ako zapochyboval. Domnievala sa, že snáď preto, lebo tuší jej prítomnosť. Vidieť ju nemohol, jej malá kancelária mala dvere hneď v rohu, ktoré sa otvárali smerom ku stene, takže kto sa chcel presvedčiť, či tam niekto je, musel buď nakuknúť, alebo otvoriť dvere dokorán. Napoly otvorené dvere umožnili len pohľad na holú stenu. Preto ju neuvideli ani vtedy, keď sa zhovárali o Michalovi a dopadlo to neslávne.

„Čo len ... stalo sa niečo?“, Zlatko bol vždy zvedavý.

„Stať sa nestalo“, nadýchol sa tak hlasno, až to začula. „Mám problém, a neviem, ako ho vyriešiť“, odpovedal zúfalo.

„No, tebe sa to doteraz ešte nestalo. Aby si ty nedokázal hocijaký problém vyriešiť ... tomu neverím“, zdôraznil pritom slovo ty a Alexandra sa usmiala.

„Nechajme to, je to rodinný problém ... tak čo si to chcel?“, zahováral.

Alexandra vedela, že Zlatko sa len tak ľahko nedá odbiť a bola zvedavá, ako navedie Borisa, aby sa vyspovedal. „Tak ty si myslíš, že v rodinných problémoch necháme našich zamestnancov utopiť sa, či čo? Tak skoro ... von s tým, aby si ma nenahneval.“

„Bože, Zlatko, týka sa to len mňa a mojich detí, nebudem ťa obťažovať zbytočnosťami, kamarát môj.“

„Pekne si to povedal, a keď som tvoj kamarát, tak ti snáď aj pomôžem, či čo ... tak?“

„Hach“, vydal hlasný výdych. „Dievky sa mi postavili na odpor. Chcel som ísť s nimi na lyžovačku, ale Ivi má akéhosi priateľa, neustále si vypisujú esemesky, niekoľkokrát som jej ich už prečítal. Teraz príde Lukáš ku krstnej mame a chce sa s ňou stretnúť. Podľa esemesjek sa už stretli, ale Ivi je štrnásťročná sopľa, a neviem si predstaviť, s kým sa to stýka. Až to takto pôjde ďalej ...“

„Kto naslúcha, naslúcha na seba, pravdivé príslovie.“ Alexandra stŕpla, len čo začal hovoriť. Naslúchala rozhovoru s pootvorenými ústami, chcela vykríknuť, ale ruku si rýchlo priložila pred ústa, aby to ani náhodou neurobila, aby sa neprezradila, nie tak ako nedávno. Myseľ nedokázala myslieť, telo sa nedokázalo pohnúť, keď si uvedomila, že to Boris so svojou rodinou, býva nad ňou a priam sa desila, keď sa aj najchúlostivejšie situácie premietli v mozgu. Najohromujúcejšie zistenie posledných týždňov!

„...tak sa budeš musieť oženiť“, dokončil Zlatko namiesto neho celkom veselo a vedel prečo. Od začiatku, ako Borisa spoznal a ako Michal odišiel „do večných lovíšť“, prisúdil Alexandru jemu. Bývali v jednom dome ale akí len boli hlúpučkí, nič sa nesnažili zisťovať! K Alexandre chodili Borisove deti, a Lukáš sa celkom samozrejme priplietol do rodiny. Prečo by aj nie? Jeho zvedavosť prinášala ovocie, a úžasne skladal mozaiku svojich výzved u jedných aj u druhých, ale načo prezrádzať? Borisovi ponúknutá cesta do chaty nebola celkom náhodná...

„Hach, Zlatko, viem, viem ... pracujem na tom, ale nemysli si, že je to také veselé“, povedal zamyslene. „Keby moje plány vyšli, budem vari najšťastnejším človekom pod slnkom ... keby to záležalo len odo mňa.“

Alexandru trhlo. Zuzana, s ktorou chce svoje dcéry zoznámiť, ich čaká na lyžovačke. A zrejme to bola ona, ktorá sa mu hodila okolo krku! Preto na druhý deň došli jeho dcéry k nej, tatino vtedy nebol doma. Vybavoval so Zuzanou lyžovačku...

„A čo si preto už urobil?“

„Čo myslíš, čo asi? Vravím, že na tom pracujem. Ale ... ako všetko, aj toto má svoj háčik. Nie je vždy všetko také jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdá. A potom ... no, nechajme to, už som toho povedal viac, ako dosť. Nechaj ešte tú dovolenku. Prídem pracovať snáď aj vo sviatok, keď ma moje baby doma nahnevajú.“

„Samozrejme, len príď, bez teba by nám firmu ukradli“, posmieval sa mu.

Alexandre v žilách vrela krv. Keby sa znovu nerozleteli dvere a nevbehol by Jaro popýtať ich o pomoc vytiahnuť v snehu zapadnuté auto, nedokázala by tu ďalej stáť, ale by sa hlasno rozkričala ako divá zver. Dokázala však len zabuchnúť dvere, zatvorila ich zvnútra na kľúč a rozplakala sa. „Úžasne, pán najkrajší, vaša veľkodušnosť nepozná hraníc. Dokážete dokonale sústrediť na seba pozornosť. Pozvanie na večeru, ľahký flirt, potom krásne, telu i duši príjemné milovanie v prírode, do ktorého ste tak zrazu upadli, ako ste sa po ňom vyjadrili! A pritom ste podľa vás ani nestihli vložiť do neho všetko! Lenže než sa to všetko stalo, ešte ste sa stihli opýtať, či to bude pani riaditeľke po vôli, aby to nebolo nasilu, či sa mi to bude páčiť“, vzlykala a hlasno sa sebe vyspovedala. Ale len čo to vyslovila, uvedomila si, že to v skutku bolo tak, naozaj sa jej opýtal, či súhlasí. „Ako som mohla naletieť sukničkárovi, zvodcovi žien, ktorého už ďalšia čaká na lyžovačke...“, trhala si vlasy a plakala, plakala. Nevyslovená to bola bolesť, ktorá jej zrazu gniavila srdce a nie kvôli Borisovi, ale kvôli sebe samej a najmä kvôli Michalovi. Nezaslúžil si, aby ho oklamala ani nie polrok po jeho smrti, veď sa bude v hrobe obracať. Dala sa zviesť a vôbec mu neodporovala. Bola rovnako zvedavá, ako on ... dlho viedla spor so sebou, kým došla k názoru, že nie Boris, ale ona sama je vinná, sebe si môže všetko pripisovať, nevedela, nedokázala mu odolať, kým on si išiel za svojím vytýčeným cieľom tvrdo, nekompromisne. Sedela už dlho, nekontrolovala sa. Niekto stlačil kľučku, pozrela na hodiny, čochvíľa končila pracovná doba. Za dverami

začula prekvapený hlasný Zlatkov pokrik, „do kelu, odkedy sa tieto dvere zamkýnajú?“, ale sa neozvala, čušala ako pečená ryba. V zrkadielku sa upravila, naniesla na pery rúž a vyrovnaná sa pripravovala na odchod domov. Do Vianoc sú ešte dva pracovné dni, vo sviatočný týždeň majú celofiremnú dovolenku, na ktorú sa každý teší. Za dva dni nestihne všetko zaúčtovať, dnešný deň urobila len polovicu plánovanej práce. Vyzeralo to tak, že aj ona príde cez vianočné sviatky pracovať.

* 30 *

Uprataný byt, predprípravy dobrého sviatočného obeda dodali Alexandre náladu. Striedavo otvárala a zatvárala okno, aby nebolo cítiť žiadne zmiešané vône. Prezliekla sa z pracovného úboru len čo narezala zákusky a naukladala ich úhľadne na tácku. Dokonale sa pripravovala na sviatky, a okrem zákuskov sa už tešila aj na malú tortu, ktorú kvôli Lukášovi napiekla. Štedrovečerné jedlo bolo sčasti pripravené, kapra bolo treba na večeru len vypražiť a v byte sa šírila dobrá vôňa kapustnice. Lukáš mal prísť v skoré popoludnie z domu posledným spojom a kým ho vyčkávala, už niekoľkokrát vyšla na balkón. Opierala sa o zábradlie a sledovala ľudí, ktorí sa náhlili v padajúcom snehu. Vianočná svetelná výzdoba námestia a priľahlých ulíc v pochmúrnom dni nepretržite svietila, dodávala čaro a krásu pre oči, kúzlo sviatkom a už celé dva týždne pripomínala sviatočnú atmosféru. Z ulice zrazu začula už známy Simonkin hlas, hoci ju ešte neuzrela. Hlučne sa rozkrikovala, keď ju uvidela vychádzať s batôžtekom na chrbte a Ivonke niečo dôležito vysvetľovala. Neďaleko uvidela zaparkované Borisove auto, potom zbadala aj jeho. Naložil kufor do svojho auta, potom vynášal ďalší. Sledovala ich ako nastupujú do auta a odchádzajú. A teraz jej došlo, prečo sa nestretli. Boris mal garáž z druhej strany ulice, odtiaľ vchádzali aj do domu. Snáď ich s Michalom aj zazreli, lenže pre nich boli cudzí a nevenovali im pozornosť. Sústredene na nich pozerala. Tatino predsa len zvíťazil a deti môžu spoznať ich budúcu macochu Zuzanu.

Na zvonenie sa vrátila do bytu. Nuž, aj Lukáš došiel ... z druhej strany ulice. Zapadaný snehom, ktorý sa ešte nestihol na jeho kabáte roztopiť, vyzeral ako snehuliak. V ruke držal objemný balík, veľkú tašku, Alexandra si narýchlo pomyslela, či sa k nej ide nasťahovať. „Mať mi naručila, aby som toto priniesol, je to pre vás, krstná mama. Jablká, koláče, kompóty, tuším aj med a neviem čo, vybalíme a odložíte si to. Nestáva sa to často, ale viete, toto je úplatok“, rozosmial sa.

„Lukáš, ty naozaj dokážeš rozveseliť.“

Pekne oblečený sedel s ňou pri stole a olupovali arašidy. Rozhovoril sa o rodine, o tragédii susedov, ktorým sa od výbuchu prázdnej propan-butanovej fľaše bezmála zvalil dom a keby neupratovali v čase výbuchu na dvore sneh, zabili by sa. V byte ostala jedine chorá starká, ktorá ležala na posteli. Zhrozene počúvala, poznala susedov a bolo jej ľúto ich nešťastia. Po krátkom nenútenom a neviazanom rozhovore Alexandra zistila, že Lukášovi škola vo vysokej miere prospieva. Jeho prejav a vyjadrenie sa očividne rozvíja. Všetko vníma, o všetko sa zaujíma, všetko chce pochopiť, ale nie so všetkým súhlasí a má osobitný názor na určité veci, ktoré sa nesnaží presadiť za každú cenu. Veľmi dobre a ľahko sa jej darilo s Lukášom komunikovať, ba pomyslela si, ako dobre by sa vedel porozprávať s Borisom, ktorému by radila stretnúť sa s ním, aby zistil, že Ivonka sa nepriatelí s akýmsi deckom, ale s mladým mužom, ktorý je vedomosťami na vysokej úrovni. A vôbec nezveličuje. Už len čakala, kedy spomenie Ivonu. Prišlo to po večeri, kedy sa jej pochválil, že zajtra sa s ňou stretne, ale len pod podmienkou, ak s tým súhlasí.

„Ja? Prečo mám s tým súhlasiť ja?“, čudovala sa.

„Vy ju poznáte a tuším aj jej rodinu, alebo aspoň otca, keď už bývate v jednom dome.“

Čudne na neho pozrela, Ivonka mu predsa musela povedať, že k nej chodia potajme. Alebo dievča niečo tuší? Vie, že pracujú spolu?

„No? Súhlasíte?“

„Uhm, súdiac podľa dievčaťa, myslím si, že nebudeš sklamaný“, povedala pravdu, ale sa nepriznala, no ani nezaklamala. „Lenže oni predsa včera odišli, práve keď si prišiel!“

„Veď preto som prišiel z druhej strany ulice. Vyčkávali ste ma?“

„Strážila som na balkóne, videla som ich odchádzať.“

Lukáš sa zasmial. „Neodišli z mesta, išli len k starým rodičom, Ivonka by ma v štichu nenechala, krstná mama.“

„Veľmi si veríš, Lukáško, máš ju rád?“

„Začínam si myslieť, že áno. Je to pre mňa novota, nijak sa tým nechválim, je ešte taká mladá, ale vekom práve ku mne. Moje rovesnice sú už skazené.“

„Čože?“

„Nedivte sa krstná mama, taká je pravda, vidím to na intráku. Tie dievčence nemajú pokoj v duši, niektoré by len chceli byť študentkami, ale verte, sú tam len preto, aby vyskúšali alkohol, občas nejakú marišku, majú sklon na všetko, čo je zlé. Samého ma to prekvapilo a veríte či nie, som vlastne rád, že som sa s Ivonkou zoznámil, píšeme si esemesky a rozprávam sa s inteligentným, neskazeným dievčaťom.

„Sama by som rada povedala to isté o jej otcovi, moje krstniatko.“

* 31 *

Vo sviatočný deň v slabom snežení a šmykľavom chodníku no predsa vyšli za obedom na cintorín. Lukáš priniesol kvety aj kahanec a pomodlil sa pri hrobe. Civela na neho, sama si zložila ruku na modlitbu, ale okrem otčenáša inú modlitbu nepoznala, kým Lukáš si niečo dlhšie mrmlal. Počas jeho modlitieb si poplakala. Potešila ju jeho pozornosť a bola rada, že okrem nej mal ešte niekto Michala rád. Držala sa ho za ramená a Lukáš dôstojne kráčal vedľa nej, keď sa vracali do mesta. Pozvala ho do Modrej lagúny, ale Ivonka už čakala na dohovorenom mieste, Lukáš ju už zďaleka zazrel a zakýval jej. Ivona bola pekne oblečená, sivý kožuštek vyzeral nový a veľmi jej pristal. Pod golierom jej dopredu prevísal dlhý červený šál, aký bol práve v móde. Lukáš jej zaprial šťastlivé sviatky, potom ju objal, chcel ju pobozkať, nastavila mu líce, ale Lukášove „nehanbi sa predsa“ ju povzbudilo, ukradomky pozrela na Alaxandru, a navzájom sa s Lukášom pobozkali. Alexandra sa pobavila na jej zrumenených lícach a váhavosti. Pozdravila sa jej „bozkávam“ a začala jej vykať. Myslela si, že Lukášova krstná mama jej predsa nemôže byť kamarátkou, s ktorou si tyká. Aj ona jej popriala šťastlivé sviatky a tiež ju pobozkala. Od starkých dostala dva lístky na akýsi popoludňajší zábavný program, na ktorý pozvala namiesto Simony Lukáša. Alexandra im zaželala dobrú pohodu, zavolala taxík a odišla do firmy. V tichu budovy si uvedomila svoju samotu a jej oduševnenie z práce pominulo. Vyzliekla si kožuch, a sadla si za stôl. Opretá na pohodlnej stoličke privrela oči, myseľ zabehávala kade-tade, už sa bezmála začala rozptyľovať a zamýšľať nad kade-čím. Povzbudzovala sa však a prinútila do práce keď sa pozrela na veľkú kopu nezaúčtovaných faktúr. Nabrala hlboký dych a pustila sa pracovať vytrvalo a sústredene, až kým jej o siedmej neprezvonil Lukáš, ktorý mal o ňu starosť. Keď sa rozhodla na dnes skončiť, z veľkej kopy značne ubudlo a videla zmysel svojej práce. Potešila sa a ovládol ju dobrý pocit. Zamkýnala kanceláriu, keď zazvonil na služobnom mobile Borisov signál. Ruka sa jej zachvela. Chvíľu sa rozhodovala, či sa ohlásiť. Hútala, prečo ju volá, keď sám, bez dcér odišiel na lyžovačku, k Zuzane? Zvedavosť ju premohla. Oprela sa o radiátor na chodbe, keď stlačila tlačidlo.

„Šťastné vianočné sviatky, pán inžinier“, ohlásila sa bez pozdravu.

„Šťastné a veselé, pani riaditeľka, aj ja som vám chcel zaželať.“

„Neviem, či ich nazvať veselými, som vo firme.“

„Ako to?“ spytoval sa prekvapene.

„Robím za všetkých, pán inžinier, nie každý má čas na zábavu“, dráždila ho.

„Prečo si myslíte, že sa zabávam?“

„A nezabávate sa?“

„Chýbaš mi, Alexandra. Už som ťa nevidel celý týždeň. Ako to napravíme?“

„Klamár! Radšej sa vyhol odpovedi. Zuzana zrejme nespĺňa inžinierove predstavy.“ Neodpovedala.

„Haló, je tam mlčanlivá žena?“

Pousmiala sa. Poklona jej imponovala.

„Haló, halóó, pani riaditeľka, tu je Chatár, až by ste na svoju chalupu nejakého potrebovali, chatár je vám vždy k dispozícii. Zavolajte, prosím na udané číslo.“ Chvíľu čakal, ale keď neodpovedala, zapípal.

Podržala mobil pri uchu a ešte ho dlho držala v ruke, kým ho odložila. Od teplého radiátora sa jej zohrial chrbát, zarosilo sa čelo, ale akosi sa nedokázala rozhodnúť odísť.

Okolnosti nasvedčovali tomu, že si Boris žije svoj život, v ktorom mieni zabezpečiť svoje dcéry a doviesť im mamu. Bolo to v poriadku, prečo mu to vyčítať? Alexandra sa mu netlačila do rodiny. Ale ju pomiloval a robí jej nepriame návrhy. Od Michalovej smrti ešte neuplynul polrok a už sa jej votrel do života napriek tomu, že vedel, že svojho manžela milovala a nedá na neho dopustiť, aj keď odišiel z radu živých. Boris mal v sebe úžasnú schopnosť ovládať ju, priťahovať a zároveň odrádzať. Mal v sebe zvláštnu moc, a hoci nebol netaktný, dokázal ju strčiť do vrecka.

Okolnosti sa nateraz vyvíjali z Alexandrinej strany v jeho neprospech, ale o tom ešte nevedel. Kládla si len otázku, prečo mu dovolila votrieť sa do svojho života?

* 32 *

Lukáš odišiel po sviatkoch, musel sa pripravovať na skúšky, Alexandru zamestnala práca vo firme a príprava závierky, ba k tomu v posledný pracovný deň vo firme pred Silvestrom aj pracovný obed v reštaurácii U Krištofa. Medzi sviatkami bol vo firme kľud, pracovalo len vedenie na závierke, na výpočtoch každý za svoj úsek, porovnávali, zhodnocovali, občas spoločne i osobitne a tak mala príležitosť stretávať sa s Borisom denne aj viackrát. Boris tiež nasadil pracovný elán ale občas si našiel zámienku, aby k nej vošiel. Vtedy obyčajne zrozpačitela, ale jej sebaovládanie bolo na vysokom stupni, usmerňované, a dokázala čeliť aj chúlostivým situáciám, hoci Boris nikdy situáciu nezneužil, vykal jej aj v prípadoch, kedy ostali samy. Hovoril vždy vážne, k veci, a stačil mu púhy, možno náhodný dotyk rúk. Alexandra bola presvedčená, že Borisovi na chate išlo možno o zmenu, o náhodný, nevinný flirt, po ktorom zatúžil a ktorý nič okrem narýchlo vzplanutej vášne neznamená. O svojom presvedčení začala pochybovať na spoločnom obede, kde už tradične sedávala po jeho pravici. Všetko prebiehalo normálne, ale keď skončili s pracovnou časťou, Alexandra si bez akéhosi zámeru spustila ruky vedľa seba, úplne normále, keď zrazu pocítila jemný dotyk, potom sa Borisove prsty preplietli s jej prstami tak nečakane, že zrumenela. Váhavo ju chcela vytiahnuť, ale zovretie bolo silné a odrazu mala problém so sebou ba zdesene uprela pohľad na všetko znalého a vidiaceho Zlatka. Zlatko potiahol kútiky úst v jednu stranu, keď na neho pozrela, jej pohľad si vysvetlil možno po svojom, lenže ona si myslela, že svojimi rontgenovými očami vidí aj pod stôl. Povzbudený jej vystrašeným pohľadom napokon vyčaril úsmev. „Tak čo, chlapci, asi si musíme objednať sami, keď nám tentoraz pani riaditeľka nič neponúkne“, spravil grimasu. „Pozývam vás“, riekol Boris, vtedy pocítila stisk a konečne jej ruku pustil.

„Ale ešte bude dezert“, riekla narýchlo akoby sa ospravedlňovala, keď Boris vstával od stola.

„Obedovať nebudeme?“, spýtal sa Zlatko potmehúdsky.

Vtedy pochopila, že sa preriekla. Boris sa nestačil vrátiť, keď pred každého prinášali bohatý tanier dobrého jedla a čochvíľa tri fľaše značkového šampanského.

„Pochlapil si sa, frajer“, nenechal Zlatko bez slova Borisovu objednávku.

Obed dopadol lepšie ako všetky doterajšie, a vypili nie tri, ale nakoniec deväť fliaš šampanského, ktoré ale Alexandra dala naúčtovať na náklady firmy. Rozchádzali sa až v podvečer, a navzájom si poželali šťastný nový rok. Alexandra dostala od každého pusu, aj od Borisa a rozišli sa každý svojou stranou. Pre Zlatka prišla Monika ako vždy a domov odviezla aj Alexandru vo veselej, skoro bujarej nálade. Keď vystúpila pred budovou svojho bytu, znovu si zaželali šťastný nový rok, zapotácala sa. Zlatko s Monikou ju radšej vyprevadili až do bytu a odišli až keď sa presvedčili, že je v poriadku. Po ich odchode zhodila zo seba šaty, a ošpliechala si rozhorúčenú tvár studenou vodou. Vo froté župane si ľahla na gauč a zapla televízor, ktorý už o chvíľu prestala vnímať a tuho zaspala. Zobudila sa pred polnocou, snáď triezva, ale chcelo sa jej zvracať, cítila sa zle a nadávala na celé vedenie, na Borisa, prečo začal pitie so šampanským, potom na seba, prečo sa pitia nezdržala. *„Tak mi treba, mnoho jedla, obrovský zákusok a bublinkové víno ... dobrá kombinácia ... môžem si blahoželať.“*

Celú noc striedavo bdela i usínala a mala podráždený žalúdok. Nikdy doteraz sa jej takáto nepríjemnosť nestala, preto na druhý deň predobedom vyšla na vzduch. Túlala sa ulicami celkom bezcieľne, pozerala po ľuďoch, ktorí sa náhlili či postávali, sotili do nej akísi mladíci v roztúženej nálade, obaja s dvoma fľašami vína. *„Úbožiaci.“* Štipľavý vzduch a pofukujúci vietor zaháňali nepríjemný pocit, na ktorý medzi ľuďmi na chvíľu zabudla. Dostala sa pred hypermarket, ešte vždy tu bolo ľudí aj áut až-až. Do jedného z blízkych áut vkladal dve tašky s nákupom Boris, spoznala najprv jeho auto, a keď zatváral kufor, v momente sa otočila na odchod, ale ju uzrel. Pobehol za ňou a chytil ju za ruku.

„Alexandra, prečo sa mi vyhýbaš?“ zastal si pred ňu.

„Nevyhýbam sa, stretávame sa predsa denne.“

„Chcem ťa, Alexandra“, povedal naliehavo, bez okolkov, šiel priamo na vec.

„Nekomplikuj mi situáciu, prosím, je mi po včerajšku zle, preto som vyšla na vzduch.“

„To sa dalo čakať, víno ti chutilo. Pažravo si zjedla obed a vypila si toho viac, ako ja“, usmieval sa.

„To nie je pravda, nejedla som pažravo a všetci sme pili rovnako“, oponovala.

Výsmešne sa usmial. „Ja dokážem šoférovať, a tebe je zle. Prečo asi?“

„Neviem, idem už domov“, urobila krok na bok.

„Odveziem ťa.“

„Kam? K tebe?“

„Keby si súhlasila, už aj. Som doma sám.“

„Dokedy?“, spýtala sa, akoby nevedela.

„Do zajtra večera.“

„Súhlasím, odvez ma k sebe.“

„Vážne?“ udivene na ňu pozrel.

„Celkom vážne. Tak chceš, alebo nie?“

„Samozrejme, že chcem, prepáč, že som zapochyboval“, pedantne jej ponúkol rameno. „Poď, pani riaditeľka, som rád, že tvoje rozhodnutie je vážne.“

Prvýkrát sedela v jeho aute. Už zistila, že je dobrý šofér, zázračne dokázal manévrovať po uliciach mesta. Sústredene hľadela na cestu, pohladil ju po ruke, keď sa kŕčovite držala kabelky. V duchu sa usmievala. Chcela sa ním dať odviesť vlastne domov, mala v úmysle zmiznúť z jeho blízkosti v nečakanom okamihu, sťaby sa vyparila. Mala v úmysle ublížiť mu, „o*čarujúcemu princovi“,* práve vo chvíli, keď to najmenej bude očakávať, keď si už bude myslieť, že vyhral tento ľahký boj. Prejavila záujem o všetko, kde garážuje, kadiaľ vchádza,

kde má byt. Vrúcne jej ukazoval všetko. Vynášal nákup v jednej ruke, druhou ju držal za ruku, či za driek, ale si všimla, že sa jej neustále dotýkal.

Jeho byt bol ako jej, až na zariadenie, trochu odlišná kuchynská linka, ale sa pousmiala pri pomyslení, ako ľahko by tu mohla byť gazdinou. Odložil jej kabát, a kým sa vyzula, podržal jej ruku. Náhle stáli zoči-voči. Upieral na ňu svoje modré oči, padajúce vlasy oboma rukami rýchlym pohybom vyhrnul z čela a hlasno prehltol.

„Si krásna, Alexandra."

Usilovala sa nebrať na vedomie jeho túžobný pohľad ale upadala do bezmocnosti pri potláčaní svojich pudov. Zvádzala so sebou vnútorný boj. Ponúkol ju miestom v obývačke. Nepýtala sa na nič, robila všetko ako jej kázal a kým sa doteraz potmehúdsky usmievala, teraz vyvstala dilema, či sa má skutočne pokúsiť ujsť, alebo sa mu má podriadiť aby po romantike prežívala muky a utrpenie?

„Nemáš chuť na sendviče?", zakričal z kuchyne. Keď povedala, že nie, ponúkol ju vínom, alkoholom, ale všetko odmietla. Sadol si vedľa nej na gauč, pozrel sa jej do tváre, ruky vzal do svojich.

„Som rád, že si prišla. Keďže si nič nevybrala z mojej ponuky, ponúknem ti seba."

„Skutočne?", dráždila ho s úsmevom.

„Si rada?" pobozkal jej ruky.

„Som." V tom momente to skutočne tak aj myslela. Chcela ho aj ona, bol úžasný v sexe, bol krásny, s dokonalým telom, vrtký, milý a chcel ju, utvrdzoval ju v tom, že chcel.

Kľakol si pred ňu, objal jej stehná. „Si odvážna žena, Alexandra, si stvorená na milovanie, chcem ťa uspokojiť a dostať na najvyšší vrchol, súhlasíš?" Jeho modré oči ju hltali pohľadom, láskavo sa na ňu díval, nežne sa jej dotýkal. Mohla nesúhlasiť?

Vzal ju v náručí do svojej spálne, prilepila sa mu na pekne krojené ústa. Pomaly ju vyzliekal, ona jeho, bozkal ju na každom kúsku tela, ona mu bozky vracala rovnako jemne, rovnako precítene, niekoľkokrát mu bozkala tú zvodnú hnedú škvrnu na jeho ľavom boku a bola spokojná. Boris ju niekoľkokrát dostal na vrchol, tak, ako sľuboval. Nežne vyslovoval jej meno, maznal sa s ňou, nazval ju malou mačičkou. Milovanie nemalo konca, strácali pojem o čase, nakoniec keď Alexandra povedala, že by bolo vhodné sa osprchovať, išiel s ňou pod sprchu a dráždil ju na najcitlivejších miestach a bol spokojný, keď videl jej roztúžené a vášňou horiace telo upadať.

Novoročný ohňostroj, ktorý aj v túto noc bol neďaleko ich domu, sledovali z okna za záclonou nahí v objatí medzi početnými bozkami, stonaniami, vzdychmi a dráždení citlivých miest na tele toho druhého. Keď sa po úplne bláznivom sexe už druhýkrát poberali nadránom pod spoločnú sprchu, Boris ju vzal do lona, rozkročmo vyskočila a nohami objala jeho tenký driek. Voda stekala po ich nahom tele, vtekala do úst pri bozkoch. Alexandra mu sústredene začala odhŕňať mokré vlasy, aby mu odkryla oči a mohla mu ich pobozkať.

„Si úžasná milenka, Alexandra, je málo ťa chcieť pomilovať raz či dvakrát, teba je treba pomilovať denne, neustále ...", rozplýval sa, nechal sa ňou hladkať, dráždiť a bozkať.

„Pomilovať, alebo milovať? Zastavila sa vo svojich rituáloch. *„Pomilovať mňa a vziať si Zuzanu? Pomilovať milenku a milovať inú?"* Rozum kázal uskočiť od neho, preto na ruky naniesla voňajúce tekuté mydlo, aké vždy na ňom cítila, namydlila si celé telo, drhla si ho akoby chcela zmyť všetky jeho bozky, všetky stopy, ktoré jeho ruky či ústa mohli nechať na jej tele. *„Som hlupaňa."* Povedal jej, že je dobrou milenkou, nie pre raz, či pre dvakrát, ale denne, no nepovedal jej, že ju miluje. Nikdy doteraz jej to nepovedal. Len pomiluje, takže bude večne druhou osobou po niekom. A to ju veľmi urazilo. Má svoju hrdosť, na ktorú nedá dopustiť. Vyšla zo sprchy skôr, ako on, obliekla si spodné prádlo a zapla televízor. Veselili sa v ňom, ale ona stratila náladu. Boris vyšiel nahý, neunúval si ani osušku obkrútiť okolo lona, prisadol si k nej na gauč, objal ju okolo pliec. „Alexandra, bolo mi dobre, dúfam, že som ťa nesklamal", povedal spokojne, privinul si ju a bozkal na tvár. „Si úžasný milenec",

odpovedala sucho, ale bol taký spokojný, že si jednotvárnu odpoveď vôbec nevšimol. „Som hladná, teraz by si mohol pripraviť nejaké sendviče“, povzbudzovala ho. „Pre teba všetko“, znovu ju pobozkal, rázne vstal z gauča, a vyšiel do kuchyne. Vstala aj ona, pozbierala si svoje šaty, kabát obliekla na spodné prádlo, naboso si natiahla čižmy. „Na sendviče chcem aj kápiu“, zakričala mu do kuchyne, a kým začula „aj to máme“, už sa zakrádala do vchodových dvier, nečujne ich otvorila a bez pozdravu odišla.

* 33 *

Keď zamkla za sebou dvere svojho bytu, nevedela, či sa má smiať z toho, aký prekvapený ostane Boris, keď ju nenájde, alebo z urážky sa má ľutovať, prípadne sa hanbiť tak, ako sa hanbila pred sebou po prvom spoločnom milovaní. Jeho láskania sú príjemné, zasnené, zvodné, priam vznešene sa vie stavať k svojej milenke, ale oddanosť od nej nepotrebuje ani nežiada. Po tak intenzívnom milovaní priam bez konca sa mohol vyjadriť, čo má s ňou v úmysle. Donekonečna nebude smútiť, aj jej smútok prebolí. Vôbec nepomyslel na to, že by jej niečo aspoň naznačil? Nerozbehla by sa mu aj tak hneď do náručia, veď nezabudla ešte na Michala, a nezabudne na neho celý svoj život, vďaka nemu je teraz tu, vďaka nemu sa mohla hodiť tak nenásytne do Borisovho objatia. Len jeho život mu nemôže prinavrátiť. Je predsa ale mladou ženou a milovanie tak minule, ako i teraz prišlo vhod pre oboch. Borisa ako človeka nepoznala. Okrem toho, že bol vynikajúci, precízny, ctižiadostivý ba húževnatý odborník vo firme, vedela už, že je aj neodbytný, galantný a veľmi chápavý ba dokonalý milenec. Sedela v župane v nerozsvietenom byte, do ktorého prenikalo len vonkajšie pouličné osvetlenie a práve vypla služobný mobil, keď v byte nad ňou Boris niečo zrejme praštil o zem, lebo nastal buchot, aký nikdy doteraz nezačula. Dokonca ani keď načúvali s Michalom. *„Teraz sa dozvedel, že som odišla.“* Potom v tichu načúvala, ako hlasne chodí po celom byte a po chvíli začula buchnutie dvier. *„Teraz odchádza.“* Stislo jej srdce. Začula dupot po schodoch. Nechcela si ho predstaviť nahnevaného. Podviedla ho a pocítila vinu. Nahovárala si však, že si za to môže sám. Rozplakala sa a mala chuť za ním utekať, odprosiť ho a prezradiť, že je tu nablízku, aby neodchádzal, ale nedokázala sa pohnúť, zvalila sa na gauč a strhujúci plač sa hlasno z nej dral von. Bez toho, aby vedela posúdiť jeho dôvod, či je to kvôli momentálnej samote, ktorú zrazu pocítila nad Michalovým odchodom, či je to kvôli bláznivému, nezdržanlivému vzplanutiu voči Borisovi, alebo nadchádzajúci cit, možno aj náznak lásky, ktorý prechádza a vyúsťuje do vzťahu bez budúcnosti.

Uzavretá, schúlená, ponorená do seba sa prebudila nadránom, sotva čo začalo svitať a pocítila veľký hlad, ba od hladu už aj nutkanie na zvracanie. Uvedomila si, že včera vôbec nič nejedla, a hlava sa jej zakrútila, keď vstala. Vyložila si pred seba z chladničky všetko, čo sa dalo zjesť studené a nevstala, pokiaľ sa nenasýtila. Zjedla mnoho jedla, a chutilo jej. *„Konečne sa žalúdok dostáva do formy*.“

Priveľká to bola radosť, na obed všetko vyzvracala. Z bytu sa ani nepohla, oddychovala pri čítaní knihy, vysledovala akúsi rozprávku v televízore, kým v pozdné popoludnie nezačula signál z horného poschodia a čochvíľa klopanie na dvere. Simonka sa jej hodila okolo krku a zaželala šťastný nový rok, ale ešte nestihla privrieť dvere, keď na schodoch uvidela schádzať aj Ivonku. Obidve ju vyobjímali a bez akejkoľvek ostýchavosti či hanby vošli do jej bytu. Simonka išla rovno k stromčeku, pod ním boli ešte štyri nerozbalené balíčky.

„Ivi, poď, máme tu od Ježiška darčeky,“ mávla rukou, Ivona aj Sandy ju so smiechom nasledovali. „Ktorý je môj?“, kľakla si na kolená a sadla na nohy pod sebou, aby preskúmala všetko pod stromčekom.

„Všetko je vaše, keď ich rozbalíte, uvidíte, pre koho je ktorý.“

Simonka podávala sestre, spoločne si sadli na gauč a rozbaľovali. Obidve dostali knihy primerané ich veku, pre Ivonku v krásnom srdiečku šminky a pre Simonku peračník do školy.

Od radosti vyskočila a objala Sandy. „Ďakujeme“, povedali obidve a dostala od nich pusu. Simonka bola zvedavá na Sandyn darček. Musela ukázať jemný šál, aj knihu, ktorú dostala od Lukáša. „A nikto ti viac nič nepodaroval?“ So slzami v očiach ale s úsmevom na perách povedala, že nie. „Ja si našporím veľa peňazí a niečo ti kúpim. Ale zajtra poviem tatinovi, aby mi dal peniaze na darček pre moju kamarátku.“ Potom sa vyrozprávala, čo všetko zažila u starkých, aké darčeky dostala a rozpovedala aj to, že Ivonka sa potajomky stretla s Lukášom. Keď ju Ivona pritom drgla, chichúňajúc sa zvalila na gauč. „Ja si svoje zážitky vyrozprávam tete Sandy sama.“

V prvý pracovný deň v novom roku so zovretým žalúdkom a tlčúcim srdcom nastupovala do práce, lebo cestou si spomenula, že v Michalových tradíciách musí pokračovať. Zo dvora už odhrnuli sneh, odstavila auto na čisté parkovisko, vedľa Borisovho a Zlatkovho auta. Michal robil maximum pre svojich pracovníkov, medziiným v prvý deň v roku sa schádzali po smene všetci do haly a dostali vždy kalíštek tvrdého alkoholu, pivo a studenú misu, ktorú teraz ale sama neobjednala a robila si preto starosti. Zlatko s Gabom práve vynášali debne s pivovými fľaškami z džípu, Feri báči zametal sneh okolo schodov, prichádzajúca Zuzka sa k pani riaditeľke priam rozbehla zaželať šťastný nový rok. Bola spokojná, že všetko ide hladko. Boris s Ivanom vychádzali z budovy s akýmisi dokladmi a zaujato debatovali. Ivan ju objal, bozkal so želaním šťastia, zdravia a ktovie čoho. Boris ju objal, bozkal na tvár a do ucha šepol „prečo?“, potom sa jej pozrel do očí. „Cítil som sa hrozne, ublížil som ti?“ Nestihla mu odpovedať, Ivan ho súril a odišiel skôr, než sa zmohla na akési klamstvo, lebo pravdu mu povedať nechcela.

Potom už celý deň boli zaujatí prácou, vedenie nezabudlo na Michalov zvyk, Zlatko povybavoval všetko. Stretla sa s ním na chodbe, keď odchádzal na obed.

„Dievča, kde si ty v čertoch včera po celý deň chodila? Volali sme ťa s Monikou a nedajbože sa ťa dovolať. Nebol signál tam, kde si bola, či čo? Už sa aj Boris o teba strachoval“, lišiacky zúžil oči.

„Boris? Prečo sa má o mňa čo strachovať?“, udivene pozrela na Zlatka.

„A ja viem? Možno ti chcel len zapriať nový rok, či čo, volal ma, či neviem kde si, lebo si nedvíhala. Povedal som mu, že ani nám nedvíhaš“, rozhodil rukami. „Tak, kde si bola?“

„Pri kamoške, na chalupe“, zaklamala bez mihnutia oka a snažila sa klamať veľmi presvedčivo, aby Zlatko nezapochyboval.

Pokrútil hlavou. „Naozaj som mal strach. Keď máš nejaké plány, v budúcnosti sa aspoň prihlás, aby si nás uspokojila, jasné?“

Prikývla.

Popoludní, hodinu pred ukončením smeny, keď sa všetci zišli do haly, robotníci sedeli už pri stoloch a vedenie za vrchstolom, Alexandra začula, ako Zlatko hlasno šepol Borisovi. „Bola pri kamoške na chalupe.“ Neotočila sa k nim, ale Zlatkova šuškanda jej vyčarila na perách úsmev. *„Na chalupe, ale bez chatára.“*

Potom už dni plynuli rýchlejšie, než by sa kto nazdal. Bláznivé, prác plné januárové dni akoby niekto korbáčom naháňal, vedenie malo plnú hlavu vyhodnotení, rozbeh v novom roku a kým zasadli v posledný januárový deň na pracovný obed U Krištofa, Alexandra mala spokojnosť na tvári a radostne zahlásila, že ich takmer nevyčerpateľná húževnatosť priniesla ovocie a odmeny ich neminú. Výsledky práce vidieť aj v rozmáhajúcej časti firmy a časť zisku aj keď investovaná do novostavby, majú v nej začlenenie, nemusí mať nikto obavy a nemusí ani kvôli investovaniu nič ľutovať.

„Michal by sám nedokázal viac“, poznamenal Jaro. „Prepáč, šéfka, že som ho spomenul.“

„Skvele vedieš firmu, Alexandra“, pochválil ju Gabo. „Peniaze pre každého treba, pre mňa teraz zvlášť, vydáva sa mi dcéra a preto by som vás všetkých chcel na budúci mesiac pohostiť sám. Pani riaditeľka myslím to vážne“, presviedčal, keď videl, ako stiahla obočie. „Svadbu

nerobíme veľkú, Petra má snúbenca z Poľska, tam bude druhý, možno zvláštny rituál, ale sobášiť sa chcela doma, takže ... o dva týždne ma čaká veľký deň môjho dieťaťa.“

„Pôjdem sa pozrieť do kostola na sobáš“, sľúbila Alexandra.

„Všetci pôjdeme“, sľuboval Ivan.

„Budem rád, ďakujem“, na Gabovej tvári sa zračila radosť a hrdosť.

Zlatko odišiel skôr, než priniesli prípitok, Gabo a Boris boli autom, pripili si len v trojici na tohoročné úspechy a skončili omnoho skôr, ako obyčajne. Pred reštauráciou sa Boris zastavil pri Alexandre.

„Túžim po tebe, pani riaditeľka, chceš ma ešte?“, dotkol sa jej ruky. „Obchádzame sa celý mesiac, je to už dlhá doba.“

Civela na ňom pohľadom, nič nepovedala. Mohla ho pozvať k sebe, aj každý deň ho mohla pozývať, rovnako túžila po ňom, možno aj viac ako on, ale mala zábrany. Hlásila sa láska k Borisovi, v jej duši silnela zo dňa na deň a ona sa pri každom pomyslení na neho Michalovi ospravedlňovala. Už vedela, cítila, že je tomu tak, nedarí sa jej spred nej uniknúť, a veľmi ani nechcela. Prejavovala zdanlivý chlad ako sebaobranu.

„Som doma sám“, vzal jej ruku do svojej a uprel na ňu prosiace oči.

Aj to vedela, dievčatá idú k starým rodičom, Ivonka ide ukázať vysvedčenie a Simonka si obľúbila ich psíčka Lapaja.

„Odvezieš ma?“ spýtala sa, ale pohľad upierala na Jara a Ivana, kývla im, už odchádzali.

„Je to súhlas?“

„Poďme, nestojme tu, čo si kto pomyslí.“

Radosťou žiariaca tvár a stisk ruky boli prejavom vďaky. Mlčali celou cestou, po známom byte sa vyviezli známym výťahom a keď zatvoril vchodové dvere na svojom byte, vybral kľúč. „Skryjem ho, Alexandra, budeš si ho musieť pri odchode pýtať“, povedal vážne.

„Tentoraz nechcem ujsť.“ Sadla si na gauč, kým on sa tmolil v kuchyni. Neodpovedal, bola rada, že poslednú udalosť nespomenul, veď počula, ako reagoval. Došiel s táckou, prinášal tanier so syrom a fľašu vína s dvomi pohármi a servítky.

„Prosím, pani riaditeľka, ale poď si najskôr umyť ruky“, zložil tácku elegantne na stôl, ruka v ruke vošli do kúpeľne. Umyli si ruky, podal jej uterák, ktorý nakoniec odhodil, a zmocnil sa jej pier. Oddávala sa mu, dovolila robiť, čo len chcel a spolupracovala s ním. Onedlho stáli obaja pod sprchou, milovali sa šialene, bez zábran a bez ostýchavosti. Pokračovali v posteli v láskaní bez konca až kým večer znovu neskončili pod sprchou. Nakoniec si obliekla jeho župan, pýtala si chlieb a okrem jedného, Borisovi ponúknutého kusa syra vyjedla z taniera všetko a spýtala sa, či je to všetko, čo doma má. „Ešte si hladná?“, prekvapene na ňu zízal, keď si z chladničky vyložila na stôl šunku, maslo, anglickú slaninu. Boris žasol nad jej apetítom. S chuťou zo všetkého jedla, zapíjala vínom a ani sa neunúvala ku gauču, sadla si do jedálenského kúta na stoličku a dala sa Borisom vysluhovať. „Víno by si mohol niečím trochu rozriediť“, naručila, a súhlasne prikývla, keď priniesol kolu. Po najedení vydýchla, oprela sa o stoličku.

„Máš ešte niečo, čo som nejedla?“, spokojne na neho pozrela.

„Kápiu“, podotkol s úsmevom.

Potiahla kútiky úst na úškrn. „Nezabúdaš ani na dobro, ani na zlo, ktoré ti niekto niekedy spôsobil?“

„Nič mi neunikne, pani riaditeľka. Bol som vtedy veľmi nahnevaný. Uspokojovalo ma len to, že mi nemôžeš navždy ujsť, v novom roku sa nutne stretneme v práci. Takže už to prebolelo, učinila si zadosť krivde, dnes si bola vo forme a som tomu rád.“

„Nič viac, pán najkrajší? Nerozvedieš, či to bude na veky takto pokračovať, alebo si sa rozhodol nebodaj inak? Čo už, milenka som zrejme dobrá, vo forme, a zrejme nielen dnes.“

„Môžem sa aj ja najesť?“, objal ju zozadu okolo šije, keď jej dolieval víno.

„Samozrejme, všetko je tvoje, čo som ti nechala.“

„No samozrejme, ako ináč?“

V objatí vysledovali ľahký film na niektorom televíznom kanály, a po niekoľkých bozkoch odchádzala. Zavolal jej taxík a sledoval, ako nastúpila. Previezla sa dvomi ulicami, aby z druhej strany domu prišla čochvíľa domov na veľké prekvapenie taxikára.

* 34 *

Aby necítila samotu zapla telku, prezliekla sa do župana a schúlená na gauči zrazu začala hodnotiť svoju situáciu. Čo vlastne chce od Borisa? Nemala jasnú predstavu, a trýznila ju bezmocnosť nad týmto vzťahom. Všetko možno začalo náhle vzplanutou túžbou po zmene, ktorú jej ponúkal a nenašla odvahu protirečiť ba mĺkvo ho poslúchla. Rozhodné slovo povedať bola a je zbabelá. Ovláda ju. Duchaplný, zvodný, v práci uznávaný muž, pri pohľade na ktorého sa jej zrýchľuje v poslednom čase pulz. Zaslepená a rozčarovaná sa mu vrhá do náručia a on jej berie životnú silu, lebo svojou vitalitou a elánom a pri každej príležitosti nenásytným milovaním dosahuje u nej úspech a úžasnú potrebu v tomto vzťahu pokračovať. Je jeho nadriadenou a predsa ho dokáže poslúchať na slovo. Ako riaditeľka by ho mohla poveriť bársakou úlohou, vedela, že by ju splnil na výbornú, ale tu ide o niečo iné. A to jej už naháňa strach a desí sa, že rojčivé milovanie sa s Borisom jej prerastie cez hlavu, že nebude mať konca, nebude sa vedieť zastaviť a stane sa jeho milenkou. Ak sa už doteraz ňou nestala. Lebo čo chce Boris? Boris dosiahol, čo chcel. Ukája si svoje chúťky. Snáď vycítil, že Alexandra potrebuje nežnosť, potrebuje pohladenie, a je schopná oddať sa. „Chcem ťa“, povie jednoducho a ona očarená jeho krásou, a pôvabom, sa mu slepo oddáva. Jej oddanosť bezočivo využíva. Bláznivo, nenásytne ju pomiluje, plne ocení jej snahu i výkon a bodka. To je všetko. Po prežití príjemných chvíľ všetko zaniká. Stratí sa očakávané slovo „milujem ťa“, namiesto toho povie „bola si úžasná“ alebo „bola si božská“. Ale dokedy má byť tou úžasnou, len milovanie poskytovanou osobou? Mala by pokoj v duši, keby jej aspoň raz, čo len náhodou priznal, alebo hoci slovkom naznačil, že ju má rád. Uspokojilo by ju to a hlavne potešilo, ale on sa nijako nevyjadril, ničím sa jej nepriznal. Bol schopný vynaložiť maximálne úsilie, aby dosiahol svoj cieľ. A neuspokojil sa len tak, s jednorázovým milovaním, záhadne sa mu darí prilákať ju do svojej postele periodicky, po mesiacoch. A čo je toho výsledkom? Čo sa stalo? Zvláštne, že chod udalostí pobláznil dokonca ju samú, lebo napriek tomu, že jej Boris lásku nikdy nevyznal, dokonca ani nenaznačil, že by k nej niečo cítil, jej cit prerastá pomaly ale isto voči nemu v lásku. Začala sa zložito vyvíjať, ale dnes si je už istá, že tento záhadný muž ju priťahuje, a nielen na ukojenie túžby, ale buchla sa do neho ako klinec do mäkkého dreva. Desila sa po prvom milovaní s ním, ospravedlňovala sa v duchu Michalovi, ba i teraz sa mu ospravedlňuje denne, pri každom pomyslení na Borisa. Po zrekapitulovaní jej vychádzalo, že Boris ju nákazlivo svojím vkusom priťahuje. Napriek tomu, že si pred Vianocami ešte myslela, že život jej jednou rukou vzal Michala a druhou vráti Borisa, mýlila sa. Boris je ten, kto vymýšľa a ona je realizátorom jeho predstáv. Mylne sa nazdávala, že z prvého milovania vznikne krásny vzťah. Teraz už vidí, že sa vrhá do vzťahu bez budúcnosti, ktorý zrejme nijako nedokáže skončiť.

* 35 *

Po takmer prebdenej noci sa mrzuto zobúdzala a vybrala sa skoro do práce v nádeji, že zabudne na svoje trýznivé myšlienky. Keď prichádzala do dvora, uvidela blikajúce modrasté svetlo policajného auta vo dvore a nestihla vojsť, prichádzalo ďalšie. Zvedavo sa približovala ku skupine svojich zamestnancov, ktorí policajtom v živom rozhovore niečo hlučne vysvetľovali. Feri báči rozmetal rukami na všetky strany, ukazoval smerom ku plotu. Zlatko s Jarom vychádzali z budovy a keď ju zbadali, Zlatko ju predstavil policajtom a požiadal ich,

aby pani riaditeľku informovali o všetkom, čo sa stalo. Zhrozene brala na vedomie krádež majetku tromi pracovníkmi firmy, ktorej bol Feri báči svedkom. Udalosti nabrali na otáčke, Zlatko a Jaro sa činili, prebrali zodpovednosť ďalších povinností. S výsledkom šetrenia a zistenia hodnoty ukradnutého majetku sa napokon oboznámila spolu s členmi vedenia firmy po výsluchu od policajtov. Jeden z nich jej vystrúhal aj poklonu, že ako dokáže žena medzi toľkými mužmi viesť práve drevársku firmu? Poklone sa potešila, no v momente sa musela ospravedlniť, lebo sa jej zdvihol žalúdok a zdalo sa jej, že obed ihneď vyvráti. Ponáhľala sa na toaletu, ale vo dverách sa skoro zrazila s Borisom. Vrhla na neho hrozný pohľad, ale nebol by to on, keby sa nevynašiel. „Ozaj, pani riaditeľka, ako to dokážete?“ rýchlo sa jej odstúpil. „Kroťte svoju zvedavosť a vystríhajte sa môjho hnevu, pán inžinier!“, a už ju nebolo. „Máš odpoveď, pán inžinier!“, začula ešte Zlatka.

Februárová fujavica vie byť mimoriadne chladná, po vyčerpávajúcom dni zababušená v kožuchu s vyhrnutým golierom sa poberala na autobusovú zastávku. Boris ju s Jarom dobehol, prichádzali aj ostatní pracovníci firmy a hlavnou debatou bola dnešná krádež. Najradšej by o nej už nepočula, ale nemohla každému zapchať ústa ani sa nahlas rozkričať, aby prestali. Boris a Jaro sa k nej pridali, autobus čoskoro došiel a aby Borisa zmiatla, vystúpila o tri zastávky skôr. Potulovala sa ulicou, vošla do predajne s knihami, aby premárnila hodinku pred príchodom ďalšieho autobusu. Objavila darček na narodeniny pre Lukáša, kúpila mu Encyklopédiu života a vybrala si aj knihu pre seba. V malom obchode na rohu zbadala cez výklad ananás, ktorý si ihneď išla kúpiť, ale prikúpila si ešte aj búrske oriešky, ktoré s Michalom vždy s obľubou lúpali na veľkej tácke. Zažiadalo sa jej šalátu z čínskej kapusty, a keď sa rozhliadala, najradšej by so sebou vzala celý zeleninový obchod. Nákup rýchlo vkladala do tašky, lebo od rozličných pachov rôzneho tovaru sa jej dvíhal žalúdok. Rýchlo von na ulicu! Žalúdok ešte vždy nemala v poriadku. Bolo jej už jedno, že je chladno, zastala si pod striešku autobusovej zastávky.

V teplom byte sa už cítila dobre, hotovila sa pripraviť cestovinový šalát s čínskou kapustou, pórom, reďkovkou a cesnakom, ktorý po príprave sotva čo vychladol, s chuťou ujedala a listovala pritom encyklopédiu. Zrazu začula signál a čochvíľa prikvitla Simonka. V taške niesla pre ňu darček, na kúpu ktorého nahovorila svojho tatina. Sama bola zvedavá na obsah dvoch balíčkov. Orieškovú čokoládu vyložila a Alexandra musela odložiť jedlo, a rozbaliť balíčky. V jednom bola kresliaca magnetická tabuľa, Simi sa jej hneď potešila, lebo svoju už mala rozbitú a zvedavo trhala papier z druhého. „Ojéj!“ vykríkla, len čo uvidela v košíčku sediacu mačičku. Obracala košíček na všetky strany, kým na jej spodku uvidela malý gombík, ktorý stlačila a mačička zamňaukala.

„Sandy, ty si od tatina dostala krajšie darčeky ako ja“, povedala závistlivo.

„Kdeže ja, to budú tvoje darčeky, len ich budeš mať uložené u mňa. Ty si predsa vymohla u svojho tatina, aby ich kúpil, či nie? Budeš si u mňa kresliť na tabuli, kedy sa ti zachce a mačička sa na teba bude pozerať. A čokoládu si rozdelíme. Súhlas?“

„Jasnačka, moja kamoška“, usmiala sa radostne. „A dáš mi z toho, čo ty ješ?“

„Jasnačka, že dám“, nabrala jej na tanier a spolu im chutilo oveľa viac.

„To bolo dobré, čo to bolo?“ utrela si ústa do ruky a oblizla ústa.

„Cestovinový šalát, keď chceš, hocikedy ti ho pripravím“, ponúkala sa.

„Uhm, potom ti poviem, kedy budem chcieť. Ale teraz zjedzme čokiku.“

Sama ju rozbalila a pokiaľ jedla, neprestajne vyprávala o Lapajovi, o Simonke a Lukášovi, ako si vždy potajme volajú, keď je už v posteli, aby ju tatino nepočul, o tete Zuzane, ktorá už čoskoro príde k nim na návštevu, a tatino tvrdí, že je to dobrá teta a prinesie im darčeky, hoci ona nechce, aby prišla. A tatino sa ich pýtal, čo by povedali na novú mamku. Ivi povedala, že ona novú mamku nechce, len Bublinku a Simi jej prezradila, že ona by chcela zase takú mamku, ako je Sandy. Všetko vychrlila na jeden dych a Alexandra nemala času zamýšľať sa nad jej rozprávaním, jedno prekvapenie prichádzalo za druhým.

„Ty si povedala tatinovi, že by si chcela takú mamku ako ja?“, od prekvapenia jej sladká slina skoro zabehla.

„Ako by som mu to mohla povedať? Nerozumieš, Sandy! Ja chcem takú mamku ako si ty, ale to je naše tajomstvo. Ako som mohla povedať tatinovi, že chcem takú mamku ako moja kamoška, ha? Tatino by si myslel, že mi šibe, rozumieš?“, vysvetľovala s rozhodenými rukami, kládla dôraz na svoje argumenty.

„Uhm, rozumiem. Nesmieš mu to povedať, nepustil by ťa ku mne.“

„Jasnačka, že by ma nepustil. Nemôžem sa kamošiť predsa s veľkou tetou, ako si ty.“

Kým si Simi kreslila na novej tabuli, Alexandra sa oddávala svojím citovým problémom. Boris sa teda chce oženiť a priviesť dcéram novú mamu. Pri tom pomyslení sa dobre že nezošalela. Zachvátila ju túžba vidieť ho, hodiť sa mu znovu do náručia a oddať sa mu nerozmyslene, šialene ako už po trikrát. Chcela ho presvedčiť, že niet lepšej milenky, než je ona, že nebude lepšej matky ani pre jeho dcéry, než by bola ona sama. Áno, lenže jej krásne sny nejde splniť, lebo sen narazí na stenu tvrdú ako balvan a rýchlo sa rozplynie ako hmla. Boris ju do svojho plánu nepojal. *„Som šialená. Bažím po láske alebo milovaní s ním? Získal si moje telo a to mu stačí. A ja som sa za každú cenu chcela blysnúť v jeho očiach. A preto sa mu bridím.“*

Simi jej ukazovala svoj výtvor, s rozochvenou rukou ju pohladkala. Svojimi veľkými modrými očami ju s úžasom sledovala.

„Prečo plačeš?“ zošuchla sa z gauča a schovala sa jej v objatí. „Ľúbim ťa, Sandy, neplač. Aj Ivonka ťa ľúbi“, objala ju okolo krku a túlila sa k nej. Alexandra, keď nemohla objať Borisa, objala aspoň jeho dieťa, mocne si ho pritískala a nežne ju pobozkala. „Aj Lukáš ťa ľúbi“, dodala nakoniec.

Hlasno zavzlykala. *„Všetci ma ľúbite okrem tvojho tatina.“*

* 36 *

Chystala sa na Petrin sobáš do katolíckeho kostola, aby uvidela hrdého Gaba pri vydaji svojej dcéry. Pred veľkým zrkadlom sa vykrúcala a sledovala svoju postavu. Bola dokonalá. Obliekla si nohavice s pulóvrom a z ramienka vzala vestu. No zrazu sa stalo niečo zvláštne. Pocítila sťaby nával tepla vo svojich prsníkoch. Rukami sa ich rýchlo dotkla, vesta spadla, a nával sa zopakoval. Nahmatala si oba prsníky, po chvíli ten čudný pocit znovu pokračoval. Zľakla sa. Nikdy nič podobné nepocítila a nevedela, čomu ten zvláštny pocit pripísať. Potom to prestalo. Keď sa namaľovala, nutkalo ju na vracanie, pobudla dlhší čas sklonená nad záchodovou misou a konečne sa rozhodla, že zájde k lekárovi. Je predsa nemožné, aby ju už druhý mesiac trápil žalúdok a nič preto neurobí. Keď sa konečne rozhodla odísť, pochybovala, či stihne dôjsť na čas, alebo už bude po sobáši. Zavolala si taxík, a úzkostlivo nastupovala, chcela kúpiť ešte kyticu pre mladú dvojicu. Pred kostolom uvidela niekoľko vyobliekaných ľudí a usúdila, že nezameškala, sobáš ešte trvá. Ticho, opatrne po špičkách postupujúc aby po dlažbe opätkom neklopkala, vošla mohutnými roztvorenými dverami a zastala si za niekoľkými postávajúcimi hosťami. V kostole spieval zbor dojímavú pieseň, zadívala sa na mladý pár sediaci pred oltárom a od dojatia čochvíľa vyronila slzu. Vo vrecku si našla vreckovku, a prikladala si ju jemne na tvár. Potom zacítila neobyčajne dobrú vôňu jej už známeho mydla a Boris sa jej dotkol ruky. Preľaknuto si ju odtiahla a vložila do vrecka. *„Ako zázračne vie organizovať, kedy kde má byť.“* Musel ju vysledovať, keď vošiel až po nej. Keď sa farár rozhovoril, chytil ju okolo drieku tak prirodzene, akoby patrili spolu. Potom počas spevu sa k nej zohol, šepol do ucha „priťahuješ ma“ a keď vrhla na neho ustrašený pohľad, šepol „chcem ťa“. Nemohla ujsť, a on vedel, že vyčká až do konca, zastal si za ňu a pod vetrovkou ju oboma rukami objal okolo drieku. A bolo to také prirodzené a také samozrejmé. *„Koľko tvárí má pán najkrajší? Prvá je pre kolektív, pre verejnosť, úplne*

jednoduchá až otvorená, druhá je pre mňa, s troškou fantázie a bláznovstva na obdiv a tretia pre tú, ktorá príde po mne a ma nahradí, tá je tajná a práve tá dokáže všetko mimoriadne skomplikovať.“

Potom už ledva čakala, aby bol koniec gratuláciám mladoženíchovi i neveste a ich rodičom. Gabo sa hrdo držal a od dojatia vyronil slzu, keď ho Alexandra objala. Nepočkala na rozhovor s nikým, žalúdok sa dvíhal, musela ujsť, ako rýchlo len bolo možné. Doma znovu pocítila ten zvláštny pocit v prsníkoch, ba zbadala na tvári akýsi hnedý fľak, a rozhodla sa v pondelok určite zájsť k lekárovi.

Večer zavolal Lukáš, a prezvedal sa, ako sa jej vodí. Potešil ju výsledkami skúšok s výbornými známkami Gratulovala mu, pozvala ho na návštevu, a prisľúbil prísť. Nezabudol povedať, že aj k Ivone. Cenila si jeho úprimnosť. Volaním jej pripomenul narodeninový darček, vzala preto ťažkú encyklopédiu, aby v nej zalistovala a niečo si vyčítala. Celá bola zaujímavá, čítanie ju nielen zaujalo a uchvátilo, ale celú ju pohltilo. Nekontrolovane dlho v nej čítala do pozdných nočných hodín. Upútala ju stať o zrodení človeka. Zahryzla si do pery a zhlboka sa nadýchla. Narovnala si plece a vystrela stŕpnuté ruky. Zamyslela sa. Jej momentálna zvedavosť spôsobila, že v jej duši nastal zmätok spôsobený náhlym objavom zmeny svojich reakcií a reakcií svojho tela. Knihu odsunula a zhrozene sa dívala na otvorenú stranu, písmená jej pred očami tancovali. Žalúdok sa náhle zovrel od zistenia zarážajúcej skutočnosti. A všetky zmeny mali odrazu zmysel. Pochopila náhlu, pre ňu doteraz záhadnú zmenu svojho organizmu, pochopila náhle vzniklé reakcie dvíhania sa žalúdka a až teraz si uvedomila, že zanedbala venovať pozornosť nepravidelnosti svojej menštruácie. Nikdy si preto nerobila ťažkú hlavu, mala manžela, nič nečakané sa nemohlo prihodiť. Ale teraz s obavami zisťovala, že sa hlási materstvo. Zrazu bolo jasné, čo nikdy doteraz nedokázala pochopiť. Tehotné ženy zvracajú, a chutí im aj hrdzavý klinec. A prsníky sa plnia mliekom. Zhrozila sa. Čo teraz? Ako ďalej? Tešiť sa z prebúdzajúceho nového života, alebo nadávať na seba či na Borisa? Tento ohromujúci objav prichádzal s obrovskými problémami, ktorým musí čeliť. Zneistela. Splnenie jej zbožného želania neprichádzalo vhod. Roky túžobne očakávané dieťa sa onedlho bude hlásiť k svetu a ona je bez manžela. Bolestne sa jej dotklo zistenie novej skutočnosti, mala obavy ba až strach a necítila sa vo svojej koži pri predstave nutnosti nakloniť si okolie na svoju stranu, a myslela tým na svojich pracovníkov, na ktorých mala doteraz vplyv, ktorými bola uznávaná. Odsúdia ju. Cítila sa vinná, jej sebadôvera upadla. Ako sa komu pozrie do očí? Tehotenstvo sa nedá ututlať, nedá sa skryť, každým dňom bude viac viditeľné a ona bude každým dňom nešťastnejšia. Hoci by tu ešte mohla byť aj možnosť ukončiť ho. So slzami v očiach pozerala menštruačný kalendár a až teraz si uvedomila, že je nastávajúcou mamičkou už bezmála v treťom mesiaci. *„Ako som sa mohla tak zanedbať? Ako som mohla nepripisovať význam tak dôležitej veci? Nemám už manžela, a ja, hlupaňa, nevyvarovala som sa včas.“* V mysli jej preblesli vari všetky intímne okamihy s Borisom. Vysnívané milovanie sa v jeho objatí spĺňalo, prežívala ho ako s Michalom nikdy, ale je to bez lásky k nej. Očakáva nemožné. Doteraz sa ešte vždy spoliehala, že jej nečakane snáď niečo naznačí, a jediným slovkom jej spôsobí radosť. Nič, nikdy. Ako mohla byť taká krátkozraká, že oddaná mu v milovaní sa nezaoberala následkami?

* 37 *

Tehotenský text dopadol pozitívne. Už hodnú chvíľu sedela na okraji vane a pozerala sa na papierik. Od nervozity mala mokré čelo, ktoré si dlaňou neustále utierala, hlava sa jej medzi vlasmi potila. Obkladačky jej nahnali strach, aj nemocničné operačky sú vyložené obkladačkami. A ona bude rodiť ... alebo ... Pozrela sa do zrkadla, vpadnuté oči, fľakatá tvár. Keby sa nenašminkovala a nenapudrovala, zajtra by každý zbadal na jej tvári zmenu. Musí sa konečne nejako rozhodnúť. Sama, bez pomoci. Za dieťa, alebo bez neho. Ak ho nechce, je

najvyšší čas ísť na interrupciu a vo veci konať. Ak to ešte bude možné. V hlave mala prázdnotu. Konečne sa zodvihla, vyšla z kúpeľne, vyzrela na ulicu. Konáre stromov sa skláňali od silného vetra a začula, ako sa kuchynské okno rozletelo. Išla ho zatvoriť, pozrela sa na stôl, kde domov prinesená práca ešte vždy nedotknutá čakala. Nemala najmenšiu vôľu do nej ani len nazrieť. Z poschodia začula dupot, buchnutie dvier a následne sa niečo rozbilo. Teraz ju nezaujímalo, čo sa v byte nad ňou deje. Začalo ju hnevať, že Boris býva nad ňou. Hnevalo ju, že nosí jeho dieťa, že kvôli nemu má ísť na interrupciu, že v prípade, keď dieťa bude musieť porodiť, jeho otec bude bývať nad nimi a ... v hlave vznikol z hlúpych predpokladov totálny zmätok. Keby aspoň nebol tak blízko, keby sa mu mohla vyhnúť a nestretávala sa s ním denne aj na pracovisku, keby ... a dá sa to vôbec? *„Odsťahujem sa.“* No skvelá myšlienka! Toto treba urobiť a problém sa vyrieši! Vráti sa po pôrode ako s nejakým osvojeným dieťaťom. Neplatená dovolenka vo firme, šéfka pôjde do zahraničia, možno aj na rok, doktor Sexan jej pomôže nájsť dobrého gynekológa, pri ktorom v niektorej vzdialenej nemocnici porodí. Áno, porodí Borisove dieťa a nazve ho Miškom alebo Evičkou, tak, ako si to s Michalom vždy plánovali. No klobúk dolu pred tak skvelým nápadom! Že jej to nenapadlo skôr!

Zrazu bola spokojná, že si tak ľahko vyrieši svoj problém. Olúpila si tri pomaranče, naukladala si dieliky na tanier a prisadla si k prinesenej práci.

O dva dni navštívila gynekológa, potvrdil jej predpoklady, už bola v treťom mesiaci tehotenstva. Rozhodla sa dieťa si ponechať, inak to totiž už ani nebolo možné. Ťažkosti so zvracaním pominuli, tvár zjemnela, a opeknela, prsníky sa zväčšovali. Keď jej o dva týždne urobili prvý ultrazvukový obrázok, išla sa radosťou pominúť. Bude mať dieťa, bude mamičkou. Začala sa na neho tešiť, a najradšej by sa rozbehla do obchodov a nakúpila mu hračiek od výmyslu sveta. Už ju netrápila neistota, a neznechutila nesmelosť. Tešila sa na svoje dieťatko, doma sa mu hlasno prihovárala a hladkala si brucho. Radosťou prekypovalo srdce pri pomyslení, že bude matkou. Odhodlaná podľa svojich predstáv v piatom mesiaci tehotenstva zmiznúť z firmy i z domu, všetko ľahšie znášala. Predpokladala, že dovtedy sa jej bude dariť utajiť narastajúce bruško. Všetko si radostne zariaďovala podľa dokonale premysleného plánu. Len nebolo s kým sa podeliť o radosť z nastávajúceho materstva...

Dni plynuli s určitými ťažkosťami vo firme, ba náhle vznikli aj nepríjemné starosti s nedávnou krádežou. Udalosti v práci a tehotenstvo, ktorému začala venovať maximálnu pozornosť, Alexandru pohlcovali. V pracovnom prostredí medzi samými mužmi trpezlivo, opatrne, ale postupne celou svojou agendou nakoniec mienila poveriť celý tím vedúcich pracovníkov a v mnohých veciach sa spoliehala na Zlatka a Ivana. Zlatko sa už začal búriť, keď ho poverila dozorom ešte aj nad dvomi finančnými pracovníkmi, ktorí nastúpili do firmy len pred mesiacom. „Čo som ja, nenahraditeľný?“ Máločo dbala o jeho reči. Jara nenápadne poprosila o dozor nad sociálnym fondom a odvodmi, ktoré robila doteraz sama. Jaro bol nemálo prekvapený, ale neprotirečil. A aj Gabo dostal priložené zo dve lopaty z titulu, že má zmysel pre povinnosť, Gabo sa cítil dokonca poctený poverenou prácou. Ivan už nenápadne robil oveľa viac ako doteraz, ani si to neuvedomil. Borisovi zverila naviac úsek s pracovníkmi, ktoré sama údajne nestíhala. A bolo tu hneď výberové konanie na obsadenie miesta účtovníčky, personalistu a vedúceho skladu, na ktoré sa do firmy prihlásili piati muži a osem žien. Narýchlo okrem Zlatka ani nevedela, koho do komisie posadiť. Zlatko bral Borisa. Stala sa však udalosť, ktorá jej zohrievala dušu a na ktorú vedela, že dlho nezabudne. Unavená pozerala na hodinky, keď ešte boli vonku dve mladé inžinierky. Predposledná vošla, po úvodných frázach sa jej už aj Zlatko unavene pospytoval na vedomosti a so zúženými očami zahľadel na jej štíhle stehná, ktoré v minisukni celé odkrývala, keď si už druhýkrát preložila nohu cez koleno. Alexandra zbadala pyšný pohľad mladého dievčaťa, ktoré vztýčilo hlavu. Zlatkovi však zazvonil mobil a podľa mimiky jeho tváre vedela, že čochvíľa nasrdený odíde. Len čo zatvoril za sebou dvere, v jej kancelárii zazvonil telefón, žiadali nahlásiť akési

štatistické údaje. V odraze skla otvoreného okna zbadala zvodnú dievčinu, ako si náhle sadla pred Borisa na stôl, prekrížila si nohy a ktovie čo mu narozprávala. Dokončila hovor, vracala sa späť, dievča sa rýchlo zošuchlo zo stola.

„Nedá sa, slečna, už som zadaný“, ukazoval jej svoju obrúčku.

Dievča si sadlo na stoličku, zazrela na Alexandru, no hrdo natiahlo krk a naširoko sa na Borisa usmiala. „Nevadí“, šepla a preložila si nohu.

„Pani inžinierka, dverami, ktorými ste vošli, sa dá aj vyletieť“, poznamenal Boris akoby mimochodom, načo sa mladej dáme stratil úsmev z tváre. „Ale ... vás zatiaľ nevyhadzujeme, vy môžete spokojne odísť“, povedal s takou chladnou tvárou, akou len vedel.

Urazená mladá fiflena sa hrdo zodvihla, urobila „pch“ a vyšla bez pozdravu.

Toto gesto sa jej náramne páčilo. Borisovi sa ináč vyhýbala, ako len mohla. Kradmé pohľady, ktoré na ňu vrhal v prítomnosti ostatných, nebrala na vedomie. Keď sa blížili jarné prázdniny, našiel si chvíľku s ňou osamote, v ruke s akýmisi bezpredmetnými tlačivami dôležito prichádzal do jej kancelárie, načo Zuzka hneď ako zložila pred ňu kávu, odišla.

Vkladala šanóny do skrine, Boris si zastal oproti nej a prosebne upieral na ňu svoj zvodný pohľad. „Pani riaditeľka, obchádzaš ma, nejde to zmeniť?“

„Napríklad?“ bála sa, aby ich niekto spolu nenašiel.

„Budúci týždeň budem doma sám, mohla by si prísť, potešila by si ma“, vzal jej ruky do svojich, do výstrihu tisol bozk, potom bozkal jej prsty.

„Rozhodnem sa, dám ti vedieť“, vytiahla ruku a podávala mu tlačivo práve vo chvíli, keď sa bez klopania rozleteli dvere a vošiel nahnevaný Zlatko. Zastal si pred jej stôl a vydýchol.

„Šéfka, urob niečo, lebo ma trafí šľak! Pásy nám nedodali“, naširoko rozhodil rukami. „Linku nenamontujeme ani do Vianoc ... len aby si vedela.“

„Dám vám vedieť, pán inžinier“, prihovárala sa Borisovi, načo sa zvrtol a vychádzal.

„Kľud, Zlatko, všetko bude, aj pásy, už som za ne volal ... len aby si vedel“, potľapkal ho Boris po pleci.

„A ja o tom prečo neviem?“

„Nespýtal si sa. S takými drobnosťami pani riaditeľku neotravuj“, nepozrel sa na ňu, vzal Zlatka za ramená a spolu vyšli z kancelárie.

„Na Borisa je spoľahnutie. Patrí k zriedkavému typu mužov, ktorí vedia uspokojiť aj v práci aj v posteli. Si výnimočný, krásavec.“

Lenže Alexandra sa nesnažila potešiť Borisa počas jarných prázdnin. Vybrala si týždeň dovolenky a odcestovala domov navštíviť konečne známych v rodnej obci a rodinu svojej sestry na jej veľké prekvapenie. Potom sa zdalo, že aj Boris stráca odvahu a potláča ba možno stráca svoje chúťky na jej telo. Od tej doby, ako ju v kostole na Petrinom sobáši objímal, neboli spolu. Celý týždeň bol mrzutý, aj napriek tomu, že sa nestalo nič vážne. Chúlostivú udalosť vo firme, s ktorou si nevedel poradiť ani Zlatko ani on, nechali na vyriešenie pani riaditeľke. Zlatko sa hneď naježil, keď jej vysvetľoval, že jeden z nových pracovníkov si prináša na obed celú svoju rodinu na závodnú kuchyňu. Alexandra si ho dala zavolať a keď vari po hodine od nej pracovník odchádzal, vychádzala z kancelárie so spokojným úsmevom.

„Ten úsmev poznám, podarila sa dobrá vec“, prihováral sa jej Boris.

„Kam čert nemôže, pošle čertovsky peknú ženu, potvrdilo sa aj v tomto prípade“, usmial sa Zlatko.

Alexandra sa srdila kvôli Borisovi, lebo v novom roku si obyčajne piatky brával dovolenku. Často krát však striedal piatok s pondelkom a ona sa raz nemohla dozvedieť príčinu. Práce bolo vyše hlavy a keď chcela svoje odhodlanie splniť, každý mal čo robiť. Jedovalo ju, že Boris si robí z práce dobrý deň. Napriek tomu sa mu darilo svojich ľudí obdivuhodne a bez nepríjemností ovládať. Nikto nereptal, nikdy sa nevyskytol kvôli jeho neprítomnosti problém. Zázračne vedel s nimi manipulovať, zvládal úlohy, až si Alexandra myslela, že má na to akúsi svojskú, možno osobitnú filozofiu na ovládanie mysle. Na jednej strane sa tomu tešila, že má

vo svojej firme jedinečného človeka, na druhej strane ju hnevalo, že je ním Boris. No výsledok bol vždy rovnaký a hovoril v jeho prospech. *„Je šikovný diplomat“,* hodnotila ho. Odhodlala sa opýtať jeho dcér, kde je ich ocko, keď ich tak často zveruje do starostlivosti pestúnky. Obyčajne vtedy k nej pribehli, lebo neustále byť s Bublinkou ich nudilo. Úzkostlivo vyslovila otázku na zistenie dôvodu Borisovej neprítomnosti v rodine a dávala si pozor, aby sa pred Ivonkou ani náhodou neprezradila. Dievča bolo vyspelé a už malo predstavy a názory o fungovaní rodiny a mileneckých vzťahoch. „Ocko má akési pracovné povinnosti, chodí na služobné cesty“, prezradila jej Ivonka a Simi dodala, že bez tatina by sa v práci nedalo pracovať, lebo on je dôležitý inžinier. Od hnevu zrumenela, a keby mohla, nahlas by sa rozrevala ako tiger. *„Čo za pracovné povinnosti? Aká služobná cesta? Kam? Do náručia inej ženy?“* Ako diskrétne sa snaží ustúpiť pani riaditeľke z cesty, s pokojom Angličana dáva prednosť Zuzane pred ňou a klamstvom uniká pred skutočnosťou, ba manipuluje aj svoje dcéry bez toho, aby si to uvedomili.

* 38 *

Štvrťročné hodnotenie a pracovnú časť pravidelnej mesačnej porady pred pracovným obedom sa Alexandra rozhodla previesť vo svojej vynovenej kancelárii, s ktorou sa pri tejto príležitosti chcela pochváliť. Všetci vnímavo počúvali vždy správu toho druhého, len Boris mal dnešný deň akýsi rozháraný. Neustále telefonoval čo Zlatka nahnevalo, a keď už tretíkrát s ospravedlnením vychádzal, nedalo mu, zakričal za ním „priviaž si ten hlúpy mobil na ucho“. No v reštaurácii U Krištofa sotvačo dojedli obed, vzdialil sa kvôli nevyhnutným osobným povinnostiam. Obed trval kratšie, než inokedy. Každý sa vyspovedal ešte i tu, Zlatko mal plno rečí, že by sa zišli noví ľudia, mali by niekoho zamestnať, práce je veľa a musí sa robiť zodpovedne, nie chvatne. „*Pouvažujem, veď je z čoho nadeliť, máme zisk.“* Ale to už nebolo jedno nielen Zlatkovi, ale ani ostatným. Peniaze boli a sú dobrou motiváciou.

Monika aj tentoraz došla pre Zlatka, pri odchode si k nim do auta ako obyčajne prisadla aj Alexandra, ale ženy sa dávno stretli a Monika navrhla, aby si niekam ešte sadli. *„Dobrý nápad, žena moja, ale len s podmienkou, že ty nepiješ.“* Odišli do stredu mesta a sadli si do Modrej lagúny. Alexandra objednala značkové víno a syr, pre Moniku kávu a zákusok, na ktorý aj so Zlatkom sami dostali chuť. Rozhovor plynul už dlhú chvíľu o všetkom možnom, veď so Zlatkom sa človek nikdy nenudil. Až Zlatko zbystril pozornosť. „No toto! Pozriže, ho, frajera!“ Pri jednom stole pod oknom sedela mladá žena, ku ktorej prichádzal Boris s kyticou kvetov. Všetci sa ta pozreli, Boris sa so ženou pobozkali, prisadol si k nej a kvety zložil na stôl. Žena kytku zodvihla, privoňala, uznanlivo pokývala hlavou a zložila ju späť. Potom sa pustili do rozhovoru. Alexandra zodvihla svoj pohár a pomaly odpila z vína niekoľko hltov, aby kryla svoje rozpaky nad práve videným. Bola precitlivená a komplikovala by situáciu, lebo toto naozaj nečakala. Hrdlo sa zvieralo a zvádzala vnútorný boj so sebou. *„Prečo sa pred ním skrývam? Prečo mu nepoviem pravdu? Túžim po ňom vždy viac, no zároveň sa bojím a radšej odolávam jeho pohľadom a trápim sa. Nie je to vôbec ľahké a* dosiahla *som asi len to, že ho popoháňam do náručia inej ženy.“* Potom museli vysvetliť aj Monike, kto je Boris, na čo poznamenala, že je to veľmi pekný muž. „Ako Alain Delon“ poznamenal Zlatko a zazrel na svoju ženu. Ale ona si z jeho slov nič nerobila, žila s ním niekoľko rokov, poznala ho do špiku kosti.

Boris už dávno odišiel, keď sa trojica zdvihla a Monika odviezla Alexandru domov. Na rozlúčku sa bozkali. „Hej, priateľka moja, nepribrala si?“, ťapla ju po stehne, Alexandra pokrútila hlavou, kým ju Monika sledovala pohľadom. Spokojná sa vrátila domov, rozhovor s Monikou ju priviedol na celkom iné myšlienky, než akým sa oddávala vo svojom byte. Prezliekla sa a v zrkadle v spodnom prádle sledovala svoju postavu.

„A veruže som pribrala, Monika. Keby si vedela, od čoho? Brúško sa ešte len pomaly, no krásne zaobľuje a som rada, že si nikto doteraz nevšimol, že všetky horné časti môjho odevu sú akosi širšie, než doteraz. Dlhšie vesty, voľné blúzky ... som spokojná s mojím dieťatkom a to je hlavné. Je k životu a rastie, a to je dôležité“, rozprávala si nahlas. V byte nad ňou sa dievčence hlasno vadili, nerozumela na čom, ale jasne začula, ako Simi až zarevala „nechcem“. Vtedy si spomenula na Borisovu známu. Stislo ju pri srdci a závidela tej neznámej jeho blízkosť, závidela, že môže byť s ním, kým ona sa trýzni. Z horného poschodia sa náhle ozval Simin plač. Nestihla sa prezliecť, začula aj Ivonu. „*Čo sa hore robí? Boris mieni radostne kráčať po svojom boku s neznámou ženou, kým jeho dcéry budú mať nepokojnú a neistú budúcnosť?“*

* 39 *

O pár dní po tejto udalosti študovala Alexandra materiály rozložené na veľkom jedálenskom stole. Nakúpila knižky, brožúry a všakovaké materiály týkajúce sa tehotenstva a príchodu dieťaťa na svet. Pozbierala aj v gynekologickej čakárni vyložené brožúry a pripravovala sa na najkrajšie povolanie svojho života. Vždy si myslela, že je neplodná, lebo obyčajne sa z neplodného manželstva obviňuje žena. Žena sa vždy skôr vyberie na vyšetrenie aj v chúlostivých prípadoch ako muž, ale Michal ju nikdy na vyšetrenie neposielal. Vždy vravieval, že ak sa pre dieťa rozhodnú, na vyšetrenie pôjdu obaja. Nikdy nepoužívali antikoncepčné prostriedky a Alexandra ani v styku s Borisom na ochranu nemyslela. Stačilo tak málo, aby sa potvrdil opak jej neplodnosti. Zahĺbená do štúdie svojich materiálov, prepočula signál a začula len zaklopať na dvere. Všetko rýchlo zhrnula na kopu a išla otvoriť.

Prišla Simonka, pýtala si mačičku a kresliacu tabuľu. Sústredene kreslila a bola zamyslená. Alexandre nevenovala pozornosť. Nechala ju pracovať a nechcela sa zapliesť do jej detskej duše svojimi otázkami. Občas na ňu placho pozrela, a pokračovala v kreslení. Nebývala taká, vždy rapotala, a myslela si, že sa k nej chodí vyrozprávať, no teraz nič. Jej mlčanlivosť ju nútila zauvažovať. Nedokázala si predstaviť, čo sa skrýva v jej uzavretej detskej dušičke. Ponorila sa do čítania časopisu. Simonka čochvíľa dokreslila, bez slova jej podala tabuľu a pozerala sa na ňu.

„Čo si nakreslila?“

„Nevieš uhádnuť?“

„Neviem. Koho si to nakreslila?“

„To je tatino a to je teta Zuzana. Ale ja tetu Zuzanu nechcem, preto som nakreslila takú vežu s mrežami, kde ju tatino teraz odvedie, aby sa nemohla dostať k nám“, vysvetľovala. Najradšej by sa rozosmiala, ale ako ovplyvniť dieťa? No v duši pocítila tichú radosť z toho, čo Simi práve vyslovila. Nemohla nič nahovoriť o Zuzane, ani o ich otcovi, musela nechať voľný priechod udalostiam, ktorých už nie je súčasťou.

„Sandy, ja by som chcela takú mamku ako si ty, ja nechcem, aby si tatino priviedol inú tetu“, rozochvený hlások sa premenil v hlasný plač. Pomaly podišla k nej a podobne, ako nedávno, i teraz sa jej hodila okolo krku a plakala.

„Tatino vie, čo je pre vás najlepšie, Simonka“, riekla jej po chvíli, ale Simi ešte vždy nepoľavila zo zovretia. Sama mala slzy na krajíčku. Pomojkali sa, pokiaľ sa neutíšila. Ešte vždy v jej objatí sa začala hrať s jej visiacimi náušnicami až prestala plakať. Alexandra nechcela spôsobiť dieťaťu bolesť, dodávala si sebadôveru, a chcela byť optimistická. Nemohla dať poznať práve pred dieťaťom, že sa jej Borisova nevera rovnako, ba možno ešte viac dotkla ako jeho dcér.

Simonka sa vymanila z objatia. „Sandy, ja ti niečo poviem, ale ty to nikomu nepovedz, dobre?“

Prikývla. „Tak ti to poviem. Ale naozaj nikomu nepovieš?“

„Naozaj.“

„Tak potom ... potom ti to poviem.“

„Božemôj, dieťa, rozprávaj, nenapínaj.“

„Keď sme minule s Ivonkou prišli domov, nikto nebol doma, ani Bublinka, ani tatino, a Ivi si chcela úlohy počítať s kalkulačkou, tak si išla do tatinovej izby pre ňu a vieš čo tam bolo?“, rozprávala tak tajomne, až sa Alexandre zastavoval dych. Bola napätá ako struna.

„Čo?“

„Tatino mal na svojom stole dva pekné poháre a bolo tam aj víno. Ivi povedala, že tatino mal u nás doma frajerku“, rozprávala pomaly a tak tajomne, až to bolo na Sandy veľa. Sotva udržala plač, prehltla veľkú slinu a zaraz si predstavovala jeho izbu, kde sa spolu milovali tak, ako ju opísala Simonka.

„Ale to ešte nič neznamená, Simonka“, ukľudňovala skôr seba, ako presviedčala Simi. „Víno predsa mohol s tatinom piť hockto...“

„Kto hocikto?“ vyvalila na ňu modré oči.

„No tak aj ... čo ja viem ... možno aj Bublinka ...“, sama tomu neverila.

„Ale potom prečo bol pohár narúžovaný? Keď ho Ivi zodvihla a pozerala aj ja som videla červený rúž na pohári. A Bublinka si nemaľuje pusu. A aj tak, víno sa v spálni nepije, a potom aj prikrývka na posteli bola pokrkvaná, a Ivi povedala, že sa aj vyspali. A ja som začala plakať, lebo ja nechcem, aby ku nám chodila cudzia teta spať, lebo Bublinka bude mať veľa práce a potom keď sme sa rozprávali s Ivonkou, ona umyla poháre a odložila do vitríny a potom sme obidve veľmi plakali a ja som nahlas kričala, že ja nechcem cudziu tetu v dome a ja chcem teba a aj Ivi povedala, že aj ona chce len teba a Lukáša“, sotva čo dopovedala, hlas sa jej roztriasol, zafňukala a znovu sa pritúlila k nej. Obidve plakali. Alexandra mala čo robiť, aby sa neprezradila, aby všetka bolesť zanikla v nej skôr, než sa pred dieťaťom vynorí na povrch. *„Tak čo mám robiť? Utiecť, alebo sa zúčastniť na spoločnom živote týchto detí, ktoré si ma obľúbil? Potrebujú moju lásku ale ich otec zutekal predo mnou, lásku mi nevie dať a vrhá sa do čerstvejšieho, možno romantickejšieho vzťahu, aby prežil s niekým znovu krásny románik?“* Všetko si predstavovala. Veľkú kyticu podarovanú neznámej, víno s pohármi a jej narúžované pery, ktoré Boris bozkáva podobne ako bozkával prednedávnom jej. S tým rozdielom, že jej kvety nikdy nedaroval. Milenkám sa asi kvety nezvyknú darovať.

* 40 *

Alexandra sotva vystúpila z výťahu, pocítila nevoľnosť. Hlava sa jej zatočila a zahmlilo sa jej pred očami. Nedokázala prejsť ani k dverám svojho bytu. Jej gynekológ ju upozornil na možnosť výskytu nízkeho krvného tlaku a teraz sa to začína prejavovať. Oprela sa o múr a kontrolovala svoj dych, ktorý sa zrýchlil. Vyčkávala a zhlboka sa niekoľkokrát nadýchla. Stála nepohnute až sa prinútila k pravidelnému kľudnému dýchaniu. Na schodišti začula pani Borkovú rozprávať sa a podľa zvukov zistila, že súčasne umýva schodište. Načúvala rozhovoru.

„No a ako ste sa bavili, pani Mydlová? Ani nevravíte ...“, spytovala sa vyčítavo.

„Och, veľmi dobre, naozaj veľmi dobre. Predstavte si, zišli sme sa všetky štyri a posedeli sme až do noci. Vyspovedali sme sa ajajáj. Ale som hrdá, lebo ja som mala najkrajšie narodeniny, pani Borková.“

„No, čože tak?“

„Mne môj pán domáci daroval krásnu kyticu kvetov, aj fľašu značkového vína. A predstavte si, aj doma ma pohostil. To ani jedna z mojich kamarátok nebola tak pekne a srdečne poctená, veru, poviem vám, pán inžinier si vie uctiť človeka.“

„A čím že vás pohostil?“, vyzvedala sa detaily a namočila moch.

„Daroval mi srdiečkovú tortu, ale už som mala pery namaľované, nechcela som z nej jesť, tak mi ju nasilu nanútil odniesť domov. A samozrejme nalial mi akési fajnové víno, aké som doteraz ani nepila."

„No, to už hej! Aj ja by som rada bola domácou u takého pána inžiniera."

„Poviem vám, pani Borková, má naozaj zlaté srdce. Ešte sme sa aj zasmiali, lebo pohár ostal poznačený od mojich namaľovaných pier, a aj keď si ja naozaj len vo výnimočných prípadoch maľujem pery, smiali sme sa, lebo povedal, že dievčatká si budú myslieť, že tu mal frajerku, hahaha", zasmiala sa schuti.

„A má nejakú?"

„Veď keby mal! Naozaj by som sa potešila a rada by som obsluhovala aj svoju novú pani. Už som mu to nedávno aj pripomínala, tak si predstavte, povedal mi, že nemám byť nespokojná a že čoskoro spoznám krásnu a inteligentnú ženu, s ktorou sa mieni oženiť."

„Fíha, dievčatá budú mať radosť."

Alexandra počula práve dosť na to, aby ju počuté poriadne rozladilo a znepokojilo. Tak sa započúvala do rozhovoru, že už aj zabudla, prečo stála opretá o stenu. Do bytu vošla rozrušená a celá nesvoja. *„Nuž, pán inžinier sa ide ženiť. Bublinka bude mať o starosť viac. Alebo menej?"* Zhodila z nôh topánky a nervózne začala vykladať nákup na dres. *„Je najvyšší čas zájsť za doktorom Sexanom, a požiadať ho o pomoc. Budem sa hanbiť ako prašivý pes, ale tak mi treba. Našla som, čo som hľadala."* Zjedla čokoládový jogurt, po ňom si vzala kávový a sadla si na gauč. Zapla televízor, a rozmýšľala, ako všetko predostrie doktorovi, ako mu vysvetlí, čo od neho chce. Diškurz z poschodia ju tak rozrušil, že mala chuť odcestovať ihneď, hocikam, len preč, preč odtiaľto, preč od Borisa. Nechcela byť prítomná a pozerať sa na radosťou žiariacu tvár na jeho sobáši, nebodaj vedúci tím ešte aj pozve na svoj sobáš. S bolesťou v srdci si pohladila brucho. Utešovalo ju len, že Boris si pripíjal s Bublinkou a z narúžovaného pohára nepila jeho frajerka. *„Ale s kým potom spal v posteli? Alebo ho aj tam nebodaj obslúžila Bublinka?"* Keď dôkladne vyjedla kelímok, v momente sa rozhodla a zatelefonovala doktorovi. Potešil sa, keď ju počul, ale keď si pýtala termín na stretnutie, starostlivo sa spýtal, či nie je chorá. Uspokojila ho, že nie a bola rada, že hneď na druhý deň mohla za ním zájsť.

* 41 *

S malou dušičkou sedela v čakárni, kým odišiel posledný pacient. O pol tretej doktor Sexan vyzrel do čakárne a zavolal ju do lekárskej izby. Sestra čochvíľa priniesla vynikajúci ovocný čaj, ktorého arómou sa zrazu zaplnila celá miestnosť. Po pár zdvorilostných frázach sa Alexandra nadýchla a bojazlivo pozrela do Sexanovej starnúcej, no ešte vždy peknej tváre a začala vyprávať dôvod svojej návštevy. Vypočul si ju bez slov, bez jedinej otázky a keď dokončila, jednotvárne na ňu pozeral.

„Viete mi pomôcť, pán doktor?", s prosiacou tvárou čakala kladnú odpoveď.

„Preto ste prišli, Alexandra, aby som vám pomohol." Chladná odpoveď, z ktorej sa nedalo nič vylúštiť, ju vôbec neuspokojila a mala také tušenie, že doktor jej pomoc odmietne. Poznala ho prostredníctvom Michala a obávala sa, že práve spomienka na neho mu nedovolí pomôcť jej, lebo si to nezaslúži ...

„A kedy by ste chceli odísť?" prerušil jej úvahy.

„Čo najskôr, kým tehotenstvo nie je vidieť. Hanbou by som sa prepadla, keby ..."

„ ... no, na to ste mali myslieť skôr, Alexandra."

Civela na ňom pohľadom, ale Sexana jej pohľad ani nedojal, ani sa kvôli tomu priveľmi nevzrušoval. Rozplakala sa tíško, ukradomky si utierala stekajúce slzy. Sexan upieral pohľad hodnú chvíľu na jeden bod, potom vzal mobil a zavolal. Rozprával sa s akousi Magdou, zisťoval, čo bude robiť v nasledujúcom polroku a prisľúbil jej spolubývajúcu. Rozprával sa

veľmi odvážne, a Alexandra usúdila, že je to jeho stará známa. Počúvaním rozhovoru skoro zistila, že ubytovanie je už zabezpečené. Keď skončil, nepovedal jej nič a znovu telefonoval svojmu kolegovi, vydedukovala to z rozhovoru. Vyprával niečo o chúlostivom prípade a keď skončil, slávnostne zatvoril klapku na mobile.

„No, to by sme mali. Pôjdete na východ, dievča, k mojej sesternici, má penzión, ubytujete sa pri nej a rodiť budete u kolegu, ktorému vezmete celú vašu zdravotnú dokumentáciu, lebo budete potrebovať aj rôzne vyšetrenia. Kedy máte predpokladaný čas pôrodu?“

„V polovici augusta“, vyslovila sotva počuteľne.

„Teraz sa už preto nehanbite, dieťa sa bude pýtať o pár mesiacov na svet, poteší vás. Viem, že ste vždy chceli deti, ale Michal mal zvláštnu chorobu, pre ktorú by dieťa nikdy nedokázal splodiť.“

„Nikdy mi o tom nehovoril“, zreničky sa jej od údivu roztiahli.

„Nevedel, zistili sme to počas jeho choroby, Alexandra, a už nemajte výčitky kvôli dieťaťu. Ja vás chápem, ste mladá, pekná žena, bez muža, sex je v živote potrebný, aj napriek tomu, že lásku voči dotyčnému nepociťujete.“

Pootvorila ústa, už len-len že nevyslovila, že ona Borisa miluje, ale našťastie len niečo zamrmlala a doktor jej nevenoval pozornosť.

Potom jej dal Magdinu adresu, číslo telefónu, a prisľúbil, že ju k nej odprevadí.

„Ďakujem, pán doktor, veľmi som sa spoliehala, že niečo vymyslíte, neviem, na koho by som sa mohla okrem vás obrátiť.“

„Na otca dieťaťa predsa!“

Zrumenela a slzy mala znovu na krajíčku.

„Neplačte, dievča, tak je to predsa normálne. A keď sa preto hanbí, a chce aby ste sa skrývali, mal vám zabezpečiť úkryt on sám.“

„Ale to nie je možné!“ vykríkla s plačom. „On o dieťati nevie!“

Sexan sa na ňu uškľabil. „Nerozumiem vás, Alexandra, naozaj. Vy ste mu to nepovedali?“

„Nie. Nemám odvahu. On sa totiž ide ženiť.“

„Do hája! Nič ma do toho nie je, ale s kým ste sa to zaplietli?“

„Pán doktor, nepýtajte sa radšej.“

„Ale prečo? Je to také zlé, alebo je to vari také tajné?“

Uvedomila si, že Sexan je lekár, viaže ho mlčanlivosť, nemá teda príčinu nepovedať mu. A nakoniec, na rodný list aj tak mienila udať Borisovo meno ako meno otca, nech robí, čo chce. Keď by sa k dieťaťu nepriznal, bude sa s ním súdiť a krásavec zacvaká, v tom si bola istá.

Zhlboka sa nadýchla, so zaslzenými očami na neho pozrela a oblizla si pery. Potom hlasno prehltla a keď videla, ako počudovane krúti hlavou, odhodlala sa. „Je to Boris Chatár, pán doktor“, trhla plecom a potiahla ústa na horký úsmev. „Nebudem to pred vami tajiť. Pracuje vo firme, je v tíme vedúcich pracovníkov a ...“

„No počkať, to je ten Chatár, koho žena ...“, náhle si zahryzol do pery, aby ani náhodou nevyriekol niečo, čo cudziemu uchu nepatrí.

„... umrela. Áno, je to on, je vdovec, viem to o ňom. A jeho dcéry chodia pravidelne ku mne, mám ich veľmi rada. Bývajú totiž nado mnou.“

Sexan už teraz všetko pochopil a na nič viac sa nepýtal.

* 42 *

Alexandra vo firme už druhý deň nič neurobila. Zabávala sa lúštením krížoviek, čítaním časopisu, urobila si manikúru, len keď prišla Zuzka s kávou, dôležito vstala a zaniesla šanón do skrine, ktorý po jej odchode odložila na svoje miesto. Náramne sa pritom bavila a bola presvedčená, že aj po jej odchode chlapci všetko zvládnu. Nikto ju celý deň nepotreboval,

práca napriek tomu nestála. Z firmy odišla ešte pred obedom, prešla sa pešo do mesta, poprechádzala sa v parku. Okolo pol druhej zašla do reštaurácie Pod vežou a naobedovala sa, ba dala si aj palacinky s čokoládou. Konečne sa nemusí v jedle obmedzovať, keď odíde, dopraje dieťatku všetko, čo sa jej zažiada. Už sa nemusí báť, že ju niekto uvidí priberať. Spokojne odchádzala, prešla sa mestom a pred kaviarňou jej čuch podráždila šíriaca sa kávová aróma. Nohy sa zastavili len pred pultom, pýtala si malé presso, ešte si nestihla sadnúť, keď začula za sebou Borisov hlas, ktorý si tiež objednával. Nemálo prekvapená sa na neho pozrela a hútala, ako zistil, kde ju má hľadať. Priniesol aj jej kávu a sadli si do kúta miestnosti k dvojmiestnemu stolu.

„Pani riaditeľka, kde si chodila, nevidel som ťa na obede."

„Mala som povinnosti, podobne ako ty. Zrejme aj ty niečo vybavuješ, alebo ..."

„Bol som v škole, tu v druhej ulici a zabezpečil som vzdelávanie našich administratívnych pracovníkov. Zbadal som ťa vchádzať, tak som si pomyslel, že by si bola rada, keby ..."

„Načo nepomyslí?" „A podarilo sa?", nedala mu vetu dokončiť.

„Samozrejme. A ty si kade chodila?"

„A odkedy sa riaditeľka zodpovedá podriadenému?" Vedela že ho neodbije otázkou, ale čo je ho do toho!

Ale mýlila sa, tentoraz Boris bol iný. „Pani riaditeľka, musím sa s tebou stretnúť, potrebujem ťa", náhle jej zovrel na stole ruku.

„Celý deň som bola v kancelárii ... sama a neprišiel si", hnevala ho.

„A keď prídem, odťahuješ sa."

Zrumenela. Vari ju nechce znásilniť na stole v kancelárii? Odpila z kávy a sklopila zrak.

„Alexandra, moja krásna Alexandra. Dokedy sa ešte mieniš skrývať?"

„Nemám sa pred čím," nepozrela na neho. Bála sa zodvihnúť zrak, lebo si myslela, že sa pri pohľade na neho ihneď rozplače. *„Keby som mohla všetko ti povedať, keby si si neprivádzal inú ženu, všetko mohlo byť krásne, až neskutočne krásne. Tak prečo mi nedáš konečne pokoj? Prečo mi dávaš návrhy, keď si do domu privádzaš inú?"*

„Alexandra, stalo sa niečo?", pohladil jej palcom ruku. „Ešte stále myslíš na Michala?"

Preľaknuto na neho pozrela. Oči sa jej zarosili. *„Pán najkrajší, dokázal si, že dosahuješ Michalovu úroveň, viac nemusíš dokazovať. A predstav si, Michalov obraz sa mi zahmlieva pri pohľade na tvoju peknú tvár, ktorú nie som schopná z mysle vymazať. Len keby si aspoň slovkom povedal, že som pre teba rovnako dôležitá, ako tá druhá."*

Podal jej papierovú vreckovku, ktorú si náhle priložila k tvári a utrela stekajúce slzy. S ubolenou tvárou na ňu pozeral, vari súcitil s ňou, keď si myslel, že Michal je pre ňu ešte vždy tak dôležitý, akoby bol v radoch živých a tak mu musel ešte vždy konkurovať.

„Nemohol by som zájsť k tebe?", trúfol si spýtať sa jej a chcel naznačiť, že už vie, kde býva.

Rýchlo dopila kávu a prestrašene uprela na neho pohľad. „Nie ... nie, radšej nie."

„Ale prečo? Máš nejaký problém?"

„Už musím ísť." Neodpovedala mu, vstávala od stola. Kým došla k dverám, aj Boris vypil kávu a dobehol ju.

„Vezmem ťa domov", vzal ju za ruku.

„Nie, idem k našim", zaklamala, vedela, že to zaberie. „Stretneme sa zajtra v práci." Len čo sa zvrtla, zacítila zvláštny pocit v bruchu. Akoby sa jej pohli črevá. Chcela sa otočiť, cítila na sebe Borisov pohľad, chcela mu zakričať, že nosí jeho dieťa, chcela sa mu vrhnúť do náručia a vyobjímať ho, vystískať. Opätoval by jej city? Asi sotva. Preto s tým zvláštnym pocitom v bruchu kráčala zamyslene ďalej, aby sa po svojich potulkách podvečer vrátila domov do prázdneho bytu.

Pod sprchou sa to v bruchu zase pohlo a ona si miesto pohybu nahmatala. *„Moje malé dieťatko, ty ožívaš? Už sa pohybuješ? Ešte ťa nevidno, no už aj som si ťa obľúbila. Rastieš vo mne, si moja a Borisova krv. Len či ťa bude mať niekedy rád?"*

* 43 *

V treťom aprílovom týždni zháňala podklady pre mesačné vyhodnotenie. *„Zvláštne, doteraz som ich mala pod rukou, teraz musím chodiť z kancelárie do kancelárie.“* Zlatko jej priniesol na podpis zmluvu na odber prvých hotových výrobkov, a ostal úplne zaskočený, keď mu povedala, že predsa zmluvu môže podpísať aj sám. „To odkedy mám takú právomoc?“ Vysvetlila mu, že všetci šiesti majú rovnakú právomoc a zmluvy aj všetky dokumenty môžu všetci podpísať. Aj tak sa všetko spoločne prerokuje, a je naozaj jedno, či podpis je na papieri, každý vie o všetkom. Zlatko nadvihol plecia, uškrnul sa a mrmlajúc si niečo popod fúzy, odišiel. Len čo zatvoril dvere, pohladkala si brucho, dieťatko sa znovu pohlo. O jedenástej išla na ultrazvuk, a firma, zdalo sa, mohla byť pre ňu aj stratená.

S radosťou kráčala domov. Vyhotovili jej prvú fotku o jej synčekovi, ktorú si hodnú chvíľu pozerala nielen v čakárni, ale aj v parku na lavičke. A už ho aj cíti. Jej radosť bola neopísateľne veľká. Trvalo to však len dovtedy, kým neprišla domov. Nikto jej neprišiel oproti, nikoho nebolo potrebné po príchode pobozkať. V prázdnom byte sa oddávala spomienkam na Michala a keď pomyslela na Borisa, cítila sa ako otrok. Nikým neuznávaná, pre nikoho nepotrebná, nikto si nenárokoval, aby mu hocičo poskytla, nikto nestál o jej služby, o jej starostlivosť. Kým žil Michal, boli oporou jeden druhému, ale teraz ... V čase, keď sa tak nenásytne vrhala do Borisovho objatia, to boli aspoň výlevy nehy, aj keď krátko trvajúcej, chvíle šťastia, na ktoré potajme čakala, že sa zopakujú. Nemala ani priateľku, ktorej by sa zdôverila, ktorej by mohla vyrozprávať nekonečné šťastie, ktoré cíti. Prežívala ho sama, pokorne, s plačom a spomienkami, sťaby zabudnutá.

Posledný aprílový týždeň v práci zdôrazňovala, že pracuje len tri dni, a ostatné dva má dovolenku. V pondelok a utorok urobila rozbor za apríl, skompletizovala materiály a s radosťou sa prešla po svojom podniku. Výrobná linka už fungovala na plné obrátky, vystavali aj strešnú halu, všade videla pravidelný rytmus prác a prácechtivých ľudí. *„Môj podnik, ktorý na čas zanechám, mi bude prinášať zisk vždy väčší, vďaka aj riadiacemu tímu Michalom vybraných pracovníkov. Jemu vďačím za všetkých. Aj za Borisa. Mal profesionálny čuch na ľudí, ktorých okolo seba posadil.“* Povznášal ju dobrý pocit, keď sa po obchôdzke vracala do svojej kancelárie. Dala si všetko do poriadku, na stole nenechala žiadny zabudnutý lístoček ani poznámku, v šuplíku prešla všetko, aby neostal ani náznak niečoho, čo by ju usvedčil, kam sa vyparila. V stredu sa zišli na pracovnom obede U Krištofa, všetko prebiehalo normálne, až na to, že pri odchode tentoraz Monika pre Zlatka neprišla a všetci odchádzali mestskou dopravou. Boris chodil okolo nej ako psík, až to bolo nápadné a v autobuse, keď už všetci povystupovali skôr, a viezli sa len oni dvaja jej šepol, že pôjde za ňou. Blažene sa na neho usmiala a povedala mu, že koncom týždňa to bude možné, aby jej zavolal. Vyčaril spokojný úsmev a stisol jej ruku. „Už keby bola sobota“, povedal a nadýchol sa. „Veľmi sa na teba teším, uplynula dlhá doba, odkedy som ťa neobjal.“

Zašla do blízkych potravín, aby mohla odísť od neho a nevyviezli sa spoločne výťahom. Mala sa pred ním ešte vždy na pozore, hoci tak jednoducho si povedali, že vedia o tom druhom.

Doma si balila veci do dvoch veľkých kufrov a dohodla sa s pani Magdou, že príde v piatok aj s doktorom Sexanom.

„Viem, moja zlatá, už mi volal. Teším sa na vás, bude vám u nás dobre, sama sa o to postarám“, povzbudzovala ju v telefóne. Magda mala príjemný hlas a Alexandra sa naozaj tešila, akoby išla na výlet.

Štvrtok si doma poriadila byt, vypla chladničku, a už pred deviatou sa uložila do postele, aby sa spokojne vyspala. Z horného poschodia začula smiech dievčat, potom Borisov. *„Aspoň ho na rozlúčku počujem smiať sa, keď ho objímať nemôžem.“* Načúvala ich dobrej nálade

a veľmi rada by sa na nej sama podieľala. Keby ju chceli. Zamyslela sa. *„Veď ma chcú! Dievčatá ma chcú, uisťujú ma o tom. Boris ma chce, presviedča ma o tom. Predčím vlastne utekám? Pred jeho láskou? Alebo z hrdosti, že mi ju nikdy doteraz nevyznal?“* Dlho sa prevaľovala na posteli, kým prichodil spánok. Už usínala, keď v polospánku ešte vždy počula Borisa, akoby jej vravel: ... moja krásna Alexandra, uplynula taká dlhá doba, odkedy som ťa neobjal...

Na druhé ráno sotva po ôsmej došiel doktor Sexan, pomohol jej s batožinou a v nevľúdnom, upršanom aprílovom počasí na Alexandrinom aute vyrazili.

* 44 *

„Tak čo, Zlatko, ako sa ti môj návrh pozdáva?“ Sedeli v riaditeľkinej kancelárii a Zlatko práve prešiel projekt, ktorý mu Boris vari pred hodinou ponúkol, aby ho ohodnotil. Zaujímal ho jeho názor. Sústredene sledoval mimiku Zlatkovej tváre počas čítania a snažil sa zistiť jeho reakcie. Občas vytiahol obočie, občas sa poškriabal za uchom, niekde zauvažoval, inde sa vracal pár strán pozadu.

„Vysvitá z neho dôležitý a vzácny prínos pre firmu, je dokonale a podrobne vypracovaný. Bola to mravčia práca, obsahuje každú podrobnosť, je do detailu rozpitvaná. Myslím si, že zaboduješ u riaditeľky. Koľko si na tom vlastne pracoval?“, vystrel sa a pozrel na Borisa.

„Sám, alebo so sestrou?“

„Aj aj.“

„Veľa, obaja. Myšlienka skrsla vo mne už vtedy, keď si naznačil, že ste s Michalom rozprávali o možnosti vyrábať finálne výrobky. Začal som sa pohrávať s myšlienkou, že zainteresujem švagra, ktorý je v Rakúsku vlastníkom rozľahlých lesov a vždy som od Zuzany počúval, aký zvláštny mäkký druh dreva rastie v ich lese. No a na Vianoce prišli k nám na lyžovačku, tak sme na tom trochu popracovali. Okrem toho, že som každým dňom čumákoval pred počítačom, som v niektoré soboty či pondelky dával do súladu s nimi ich návrh, robili sme výpočty, a tak. A tu je výsledok.“

„Takže tvoje dovolenky boli vlastne pracovnými cestami?“

„Niečo také. Myslel som, že v pondelok by som mohol šéfke predostrieť projekt a do tej doby by ste si ho všetci doma prezreli. Ale nemám odvahu jej ho ukázať skôr, než o tom budete všetci vedieť.“

„Prečo?“

„Čo ja viem ... aby si nemyslela, že chcem vyzdvihovať svoju dôležitosť.“

„Si somár, už na to zabudla.“

„Nie som si taký istý.“

„Prečo? Nielen prácou je človek živý, Boro. A ako vidím, páči sa ti.“

„Nielen páči, Zlatko, odkedy som ju prvýkrát uzrel, neviem na ňu zabudnúť.“

„Povedal si jej to?“ Zakladal projekt do šanónu a dôležito sa pozrel na Borisa.

„Akoby som mohol? Ešte vždy ľúbi Michala.“

„Boro, Michal je preč, daj jej to najavo, nemeškaj. Rok čochvíľa uplynie a môže byť tvoja, ba aj skôr.“

„Veď to práve ...“

„Čo ... práve ..., čo tým chceš povedať?“ Pre Zlatka nielen projekt, ale nikdy nič nebolo dôležité, keď sa jednalo o medziľudských vzťahoch, alebo o vzťahu niekoho s niekým.

„Do čerta, Zlatko, musíš o všetkom vedieť?“

„Samozrejme, že musím. Si naším pracovníkom či čo, preto musím o tebe všetko vedieť.“ Vstal zo svojho miesta, prešiel k nemu na druhú stranu stola a vytiahol si stoličku vedľa neho. „A samozrejme aj o šéfke. Tak čo? Dostal si ju?“ Pozeral sa mu do tváre, Boris nedajbože mu uniknúť pohľadom.

Nadýchol sa, ale akosi nešlo vyspovedať sa mu Zlatkovi. Keď ho druhýkrát plesol po pleci aby ho pobádal, zahniezdil sa na stoličke.

„Sám si ma s ňou poslal na chatu, a tam sa to stalo“, previnilo na neho pozrel, akoby sa spovedal.

„Páni, a ja som nič nezbadal“, plesol si po stehne. „Dobre ste to obaja tajili“, na počudovaný výraz jeho tváre a roztvorené oči sa Boris pousmial. „A čo, bola dobrá?“

„Viac, ako dobrá, Zlatko, viac. Ale keď zamkýnala vchodové dvere na chate, šepkala si „prepáč, Michal“. Dokážeš si predstaviť, ako som sa cítil? Keby som Michala nepoznal, všetko by bolo jednoduchšie. Ale veríš, či nie, aj ja som ho v duchu odprosoval za svoj čin. A vtedy som sa zaprisahal, že jej nepoviem, ako veľmi ju ľúbim, pokiaľ pri pohľade na mňa bude vidieť Michalovu tvár. Nechcem, aby sa staval medzi nás. Ale na ňu neviem, nedokážem a ani nechcem zabudnúť.“

„Veď ani nemusíš ... a to ti išlo len tak ... tak hladko ... či čo ...“, vygúľal oči a pokrútil zápästím, pričom tajnostkársky na neho pozeral.

„Nie, Zlatko, neznásilnil som ju, keď na to myslíš, samozrejme som sa jej spýtal, či aj ona chce ...“

„... a chcela. Prečo by nie, veď s mužom nebola už viac mesiacov ...“

„Tak čo mám povedať ja?“, priam vykríkol, ale už bolo pozde zahryznúť si do jazyka, preriekol sa. a Zlatko sa ešte viac k nemu priklonil.

„Čo ... čo máš povedať? Tak vrav!“

„Aaale ... nič, Zlatko, bol to môj problém“, zahryzol si do pery, a nebolo mu všetko jedno. Zlatko načúval, a ako vždy, aj teraz chcel poznať všetko.

„Povedal si A povedz aj B. Pozri, Boro, o každom v našom tíme vieme všetko. Jedine ty sa uzatváraš do svojej ulity, a myslíš si, že ti je tam dobre a nechajte ma, nevyrušujte. Keby si sa vyspovedal, bolo by ti ľahšie, to mi ver. Lenže pred tebou človek brnkne na horúcu strunu, a v momente máš plné gate. Tak čo? Nerozpovieš mi predsa svoj problém?“ naliehal.

„Môj problém sa už vyriešil, Zlatko.“

„Klameš sám seba, Boro. Poslednýkrát ti klopem na ulitu, no, von s tým“, stisol mu rameno.

Boris vedel, že Zlatkovi neunikne. „Do frasa, Zlatko, na tvoje naliehanie sa aj býk otelí.“ Nabral hlboký dych, a pohrávajúc sa s perom potiahol kútiky úst. „Poznáš Berčáka?“

„Toho zo strojárskeho podniku? Vraj je mafián...“ Zlatko ešte viac zbystril pozornosť, ak to ešte bolo možné.

„Vraví sa tak o ňom. Hoci, neviem, či je naozaj. On mi bol svokrom.“

„No nie! On má vari aj troch synov, ale nemá predsa dcéru, aspoň o tom neviem ... alebo áno?“ Bol samé ucho.

„Má troch synov, dobre si informovaný, ale dcéry už nemá. Moja prvá manželka bola jeho staršia dcéra, pracovala v jeho firme a padli sme si akosi do oka. Ustanovil ma za ekonomického riaditeľa svojej firmy, keď sme sa vzali.. Jeho pekná dcéra akosi vedomosťami nevynikala a len čo porodila Ivonku, prestala pracovať. Ocko jej ako svadobný dar kúpil auto, len jej, ja som chodil na svojom a Dana jazdila všade, či bolo treba, či nie. Nie veľmi sa starala o domácnosť, záľubám sa venovala viac ako čomukoľvek a Ivonka mala sotva rok už behala za frajermi. Jej pozornosť zaujal kulturista, masér. A pokračovalo to až do tej doby, kým sa pri jednej šialenej jazde za svojím miláčikom nezabila. Hmm, zdá sa mi, že to už ani pravda nebola. Jej sestra Žofia, krásne mladé dievča bolo plaché, občas sa objavila vo firme, ale nikto nevedel, čo robí. Ani ja sám. A nevedel som ani, že je chorá. Skôr na naliehanie svokrovcov ako z presvedčenia či z lásky som sa s ňou dva roky po Daninej smrti oženil. Berčákovci vyrukovali aj pre ňu so svadobným darom, kúpili jej luxusný byt, v ktorom teraz s dcérami bývame. A vyženil som si aj pestúnku, ktorú jej rodičia nutne prisúdili jednak k Ivonke, a vtedy som nevedel, že aj k Žofii, o ktorú sa aj dovtedy starala. Ale o tom mi porozprávala pani Mydlová až po jej smrti. Žofia bola psychicky narušená, labilná osoba, keď

mala chvíľu, robila krik, plakala, a rozbíjala doma všetko, čo jej prišlo pod ruku. Jej stav sa zhoršil ešte viac po pôrode, hoci lekári uisťovali práve o opaku. Kvôli jej náladám moje dievčatá veľa plakali, a tak sa kvôli svoju zlému zdravotnému stavu často zdržiavala na psychiatrii. Hmm ... bola tam viac, ako doma, doma totiž vydržala tak týždeň-dva a musela späť. Podrezala si v ústave žily a vykrvácala. Po dnes neviem, ako to bolo možné, ale ... stalo sa. Po jej smrti som dostal z firmy padáka. Jej rodičia mi veľkoryso nechali byt vraj kvôli deťom. A práve som študoval inzertné noviny, keď sa mi do cesty priplietol Michal. Ostatné už poznáš.“ Zložil z ruky pero a pozrel sa na Zlatka. „Tak, toto by bolo všetko, o čom si nevedel. Spokojný?“

Zlatko ho počúval bez mihnutia oka a bez jedinej poznámky. „Páni, Boro, nemal si to v živote ľahké. Tak to sa ti vôbec nečudujem, že ty a Alexandra ... že sa ti zapáčila naša šéfka. Veď pri tvojich ženách si si sexu vari ani neužil ... páni, muž s tvojím výzorom ... sotva sa mi to chce veriť. Ale dúfam, že tvoje zlé dni sú preč a u nás sa ti páči.“

„Samozrejme, večne ostanem vďačný Michalovi, že ma poslal za tebou. A zaľúbil som sa ešte aj do jeho ženy, Zlatko, je to hlúpe, ale je tomu tak. Vidíš, ako si to život zariaďuje. Michal so svojím výzorom mal pri sebe krásnu, vzdelanú a inteligentnú ženu, kým ja ... s mojím výzorom, ako vravíš ... Delonovským ... som sa dostal z blata do kaluže.“

Zlatko mu postískal rameno, snáď na znak súhlasu, alebo z ľútosti, ale Boris videl, ba cítil, že súcitil s ním. „Už len hlavu hore, krásavec. Vedz, že ti držím palce.“

Po slabom zaklopaní Zuzka pootvorila dvere a strčila dnu hlavu. „Prepáčte, pani riaditeľka došla?“

„Pani riaditeľka má dovolenku, Zuzka“, odbil ju Zlatko. „A na dverách visí tabuľa, aby nikto nevyrušoval.“

„Ja som videla, pán inžinier, ale mám tu od pani riaditeľky obálku, ktorú vám mám dať, keby dopoludnia neprišla. Ja len preto ...“, bojazlivo podišla, Zlatko vrtko vstal zo stoličky a z ruky jej nervózne vytrhol obálku.

„Ďakujem, Zuzka, takže to má byť pre mňa?“

„Áno, tak povedala pani riaditeľka.“ Už aj odchádzala a nečujne zatvorila za sebou dvere.

Roztrhol lepiacu pásku na kartonovej obálke, nazrel do nej a prevrátil ju. Vypadli z nej na zväzku kľúče a vyberal po nich list. „Čo je to? Čo sú to za kľúče?“ Obracal ich v ruke, potom si sadol na stoličku, roztvoril list a začal ho čítať.

Zlatko, nemaj mi za zlé, čo mienim urobiť. Vybrala som si dovolenku, aby som si mohla zbaliť veci a odchádzam. Neviem, na ako dlho, snáď na polrok, rok ... Nehľadajte ma, ja sa určite vrátim. Verím nášmu tímu, verím vám všetkým, ste skvelí pracovníci a dobrí kolegovia. Viete robiť úžasné a priebojné veci, ste novátormi, pokračujte v tom aj bezo mňa. Rozhodne ale opatrne držte firmu a nezanedbávajte ju. Verím, že tomu tak bude. Povedz všetkým o mojom rozhodnutí a utvrď ich zároveň, že neodchádzam kvôli žiadnemu konfliktu.
Pozdravujem vás všetkých, prajem úspešné dni a múdre rozhodnutia. Alexandra
P.S.: V obálke sú kľúče. Jeden od môjho bytu a druhý na zväzku od chaty. Chcem ťa poprosiť, aby si raz týždenne išiel poliať kvety do môjho bytu a aby si sa občas pozrel na chatu. Ďakujem vopred za láskavosť.

„Toto čo má byť?“ prebehol očami riadky, list nervózne podával z ruky do ruky a znovu prečítal. „Ty si vedel, že odchádza?“

„Kto?“

„Čítaj!“ Pohodil mu list, jemu vlastnou nervóznosťou vyskočil zo stoličky a začal sa prechádzať po miestnosti. „Prečo práve teraz? Máme v ruke skvelý projekt, podľa ktorého by sme boli skutočne jednotkou. Čo ju to popadlo? Ja toto nechápem!“ Rozhadzoval rukami, zastavil sa, aby sa o chvíľu znovu začal prechádzať.

„Do kelu!“ Boris zanadával, len čo dočítal. Držal v ruke list a prečítal si ho znovu. „Polrok, rok, čo do frasa šéfka odchodom sleduje?“

„Veď keby som vedel! Ale keď ani ty nevieš ... Myslel som si, že ti snáď niečo naznačila.“

„Nie sme v takom blízkom vzťahu, aby sa mi zdôverovala,“ hlas sa mu zachvel a zrazu sa rozplakal. Potláčané zábrany vyznania lásky k Alexandre zrazu stratili zmysel. „Ja som tak dúfal, že ... dúfal som, že aj ona ...“

Zlatko sa za ním zastavil. „Čo aj ona?“

„Že aj ona ma má rada, že to nie je jednostranná láska ... že ... a ona si len tak odíde ... a nehľadajte ma ... a práve vtedy, keď som už chcel ...je to moja vina, že som sa jej nepriznal, ona odolávala ... ja som chcel ...“ U Borisa sa začali prejavovať príznaky sebaobviňovania.

„Čo si chcel?“ Zlatko si znovu sadol vedľa neho, chytal ho za každé vyslovené slovo a pozorne ho sledoval. Boris naozaj plakal. „Ty ju veľmi ľúbiš, ak som dobre postrehol?“

„Uhm.“

„A ona?“

„Ona si len tak odíde, Zlatko, nevieš si predstaviť, ako sa cítim.“

„Viem, ja cítim podobne.“

Boris na neho prekvapene pozrel. „Aj ty ju ľúbiš?“

Zlatko trhol hlavou. „Blázon, nepredstavuj si neskutočné. Ľúbiť som ju mohol už pred desiatimi rokmi. Poznám ju dlho, ale ctím si ju, vážim si ju, rozumieš, mám ju rád ale neprekypujem voči nej láskou, či čo, ... rozumieš? Ale tento list aj mňa vyviedol z rovnováhy. Neviem si vysvetliť dôvod jej odchodu ... neviem.“, aj jeho hlas sa zachvel a tiež vyronil slzu.

„Povedala mi, že sa môžeme na konci týždňa stretnúť, a ja som bol radosťou celý bez seba. Ani dievky som k nej nepustil, ja hlupák! Keby som Simi nezabránil k nej ísť, iste by si všimla, že sa pripravuje na odchod.“

„Ty si sa s ňou stretával?“

„Keby dovolila, sedel by som pri nej denne. Ale keď ona ešte vždy smúti za Michalom. Ja viem, že je to normálne, viem, že ho mala rada, ale musela predsa pocítiť, že som schopný ju chápať aj milovať. Túžil som mocne po nej, a nevieš si predstaviť, ako rád by som strávil každú hodinu vedľa nej. Lenže ona mi všetko komplikovala, možno aj jednoduché situácie. Odvolávala sa raz na návštevu rodičov, inokedy na kto vie, čo. Len aby som sa k nej nemohol priblížiť. Veď aj to, že býva pod nami, som sa dozvedel celkom náhodou.“

Zlatko roztvoril oči od údivu. *„Vynaliezavá to žena, odvolať sa na mŕtvych rodičov.“* Ale Borisa skutočne ľutoval. „Pravdaže, ako ináč, to zaľúbenci sú už takí, aj ona sa len náhodou dozvedela, že bývaš v byte nad ňou. Len dievky ti to vedeli ... a zaľúbenému otcovi nepovedali. Prečo si nevysledoval, kam ti dcéry chodia?“ Smrkol, utrel si oči.

„Bože, Zlatko, Simi udrela trikrát lyžicou na radiátor a zahlásila, že ide ku kamarátke Sandy. Ako som mohol čo aj predpokladať, že je to šéfka? Kúpila jej darček na Vianoce a Simi si vymohla, aby som aj ja niečo kúpil pre jej kamarátku. Tak som jej kúpil mačičku. A dievky huncútske, rehotali sa na tom, že teta Sandy dostala od ocka mačičku.“

Zlatko sa sám rozosmial. „A to .. to ti ke-kedy povedali?“ sotva vedel od smiechu rozprávať.

„Nepovedali“, usmieval sa už aj Boris a utieral si zaslzenú tvár. „Pravidelne som chodil naslúchať za dvere detskej izby, lebo Ivi má akéhosi Lukáša, s ktorým sa potajme rozpráva a esemeskuje. Malá sopľa sa ešte musí učiť, nie rozptyľovať, a naslúchal som, či sa s ním nerozpráva, keď som začul.“

„A poznáš Lukáša?“ Zlatko zúžil oči, tajnostkársky sa na neho zahľadel.

„Čerta, ktovie, kto to je?“

„Alexandrin krstný syn“, zahlásil hrdo.

„No nie, to je ten mladík, o ktorého sa na pohrebe opierala? Rúči chlapec, len čo je pravda. Tak to je celkom iná pesnička“, zahniezdil sa hrdo na stoličke.

Zlatko sa len pousmial. „Ten, a chodí k nej pravidelne na návštevy, ako tvoje dcéry, tam sa zoznámili."

„Odkiaľ to všetko vieš?", vyzvedal sa čulo.

„Aj ty si mohol vedieť, keby si sa nezatváral do tej svojej ulity."

„Prosím aby si mi to už nepripomínal, cítim sa mizerne a som zrazu na figu. Začínam si vyčítať, že som pustil k vode moju veľkú a nádejnú, možno životnú lásku, Zlatko, a pobabral som všetko, čo sa dalo. Nemal som brať ohľad na Michalovu spomienku, mal som jej vyznať lásku hneď, ako som ju sám pocítil, a možno by sa všetko inak vyvinulo, možno by vtedy neodišla, nemal som to pripustiť, je to moja vina", ruky zaboril do vlasov, a s výčitkami sa oprel lakťami na stôl.

„Mali sa radi, všetky okolnosti tomu nasvedčujú. Hoci nikdy nepochopím, ako ho mohla milovať. Vôbec si nepristali. Alexandra je krásna žena a Michal bol, aký bol."

„Ako si dokázal Michal nakloniť tak krásnu a múdru ženu?", preriekol sotva počuteľne, sťaby len pre seba.

„To je aj pre mňa záhadou." Zlatko sa zadíval na jeden bod a zamyslel sa. *„Podľa toho, aký bol Michal, už si začínam myslieť, že Bora poslal do firmy vlastne kvôli svojej žene."* Potom pohladkal Borisa po pleci. „Vieš, máme vlastne všetci šťastie, že ťa Michal poslal za mnou. Mal na ľudí čuch. Si jednotkou, Boro, zapadneš medzi nás, a dobre je tebe aj nám."

Na chodbe nastal ruch. Zlatko pozrel na hodinky. „Boris, čas hodne pokročil, skoro sme prepásli obed. Poďme chytro a po obede sa musíme nutne zísť. Musí predsa každý vedieť o tebe a o tom, čo sa stalo."

„Zlatko, netáraj! Nemieniš vari môj rodinný život pred celým tímom pretriasať?!" Svaly na tvári sa mu zachveli.

„Kto to povedal? Tvoj rodinný život je tvoja minulosť, ale že ľúbiš šéfku, to je momentálna situácia a to je vecou nás všetkých, modroočko, tu možno nastane zvrat v celej firme, dokážeš to pochopiť, či nie? Chceš si ju vziať, alebo nie?" Nečakal, či mu Boris odpovie. Vzal zo stola list a strčil ho do vrecka. Potom vzal kľúče a podával ich Borisovi. „Tu máš, zverujem ti ich, zamilovaný inžinier, to tebe pristane chodiť šéfkine kvety polievať, ty máš k nej najbližšie, o chate už ani nehovorím", vzal mu ruku a do otvorenej dlane vložil kľúče. Potom ho tľapol po ramene. „No, poďme na obed, dúfam, že nám ho nikto nezjedol."

„Komu teraz chutí jesť?" pomyslel si Boris, no jednotvárne nasledoval Zlatka. Vyliezť zo svojej ulity a rozhovoriť sa o svojom probléme, ako mu Zlatko povedal, mu naozaj pomohlo. Spadla z neho ťažoba, ktorú pociťoval, keď sa rozprávali o svojich rodinách. Zlatko mal skutočný cit pre medziľudské vzťahy, aj napriek svojej ohromnej zvedavosti a dvojzmyselným narážkam pochopil a utešil ho.

* 45 *

Za obedom sa Boris usadil na predošlé miesto, Zlatko na dvere znovu vyložil tabuľu „nevyrušovať" a nervózne sa prechádzal po miestnosti. Čakali na ostatných. Ivan vchádzal a s počudovaným výrazom sa rozhliadol.

„Čo je? Stalo sa niečo?"

Zlatko sa zastavil, vytiahol plecia. „Dozvieš sa", odstavil ho.

Ivan si sadol tiež na svoje miesto a sledoval Zlatkovu sólovú promenádu. „Do kelu, čo si nesadneš? Neznervózňuj ešte viac."

Vtom vchádzal Gabo, dojedal ešte veľký slaný rožok. Tiež si ich premeral, vyočil oči. „Čo sa stalo?" Vyťahoval si svoju stoličku a so záujmom hľadel na Ivana.

„Nestačil ti obed, či čo?" Zlatko sa zastavil a len pokrútil hlavou, keď vkladal do úst posledné sústo.

„Vari palacinky?" rozprával s plnými ústami. „Kto sa kedy najedol z palaciniek?"

„A pred palacinkami guláš, či to si už zabudol? Už sa pomaly budeš gúľať.“ Nízky Gabo sa naozaj zaokrúhľoval, ale teraz len mávol rukou a než by mu stihol niečo odpovedať, vtrhol do miestnosti Jaro.

„Konečne som tu. Mal si pravdu, Ivo, na gateri bol skrat. Ale už ho elektrikár opravil“, sadol si na svoje miesto. „Začnime“, nariadil.

Konečne si aj Zlatko sadol na svoje miesto. Boris ho s malou dušičkou sledoval, keď náhle vstal, akoby chcel prednášať. Rozhodil rukami a nijako sa mu nepodarilo vydať slova. Potom si sadol.

„Čo sa stalo?“ Ivan sa zahniezdil na stoličke, každý nespokojne čakal.

„Mám dobrú a zlú správu, chlapci“, prehltol veľkú slinu. „Namôjveru neviem, ktorou začať a poviem pravdu ... teda ... vôbec neviem, ako začať. Ešte sa mi to nestalo.“

Všetci upierali zrak na neho, lebo inak v rečnení bezproblémový Zlatko sa choval veľmi nespokojne. Rozkašlal sa, nadýchol sa zhlboka. „Boris vypracoval skvelý projekt“, začal bez hocijakého úvodu. „Prispeje k rozvoju firmy a prinesie nemalý zisk, keď sa nám ho podarí zrealizovať. Všetci dostanete za domácu úlohu do pondelka ho prečítať a pripravte si k nemu vyjadrenie. Zhodnoťte ho a zamyslite sa nad ním. Boris ho chcel v pondelok riaditeľke predostrieť s tým, že už všetci budeme vedieť, o čo vlastne ide. Projekt je podľa môjho názoru výborný. Lenže ... nastal problém“, odmlčal sa, pozrel sa každému do tváre, akoby problémom mali byť oni.

„Čo sa tak pozeráš? Lúčiš sa pohľadom? Bude sa prepúšťať?“ Ivo nesmelo kládol otázky.

„Nebude, odchod je svojvoľný, chlapci ...“, prehltol. Len Boris vedel, že zápasí so slzami, no premáhal sa, ako len vedel. Sám nebol na tom lepšie ako on.

„Čo je to za blbosť?“ spýtal sa Gabo.

„Ako to myslíš?“ rozkričal sa Jaro. „Ja nikam nejdem, mne je tu dobre, choď si sám“, protestujúc sa oprel na stoličke, nohy si preložil cez koleno. „... vraj svojvoľne ... a ty čo nič nepovieš?“, osopil sa na Borisa.

Boris jemu smerovanú otázku prepočul a Zlatkovi trvalo, kým sa uspokojil. Nechal ich, nech sa vykričia, a keď už nemali čo povedať, zodvihol ruky. „No tak, chlapci, kľud, len kľud“, ukľudňoval viac sám seba, ale jeho hlas bol už vyrovnaný. „Nikto z nás neodíde, práve v tom je problém. Odišla nám riaditeľka, svojvoľne.“

Nastalo ticho, ktoré by sa dalo krájať. Zrazu nikto nemal slov a pozerali sa jeden na druhého, akoby ten druhý dokázal niečo múdro vysvetliť.

„Prečo?“ spýtal sa Gabo celkom potichu.

Vtedy Zlatko vytiahol list a prečítal ho. Len vetu o kľúčoch vynechal. „Počuli ste, sme novátormi, Boris to práve svojím projektom potvrdil. Máme sa starať o firmu a nezanedbať ju. Realizácia projektu je teda na nás. Alexandra v liste zanechala sťaby posolstvo nádeje o svojom príchode a zverila nám do rúk svoju firmu. Slepo nám dôveruje, chlapci a musíme si toho vážiť. Sme skvelý tím, sme priebojní, vynikajúci, teda dokážeme pokračovať bez nej. Všetko budeme robiť tak, akoby tu bola. Dúfam, že súhlasíte. A nikto okrem nás nebude informovaný o tom, že odišla, kam odišla a prečo. Nebudeme to komentovať. Zakazujem každému na túto tému hovoriť. Od teraz je na študijnom pobyte pre celú firmu. Kedy sa bude chcieť sama vrátiť, závisí od nej. Počuli ste ... vráti sa, sľúbila. Neviem, ako pre koho, ale pre mňa to budú ťažké chvíle.“

MÍkvo sedeli, Gabo súhlasne prikyvoval. „Alexandra dokázala, že je hodná riaditeľskej stoličky, podobne ako Michal. Všetko, každý plán dokázala dotiahnuť do konca, a všetko čo vzala do rúk, malo zmysel, málo žien by malo cit pre túto prácu. Nechápem, prečo zutekala.“

„A odkiaľ berieš, že zutekala?“ Ivan sa zahemžil na stoličke. „Boris jej dosť zjavne kurizoval, možno nechcela, aby sa o nich vedelo ... prípadne o ich intímnom živote“, potiahol kútiky úst v úsmev, a zazrel na Borisa. Ale on mal sklonenú hlavu od začiatku, zápasil sám so

sebou a ledva sa zdržal sĺz aj napriek tomu, že ho doteraz nikto na slovný súboj nevyzýval a ani sám sa nesnažil prehovoriť.

„O akom intímnom živote hovoríš? Boris, je to pravda? Ty si sa s ňou vyspal?“, Gabo sa naklonil cez stôl smerom k nemu pokiaľ to len bolo možné. „A ona dovolila?“

Boris zodvihol hlavu, pootvoril ústa a privrel oči. Nepozrel na Gaba. Zahryzol si vzápätí do pery. Mal dosť starostí sám so sebou a so svojím svedomím. Záležitosť, ktorého je hlavným hrdinom sa zložito pretriasa, a nie je jednoduché ju precítiť. Našiel ženu svojich snov, ktorú ľúbi, musí o ňu bojovať aj napriek posmeškom, ktoré nevedel, ako sa skončia. Ale nech mal hocikto hocičo za lubom, keď bude treba, zabojuje o ňu aj s celým tímom.

Zlatko premeriaval pohľadom každého a nedokázal pochopiť, odkiaľ mohol Ivan vedieť, že Boris šéfke kurizoval, keď on sám nič nepostrehol. Bol však rád, že chúlostivá téma Alexandrinej a Borisovej lásky sa nečakane dostala na povrch a nemusel na ňu sám upriamiť pozornosť. „A prečo by nedovolila?“ zastal sa akosi priskoro Alexandry. „Veď je mladá a pekná žena a k tomu sama ... bez muža ... o Borisovi ani nehovoriac“, odvetil nervózne. Boris v momente zazrel na neho, ale Zlatko jeho vyčítavý pohľad nebral na vedomie. „Veď aj on je v podobnej situácii, veď je možno viac ako rok bez ženy ... no, ktorý z vás si to vie predstaviť, ha? Tak ich neodsudzujte!“

„Veď ja nič ...“, ospravedlňoval sa previnilo Gabo.

„Ale to je vcelku dobre“, prosto zahlásil Ivan. „No čo, pristanú si, Boris je jedným z nás, poznáme ho, prečo by si ju nemohol vziať?“

„Alexandra je tehotná“, zahlásil Jaro a vypol sa na stoličke.

Keby hrom udrel doprostred stola, nevyvolal by také počudovanie a záujem, ako táto jednoduchá veta. V očiach s tisícimi otázkami sa všetci vrátane Borisa pozreli na neho.

„Odkiaľ to berieš? Ako to môžeš vedieť? To ako ... od teba?“ Zlatko sa nezaprel.

Borisove zreničky nekľudne poskakovali z Jara na Zlatka a späť. Potom všetci ostatní upierali zrak na Borisa.

„Hc, čo ti, šibe? Chlapci, je to viac ako isté!“, Jaro sa nahol nad stôl, aby ho každý mohol vidieť. „Počúvajte ma, moja Erika je tehotná, a ...

„Gratulujeme“, skočil mu Zlatko do reči.

„... ďakujem. Mávala takú istú nevoľnosť, ako Alexandra v poslednom čase. Nakoniec mohli sme to všetci postrehnúť, bývalo jej v poslednom čase zle, žalúdok sa dvíhal, veď nie raz bežala s vreckovkou na ústach na toaletu, tuším ste si to všimli. Presne ako moja žena. No a Erika bola minulý týždeň na ultrazvuku a ostala nemálo prekvapená, keď tam uvidela Alexandru. Pozerala sa na ultrazvukový snímok. Erika povedala, že sa usmievala aj plakala zároveň. A ona sa jej hanbila priznať, že ju spoznala ... viete, kvôli Michalovi, aby ju nevydesila, alebo nedostala ju do rozpakov.“

Borisovým telom razom prešlo teplo. Bude mať s Alexandrou dieťa! A na jej tvári sa zračila radosť! No len čo začul Michalovo meno, posmútil. *„Ešte vždy Michal! Michal, prepáč, mal som ťa rád a som ti vďačný, ale čo mám robiť, keď ľúbim tvoju ženu? A naviac, keď čaká moje dieťa? Ale ako, dočerta, som si to nevšimol?“* Boris už nemohol potláčať svoje city. Nech sa akokoľvek snažil, Alexandra bola dôležitá a odhodlal sa konečne vo svoj prospech a na svoju obhajobu niečo povedať. „Vážení kolegovia, rozfukujete veľký vietor riaditeľkinho a môjho vzťahu. Áno, je to pravda, vyspal som sa s ňou. A nehanbím sa to povedať, nehanbím sa za to a keď tvrdíš, že je tehotná, dokonca sa teším. Zaľúbil som sa do šarmantnej a dokonalej riaditeľky. Od začiatku, ako som nastúpil do firmy, som ňou priam unesený. Nebolo ťažké zaľúbiť sa do inteligentnej ženy, keď z mojich dvoch manželstiev, v ktorých som ovdovel skôr ako ona, ani jedno nebolo šťastné. Nedivte sa preto, že ma tak zvodná žena uviedla do pokušenia. Ale desil som sa pravdy, s Michalom sme sa poznali od detstva a nechcel som jej situáciu zneužiť. A čo sa stalo, stalo sa celkom náhodne, nie z vypočítavosti, alebo z nejakej zištnosti. Vznikol ale veľký problém. Nevyjavil som jej svoje

city, a neviem, aké city prechováva ona voči mne. Bol by som nešťastný, keby ma po návrate odmietla. Mám ale cit pre zodpovednosť a v tom prípade môže s mojou pomocou rátať pri výchove dieťaťa“, rozprával priamo všetkým, nehanbil sa im pozrieť do očí a všetci ho pozorne počúvali. Gabovi ovisli ústa od počutia Borisovho priznania. „Hmm ...“, sklonil zrazu hlavu a pohrával sa vyvŕtaním a praskaním kostičiek na prstoch, načo sa všetci pozreli na jeho ruky. „Vždy som si predstavoval, že ju vlastne popýtam o ruku od celého tímu, od vás všetkých ... za jej prítomnosti ... myslel som si, že to budú ideálne pytačky. ... Ale vedzte“, znovu sa im pozrel do očí, „Alexandru ľúbiť neprestanem, moja láska pramení zo dna mojej duše a teraz sa desím, aby jej odchod neznamenal niečo negatívne. A neodsudzujte ma, prosím, za moje city, ale pomôžte mi ju nájsť, prosím vás o to. Pomôžte mi získať si ju, aby som do tretice aj ja mohol prežívať radostné chvíle v šťastnej rodinne, ako vy všetci. Dúfam, že ma poznáte natoľko, aby ste vedeli zhodnotiť, či som jej hoden“, hlas sa mu zachvel nadýchol sa. „A teraz ma môžete odsúdiť, ohovoriť, vysmiať, alebo aj prepustiť ... Alexandru ľúbiť nikdy neprestanem“, slzy sa mu v očiach zaleskli.

Jeho reč dojala aj najmladšieho Jara. A znovu nastalo ticho. Pohol ale dopredu v mysli každého stroj, a napriek tichu sa zdalo, že s ním súhlasia.

„Len kde ju budeme hľadať?“ Gabo sa spamätal prvý, so zovretými perami sústredene počúval Borisa, a smrkol, než prehovoril.

„Nemáme ju hľadať, napísala tak“, Zlatko nehybne sedel, díval sa na jeden bod a nikto teraz nevedel, na čo práve myslí. Jeho inokedy veľavravný pohľad bol úplne prázdny. „Si chlap, Boris! Neveril som, že sa tak úprimne dokážeš priznať k svojim citom.“

„Máš odvahu, aj napriek našim hlúpym rečiam“, Ivan súhlasne pokýval hlavou.

Boris sa trpko usmieval. Odvážne vystúpil, odkryl aj časť svojho doterajšieho na sedem zámkov zatvoreného tajomstva a už vedel, že chlapci sú mu naklonení a odsúdenie vystrieda súcit alebo fandenie.

„Robme predsa v tejto veci niečo.“ Jaro sa pozrel na Borisa. „Mrzý ma, kamo..., ale sme kolektív, rokujeme spoločne, a žiaden neúspech, alebo akýsi list nás predsa nemôže rozhádzať, alebo odradiť, nech je hoci aj od šéfky. Budeme všetko robiť potichu, potajme. Navrhujem vytrvalo hľadať spôsob, ktorým by sme zistili šéfkin pobyt a naše zistenia budeme týždenne o trinástej za obedom na desaťminútovke hodnotiť. A nezáleží, či budú negatívne, či pozitívne zistenia, musíme prísť veci na koreň.“

„Budeme hľadať ihlu v kope sena“, podotkol Zlatko.

„To iste, hlavne ak sa tá ihla bude každým dňom viac zaokrúhľovať“, zasmial sa Gabo. „Ako ja, však, Zlatko?“

Zlatko sa nadýchol. Tento krát ignoroval Gabovu poznámku. „No nič, chlapci, je koniec smeny, berme domov projekt a tak, ako som povedal, do pondelka do ôsmej s pripomienkami. O trinástej sa zídeme podľa Jarovho návrhu. Cez deň nechcem o šéfke počuť ani A. Je na študijnom pobyte pre každého, jasné? Makáme bez nej. A Borisovi pomôžeme Alexandru získať, dokážeme, že sme dobrý kolektív, či čo...“

* 46 *

Po dlhej, únavnej jazde s niekoľkými zastávkami na kávu, na obed, alebo len na vystretie údov sa Alexandra a doktor Sexan konečne o tretej popoludní zastavili pred penziónom pani Magdy. Celou cestou ich sprevádzal dážď, ktorý prestal len okolo obeda a na asfalte a v záhradkách bolo vidieť stopy výdatných zrážok. Slnko pálivo svietilo, Alexandra si založila z vlasov okuliare na oči a rozhliadla sa.

„Páni, tu je krásne!“ Opierala sa o ešte otvorené dvere svojho auta a so zastavených dychom vnímala krásu okolitej prírody. Penzión sa nachádzal na konci väčšej obce v malebnom prostredí bezmála na úpätí okolitých vrchov. Na väčšej zrejme hlavnej dvojposchodovej

budove čítala na veľkej tabuli oranžovým písmom napísaný názov „Penzión Magdaléna“. Budova bola bielej farby, na parapetných doskách okien boli v kvetináčoch naaranžované umelé muškáty. Pôsobili veľmi efektne.

„Ešte aj vzduch je iný, ako doma“, rozjímala sa.

Sexan sa usmieval. „Neboli ste ešte v týchto končinách?“

Alexandra pokrútila hlavou. „Všetky kopce prejdem, sľubujem.“

Kým doktor vybral z kufra batožiny, pani Magda, čiperná päťdesiatnička s plnými bokmi, so širokým úsmevom tuhočerveno namaľovaných pier, roztvorenou náručou schádzala zo schodov. Do čierna prefarbené vlasy mala vypnuté do pokrúteného drdola, z ktorého sa jej pár neposlušných pramienkov uvoľnilo a voľne padalo na plecia.

„Pekne vítam našich hostí, servus Karol, nevidela som ťa pár rokov, všetko musíš porozprávať!“, podišla k nim, vystískala najprv Karola, ktorý musel zložiť kufre na zem, potom aj Alexandru. Niesla sa za ňou sladká a silná vôňa akéhosi parfému. Roztomilo ich pobádala, aby šli ďalej. V širokých dverách sa vystúpila trom Nemcom, ktorí vychádzali a s poznámkou „sory“ odtiahla Alexandru, aby im uvoľnila cestu. Neustále sa usmievala a voviedla ich do priestrannejšej haly, kde mali akúsi recepciu. Za pultom stál mladý chlapec, povedala, že je to hotelier. Neustále rapotajúc, o poriadnom daždi, o slnečných aprílových dňoch a o všetkom možnom, viedla ich ďalej vľavo po chodbe, až sa na konci chodby zastavila a vybrala z vrecka nohavíc kľúč, ktorým otvorila dvere poslednej izby.

„Prosím, pani, vaša izba. Zámerne na konci, aby vás nikto nevyrušoval. Zložte sa a vybaľte, o polhodiny vás čakám v hale oproti recepcii, nezmeškajte, prosím“, usmiala sa, chytila za rameno Karola. „Ty poď so mnou, môj muž ťa už očakáva“, stratila sa s ním za zatvorenými dverami.

Alexandra sa nadýchla a rozhliadal. Prítulná izba sa jej razom zapáčila. Z izby mala dvere priamo do kúpeľne a na toaletu. Vykrúcala sa uprostred izby, tanečným krokom podišla k oknu, roztvorila ho a vyzrela. Na neveľkom parkovisku oproti penziónu práve zaparkoval autobus, z ktorého vystupovali starší ľudia, zrejme dôchodcovia na výlete. Z ich reči usúdila, že sa zastavili na kávu a občerstvenie. *„Bude mi tu dobre.“* So spokojným úsmevom si vybalila veci, osprchovala sa ba prezliekla do čistého odevu, aby o polhodinu čakala pani Magdu v hale.

Na druhý deň po raňajkách sa vybrali so Sexanom k jej budúcemu lekárovi. Prijal ich všedne. Bol o niečo vyšší než Alexandra, okrúhlej možno aj zvodnej tváre, ale tenkých kostí a všetka odev na jeho tenkej postave sťaby visela. Mal pevný stisk ruky a potom dlho pozeral na Alexandru. A ona na Sexanove veľké prekvapenie odvážne a bez hanby rozpovedala, prečo sa rozhodla prísť rodiť až sem. Lekár bol unesený jej šarmom a úprimnosťou a po ambulantných vyšetreniach prisľúbil starostlivosť o ňu aj o jej dieťa. Dohodli si najbližšie stretnutie na stredu a Sexan usúdil, že Alexandra sa uspokojila so svojím osudom. Trpezlivo sa bude usilovať dôjsť do cieľa, a napriek tomu, že samostatne ale zato starostlivo, láskyplne ba s odvahou mieni vynosiť dieťa a porodiť ho.

Pokiaľ Sexan neodcestoval domov, pani Magda bola pre Alexandru pečená aj varená a zvedavosťou stále v strehu, získala si Alexandru na svoju stranu. Na uspokojenie zvedavosti jej Sexan vybájil príbeh o manželovi v zahraničí, ktorý sa vráti domov až koncom roka, čo Alexandra najprv s prekvapením počúvala, potom s ním pokorne súhlasila, naveľa, keď Magda prejavila túžbu pomáhať jej a vychádzať v ústrety.

Po doktorovom odchode si stanovila pravidelný denný režim, v ktorom nechýbala dopoludňajšia prechádzka okolitou prírodou a popoludní za obedom pravidelná siesta a odpočinok, podvečer znovu prechádzka a dlhý nočný spánok. Mienila ho prísne dodržiavať, tu v zdravom prostredí, skrytá pred svetom a nikým nepoznaná si sľubovala, že to bude možné. Už tretí deň jej pravidelný rytmus narušila Magda, ktorá jej navrhla privstať si skoro ráno a bosá sa poprechádzať v rannej rose po trávniku, až potom si ešte na chvíľu zdriemnuť.

Pozorne si ju vypočula, a aj keď sa neľahko púšťala do skúšania ranných prechádzok, postupne sa jej mimoriadne zapáčili a brala to ako samozrejmosť. Cítila sa po nich celý deň svieža, a postupne si osvojila aj viac Magdiných návrhov. Na jedálnom lístku reštaurácie nikdy nechýbali jedlá pozostávajúce zo zeleniny a ovocia, a Magda jej odporučila prevažne ich jedávať, aby si udržala svoju hmotnosť aj po pôrode. Pravidelne, každú stredu chodila na lekárske prehliadky a lekár ju uisťoval, že dieťatko sa sľubne vyvíja. Už si ho pravidelne vo svojom lone cítila, s láskou sa mu prihovárala, ba keď bola sama na potulkách, zašla na svoje obľúbené miesto pod lesom, sadla si na krivý peň, kde mu aj zaspievala. Potom sa sama sebe smiala, ale smiech bol to radostný. V tichu zdravého a krásneho prostredia sa dala unášať svojimi pudmi, citom a pripravovala sa na úlohu matky, máločo sa starajúc o to, čo robí tím vedúcich pracovníkov v jej firme, ktorých tak náhle opustila.

Nové prostredie ju uchvacovalo. Nemala nikdy času zapodievať sa okolím, no teraz vykúkanie z okna a obdivovanie okolia bolo hlavnou činnosťou. Všimla si, že oproti v parku sedával na lavičke muž neurčitého veku v obnosenom oblečení na hlave so šiltovkou, ktorú si občas zložil, aby sa na hlave poškriabal a vzápätí ju dával späť. Díval sa na vybratý bod pred seba, nevšímajúc si okolie. Prichádzal v skoré ráno keď vstávala, posedel hodne dlho, z prechádzok sa už vracala, ale muž akoby sa ani nepohol. Pohyboval ústami, mrmlavo si aj rozprával. Občas uvidela prichádzať k nemu Magdu s balíčkom možno zbytkov od obeda, ktoré prijal ako samozrejmosť. Bol na neho poľutovaniahodný pohľad. Po pár dňoch si na neho zvykla.

V neďalekom rodinnom domčeku veľkom možno ako jej chata prevažne celý deň sedával na lavičke pred domom starší ujo. Zo dvora bol pohľad na celý penzión, sledoval ľudí vari tak, ako ona. Podvečer si k nemu prisadla aj staršia teta a akýsi muž stredných rokov. Sedeli tam bez slova, sťaby dávali pozor, ako plynie čas. Vyčkali západ slnka, to si všimla podľa toho, ako mladší muž zakaždým kývol smerom za hory, kde slnko zapadalo. Pre ňu to bolo zaujímavé zistenie života obyvateľov, pre ktorých sviatky i piatky plynuli rovnako.

Zaujato sledovala obyvateľov penziónu, návštevníkov, ktorí sa tu zastavovali na dobrú kávu či občerstvenie. Popoludní si obyčajne sadla do kaviarne s malou preso kávou blízko neveľkého akvária, pri ktorom dokázala donekonečna pozorovať množstvo farebných rybičiek. Bol štvrtok a už tretí týždeň tunajšieho pobytu, keď pri takomto zaujatom popíjaní popoludňajšej kávy s radosťou brala na vedomie prítomnosť svojho gynekológa, ktorý si k nej po jej súhlase sadal vo vychádzkovom oblečení. Na jeho tenkej postave sa vychádzkový oblek zdal o dva čísla väčší, než by mal za potreby nosiť. Jeho počerná opálená pokožka svedčila o častých prechádzkach v prírode. Polodlhé husté a rovné čierne vlasy si upravil prstami, keď si z hlavy zložil šilt. Čašníčka o chvíľu priniesla pre neho na jeho želanie veľkú tureckú kávu, ktorú začal popíjať horkú, sotvačo si ju zamiešal a vytvorila sa na jej povrchu pena. Alexandra ho zaujato sledovala. Nestávalo sa často, aby si k nej niekto prisadol, alebo aby mala spoločnosť. Zvedavo čakala, či jej niečo povie, alebo odôvodní svoju prítomnosť pri spoločnom stole. Živo sa jej vyzvedal, čím zabila deň, či bola na prechádzke, čo čítala. Po každej otázke jedno obočie vytiahol, náramne sa jej to páčilo. Na každú jeho otázku odpovedala dvomi tromi slovami. Doktor Adam Rezal bol oproti nej vo výhode, lebo vedel o nej všetko, aj tie nepríjemné veci, práve kvôli ktorým sem prišla. Vnímavo ale čakal odpoveď na všetko, na čo sa jej pýtal nielen teraz, ale aj v ordinácii. Keď sa s ňou nerozprával, alebo si niečo písal, obyčajne zahryzol do spodnej mäsitej pery a pomaly si hryzkal postupne celú spodnú aj hornú peru. V dôsledku toho boli jeho pery vždy prekrvené a červené. Muž to bol vcelku príjemný aj pekný a mohol byť idolom mnohých žien. Potom jej zrazu navrhol spoločnú vychádzku v sobotu na miesta, ktoré doteraz nenavštívila a ponúkol ju odviesť ta autom. Pozorne si ju pritom všímal a s vytiahnutým obočím čakal na odpoveď.

„Čo si kto pomyslí, pán doktor“, odpovedala zdržanlivo a červeň stúpla do tváre.

„Pokiaľ viem, nemusíte sa nikomu zodpovedať.“

„Je to tak, ale ide predsa aj o vás. Nechcem vás dostať do nepríjemnej situácie“, snažila sa vyhnúť priamej odpovedi.

Zasmial sa. „Mňa? Pani Alexandra, ja si žijem ako sám chcem, nemám žiadne záväzky“, zodvihol obe ruky, aby jej naznačil, že nemá obrúčku. „Žena ma opustila pre obyčajného murára už pred siedmimi rokmi. A vidíte, v mojom fachu, kde mám ženy doslova pod rukou a pod kontrolou, nedajbože si nájsť primeranú a vhodnú partnerku. Nemusíte sa ničoho obávať. Sme zrejme v podobnej situácii. Tak čo? Súhlasíte?“

„A čo mi chcete ukázať?“

„Takže súhlasíte. To som skutočne rád. V tom prípade sa nechajte prekvapiť. Nebudete sklamaná.“

„Takže v sobotu?“

„Uhm“, v jeho tmavých očiach sa zračila radosť a neha.

„A o ktorej?“

„Povedzme, tak nadránom ... o desiatej. Dúfam, že neleňošíte dlhšie?“, uškrnul sa.

„Ale pán doktor, za čo ma máte?“

„Som rád, Alexandra, že ste prijali moju ponuku. Oblečte sa športovo, prídem po vás na čas“, nečakane jej položil svoju mäkkú ruku na jej a jemne jej ju pohladkal. Potom vstal, vzal svoj šilt zo stola. „Už musím ísť, mám ešte nejaké povinnosti“, podával jej ruku.

Vstala od stola a on k nej pristúpil celkom blízko. „Dovidenia“, povedal, pocítila slabé zovretie rúk a príjemnú vôňu pánskej toaletnej vody. „Ešte som vám nepovedal, aká ste šarmantná?“ Nečakal, že mu niečo odpovie, odišiel tak náhle, ako prišiel.

A mala sa na čo tešiť. Po ľahkej večeri sa hodila na posteľ a rozmýšľala o doktorovi, ktorý ju tak nečakane prekvapil nielen svojou prítomnosťou v penzióne, ale aj pozvánkou na spoločne strávený deň. Už si začala namýšľať, či neprišiel nárokom kvôli nej. Ale prečo by mal? Možno pri svojich potulkách sa mu zachcelo horkej silnej kávy ... veľmi tomu neverila. No nech rozmýšľala akokoľvek, doktor Adam Rezal bol človekom, ktorý zanechával dobrý dojem a na akého sa nezabúda.

Na sobotu sa tešila ako malé dieťa. Doteraz sama chodievala po okolí, občas s ňou vyšla pani Magda, ale tá mala vždy veľa roboty. Teraz už bola vo vytržení, a čakala na prekvapenie. Doktor prišiel na čas. Okrem pozdravu máločo prehovorili a ponúkal ju posadiť sa do luxusného auta vedľa seba. Išli cestou, kadiaľ naozaj nechodila. Prešli nasledujúcu obec a za obcou zabočili smerom k horám. Pred križovatkou na tabuli čítala označenie so šípkou „Servácovo údolie“.

„Čo je to za údolie?“

„Tunajší ho volajú Servácka, a názov zrejme pramení z pomerne chladného počasia. Počul som aj o tom, že sa tam nachádza ešte neprebádaná jaskyňa a preto je tam vždy chladnejšie. Ale možno sú to len dohady. Chatová oblasť je pekne je vystavaná, bude sa vám páčiť.

„Aj vy tam máte chatu?“

„Mám. A na veľmi peknom mieste. Prejdeme sa po okolí, iste vás uchváti, ako mňa, keď som sa do týchto končín dostal. Moja ex nemala rada výlety ba ani vychádzky do prírody. Dávala prednosť mestským kaviarňam, kinu, hlučnej spoločnosti, ktorá mne nechýbala. S dobrou knihou som sa radšej utiahol do Servácky a stratil som sa pred svetom. Mohla prísť so mnou, užívať si toto nekonečné ticho, kde švitorenie vtákov celý deň neprestane a len vlci dávajú dobrú noc. Lenže vždy sa na mňa osopila, že keď som si postavil chatu Pánubohu za chrbtom, nech tam chodievam sám. No a našla si murára, ktorý jej postavil krásnu vilu na okraji mesta a užívajú si.“

„A čo rodina?“

„Nemohla mať deti. Murár ich má dve, stará sa o tie. A ja ... ja si zrejme vezmem z detského domova, keď ich budem chcieť vychovať ... možno bez manželky.“

Alexandra ho počúvala a dávala si dokopy svoje dohady. *„Teda to je dôvodom pozvania, doktor?“* Nevedela, čo mu má odpovedať. Pozerala sa dopredu, asfaltka ešte vždy nekončila a cesta bola lepšia ako hocikde v meste. Išli kopcovitým terénom, potom na vrcholci tretieho kopca Alexandra skoro stratila dych. Pred ňou sa zjavila nekonečne krásna panoráma Servácovho údolia. „Toto je krásne. Zastavte, prosím.“ Odopla si pás a len čo doktor odstavil auto na kraji cesty, vystúpila. Toto údolie, ktoré videla po prvýkrát, sa jej razom zapáčilo. Bolo krajšie, myslela si, ako miesto kde mala sama chatu. Bez slova sa rozhliadala na všetky strany. „Malebný kraj“, dostala zo seba a usmiala sa na doktora. „Som rada, že ste ma sem vzali. Nevídaná krása. Keby som vedela maľovať...“

Doktor sa bleskurýchle vrátil do auta pre foťák a ani sa nenazdala, odfotil ju.

„Čo to robíte? Nie som pripravená na fotografovanie“, smiala sa.

Ale kým stihla vetu dokončiť, záberov bolo niekoľko. „Najlepšie vyberieme, ostatné zmažeme. Súhlasíte?“

„Potom si prosím jednu z tejto strany z týchto vrchov“, prikazovala mu a pózovala.

„Veľmi rád, Alexandra, veľmi rád“, krútil sa okolo nej zo všetkých strán a keď si myslel, že fotografovania bolo dosť, zastal si vedľa nej, objal ju okolo pliec a ruku s foťákom vystrčil dopredu. „Teraz obaja“, foťák blinkol a on ju vzápätí pustil. „Nasadať, ideme ďalej.“

Poslúchla ho na slovo. Vyžívala sa v kráse krajiny a doktor si ju nenápadne všímal.

„Ako sa táto krajina mohla niekomu nepáčiť?“ vyslovila a zrazu sa bojazlivo pozrela na neho.

„Nie každý chodí do prírody rád. Ale ako vidím, vy ste častým hosťom zelene.“

„Máte pravdu. S manželom sme každú voľnú chvíľu využili, aby sme sa utiahli z každodenného zhonu do nášho lesného domčeka. Tam v tichu lesa a počúvania vtáčieho spevu sme rojčili.“ Potom sa rozľútostila. Spomenula si na krásne chvíle pri jazere v Michalovom objatí, na posledné oslavy jeho narodenín, ktoré so svojimi chlapcami strávili v dobrej nálade na chate. A bolo po nadšení. Lakeť oprela o okno a potajme si utierala stekajúce slzy.

„Čo sa stalo, pani Chalupová? Spomenuli ste si na niečo, mám pravdu?“

„Uhm,“ viac nedostala zo seba.

„Spomienky sú ešte zrejme čerstvé. Kedy vám zomrel manžel?“

„Pred rokom.“

„Pochopil som.“

Viac neprehovorili. Ona ticho plakala, on jej stav rešpektoval. Z asfaltky, ktorá ešte pokračovala, pomedzi chatky odbočil do kopca. Až teraz si uvedomila zastavané údolie a zbadala hneď aj naháňajúce sa deti, ktoré šantili a povaľovali sa na lúke. Pri druhej chate ktosi opravoval plot, doktor na neho zatrúbil a kývol mu. A pred nasledujúcou chatkou zastavili. Utrela si tvár a nevedela sa vynadívať tej kráse. Doktor neklamal. Kým pomaly vystúpila, už otváral bránku neveľkého dvora a zavolal na suseda „čao Fero“, ktorý mu s úsmevom odpovedal. Rukávom utrel z čela pot, narovnal sa a pozeral sa na neznámu ženu. Miesto pozdravu sa mu poklonila slabým kývnutím hlavy, odpovedal jej na pozdrav sťaby salutoval, ale zaujato si ju všímať neprestával.

„Dokedy?“ zavolal.

„Len dnes“, odpovedal mu doktor, odomkol a roztvoril masívne dvere na chatke, vzápätí sa vracal k autu. Z kufra vybral košík a krabicu. Alexandra zbadala v košíku spod utierky vytŕčať hrdlo fľaše. „Pomôžete?“

Už aj sa otočila a vchádzala za ním do chaty. Vnútorné zariadenie po prvom zahliadnutí na ňu urobilo dobrý dojem. Bola prekvapená aj priestrannou halou. Z vonku sa celé zdalo byť akési menšie. V rohu viedli schody na podkrovie. „Tu je krásne“, rozplývala sa. Pomohla mu s krabicou, ktorú zložil na kuchynskú linku.

„Vybaľte, prosím, je tam jedlo na dnešný deň. Snažil som sa a možno som uhádol vaše gusto.“

„Viac, ako uhádol“, riekla mu s úsmevom, len čo odkryla vrchnák. V krabici bolo veľa ovocia, navrchu bolo hneď hrozno, ktoré ľúbila, južné ovocie, pár jabĺk, hrušiek po pár kusov, tak isto aj zeleniny. Sám vykladal na jedálenský stôl obsah košíka. Nechýbala ani sviečka v malom svietniku. Zasmiala sa, keď uprostred stola uvidela detské šampanské, fľašu, ktorej hrdlo vykúkalo z košíka.

„Nesmejte sa, vypijeme ho celé, chcel som vám vyhovieť. Riadne šampanské nemôžete kvôli dieťaťu a ja kvôli autu, tak som to vymyslel týmto spôsobom. A musíme si predsa niečím pripiť.“

„Skvele ste to vymysleli, naozaj, gratulujem“, pohladkala ho po pleci.

„Neposmievate sa, dúfam.“

Zvážnela. „Nie, naozaj nie ... ja len pre ten nápad ...“

Prizerala sa mu, ako dôkladne priam punktičkársky ukladá na stôl prinesené. Do chrumkava upečené kurča, chlieb, zeleninový šalát, šunku, tri druhy syrov, všetko pekne a dôkladne zabalené v priesvitnej alufólii. Keď jedlá boli na stole, upravil ich a so spokojným úsmevom sa pozrel na Alexandru. „Prinesiem poháre“, zvrtol sa náhle, podišiel ku skrini, kde ale ani jeden pohár neuvidela. Po boku skrine niečo zmajstroval a veľkú skriňovú policu odtiahol po celej jej šírke na voľnú stenu. Udivená Alexandra sa nedokázala pohnúť. Veľký priestor, ktorý sa jej pred očami náhle zjavil, ju ohromil. A všetky potrebné veci vrátane mikrovlnnej rúry boli poukladané v tejto skrýši ako v skrini.

„Ako ste na to prišli?“, podišla celkom blízko a so záujmom si prezerala objavený priestor.

„Je to kvôli zlodejom, keby sa vlámali, tu naozaj nič nenájdu. Ale kým som tu, mávam skriňu otvorenú.“

„Ste vynaliezavý, pán doktor.“

„Ďakujem“, vyložil poháre na stôl, otvoril fľašu. „Nuž, na naše zdravie, Alexandra, dúfam, že vás môžem tak volať. Hovorte mi Adam“, podával jej pohár.

„Na zdravie, Adam. Ďakujem za pozvanie na toto krásne miesto.“ Vypila celý obsah pohára, celkom jej chutil, bola aj smädná. Videla, že aj Adam ho vypil, vzal od nej pohár a zložil ho na stôl. Stáli oproti sebe, keď jej zrazu chytil ramená. „Môžem vám tykať?“

Bezradne nadvihla plece. „Nuž, tykajte mi.“

„Bude to vzájomné? Sám by som ... cítim sa z jednostranného tykania hlúpo ...“

Prikývla. Naklonil sa k nej aby ju pobozkal, ponúkala mu líca, pobozkal jej z oboch strán, ale keď si otočila hlavu, prilepil sa na jej ústa ľahkým bozkom, potom druhým. Prekvapená sa usmiala, načo ju pustil. „Nuž, môžete sa prejsť po okolí na hodinu, ja si dovtedy vytiahnem údy na pohovke.“

„Posielaš ma samotného? Prečo?“ Vyšla na dvor, sused zabíjal klincami latky na plot, ale keď ju uvidel, prestal pracovať a vzpriamil sa. Vreckovkou si utieral z tváre pot a vyhrnul si padajúce rukávy košele. „No čo, susedka, páči sa vám náš kraj? Ešte som vás tu nevidel“, prihováral sa a jedným okom na ňu klipol. Usmiala sa na neho a bez slova prikývla. „Ale nie ste tunajšia, že nie?“, vyzvedal sa ďalej. Záporne pokrútila hlavou, načo začula z vnútra chaty ženský hlas, ktorý sa hlasno spytoval, odkiaľ je. „Asi je nemá“, počula, ako odpovedal smerom do chaty. Pochytil ju smiech, preto sa odvrátila a vyšla za budovu, aby sa prešla po okolí.

Zašla za chatku, neďaleko zbadala v kroví studničku, z malého domčeka bola vyvedená rúra, z ktorej si vytekajúcu vodu načierala do objemnejšej fľaše mladá žena. Zašla medzi chatky ďalej, v mnohých videla ľudí, v mnohých aj šantiace deti. Okolie ju očarovalo vždy viac. Slnko pripekalo, vyzliekla si ľahkú vetrovku a priviazala si ju na driek. Zastavila sa pri niekoho plote, prevísajúce konáre malinčia už ponúkali prvé plody. Odtrhla si pár kusov, keď zbadala staršiu pani z druhej strany. „Dobrý deň, sú výborné, ako to, že tak skoro dozrievajú?“, spýtala sa jej. Pani si ju so záujmom pozrela. „Sú skoré, to preto. Ale vás som tu ešte nevidela, u koho ste?“ Pousmiala sa. Tu zrejme každý vie o každom. „Som s pánom doktorom“, odpovedala jej, a radšej sa už mala odtiaľ na odchode, aby nemusela vysvetľovať. „Ste jeho priateľka?“,

zvedavú pani nebolo ľahké odbiť. „Niečo také..., dovidenia.“ Pri neznámej sa razom objavil muž a už počula, ako sa spytoval, kto to bol. Vrátila sa späť o necelú hodinu. Ešte len prichádzala, začula hrať na gitare a spev, ktorý sa ozýval z Adamovej chaty. Prekvapená zistila, že Adam má prekrásny hlas a jeho spev ako aj hru na gitare je hodno obdivovať. Zatlieskala mu, keď vošla, pousmial sa a znovu sa rozospieval.

Po vydarenom dni sa vracali až podvečer. Odprevadil ju do jej izby, napriek tomu, že ho nevolala. Povedal jednoducho „idem s tebou“ a nedal jej na výber. „Nuž, tu bývam ... dočasne“, rozhodila rukou.

„Sadnime si“, máločo ho zaujímalo, kde býva, sadol si do jediného kresla v izbe, Alexandra si sadla oproti nemu na pohovku.

„Nepozval som ťa dnes náhodou, Alex, už prvým pohľadom si na mňa zapôsobila. Teraz už vieš o mne všetko, vidíš, že žijem značne utiahnuto, a veľmi rád by som mal pri sebe niekoho, kto by bol ako ty. Keďže si sa dostala do nepríjemnej situácie, mohol by som ti pomôcť. Vydaj sa za mňa, Alex, porodíš dieťa, o ktoré sa postarám, ako o svoje. A to maličké ani nemusí vedieť, kto mu je otcom. Bude vyrastať v rodine, bude mať otca i mať, a my sa budeme mať radi. Sľubujem, že ťa budem priam na rukách nosiť ... samozrejme s tvojím súhlasom. Nezneužívam tvoju situáciu, prosím ťa o to, aby si sa rozhodla a najbližšie mi dala vedieť. Nesúrim ťa, veď do pôrodu je ešte čas“, pozeral sa pritom na ňu, kľudne, bez mihnutia oka všetko vysypal, sťaby sa bál, že keď prestane, nebude vedieť pokračovať.

„Ale ja ... ja neviem, nepoznáme sa, možno sa naše povahy ani nezhodnú, čo ja viem ... ja som ... ja neviem ... prišlo to tak rýchlo ... ja“, zakoktala sa a od prekvapenia nedostala zo seba ani poriadnu vetu.

„Ja viem, že ťa moja ponuka možno prekvapila, ale dám ti čas na rozmyslenie, Alex, a budem rád, keď povieš áno.“ Potom rázne vstal, ešte sedela, keď jej ponúkol ruku. Tuhý, dlhý stisk ruky, zrazu objatie a nežný bozk, ktorý, čuduj sa svete, opätovala.

„Ešte som ti nepovedal, že som sa do teba zaľúbil ... od začiatku tvojho príchodu sa láska k tebe zo dňa deň prehlbuje. Mám z toho dobrý pocit, ktorý sa znásobí, len čo mi povieš, že cítiš podobne.“

Ostala taká prekvapená, že si ani nevšimla jeho náhly odchod. Ešte cítila jeho objatie a zrazu sa stratil za dverami. Ovalená náhle vznesenou ponukou sa znovu posadila na pohovku, s pootvorenými ústami pomaly dýchala a pozerala sa do neznáma. *„Čo to malo znamenať? O čo sa snažil? Vyviesť ma z rovnováhy? Bola som konečne spokojná, prečo sa mi votrel do života a snažil sa narušiť moju nikým nerušenú pohodu? Dala som sama podnet k vyznaniu lásky? Som až taká hlupaňa?“* Zvalila sa na pohovku a pozerala sa na plafón. Adam sa do nej zaľúbil, ponúkol jej sobáš a výchovu dieťaťa. Celkom seriózna ponuka od svojho lekára ... keby o ňu stála. A pritom ani jej situáciu nezneužil ... a čo by sa stalo, keby ju zneužil? Čo by nasledovalo? Dlaňami si zakryla tvár. Celý deň strávený s Adamom bol celkom v pohode, keby ho nepokazil vyznaním lásky voči nej. Prečo mu len dovolila vojsť? Keby sa rozlúčili na ceste, odišiel by ... Prechováva voči nej ľúbezný cit a správa sa pritom tak nenútene.

Vstala a vyzrela oknom. „Michal, Michal, tvoja žena má už druhého nápadníka“, začala si nahlas rozprávať. „Keby som len vedela, čo mám robiť? Aj keby si ma nosil na rukách, Adam, citom nezabránim. Napriek tomu, že vrátiť sa k Borisovi nateraz neprichádza do úvahy. Nech však zapieram ako chcem, city k Borisovi sú hlboké a nejde ich len tak vygumovať a navyše pod srdcom nosím jeho dieťa. Rozviedol by sa so Zuzanou, keby o dieťati vedel? Alebo mám mu dať vedieť o ňom skôr, než sa so Zuzanou ožení ... ak tak ešte neurobil?“ Povzdychla. Zovrelo jej srdce pri pomyslení na Borisa. „Boris, Boris, kde si, môj milovaný? Ľúbim ťa, aj napriek tomu, že na Michala som nezabudla, ľúbim teba, môj maznáčik. A aj napriek tomu, že sa so Zuzanou oženíš. Vždy ťa budem milovať, vždy.“ A stalo sa po prvýkrát, keď sa už preto pred sebou nehanbila a priznala si lásku k nemu aj nahlas. Nevedela zabrániť ani svojim citom a rozplakala sa pred oknom. Dívajúc sa do diaľav si predstavila jeho jedinečnú, milovať sa

chtivú osobu a bezchybné telo. Pohladkala si svoje dieťa, ktoré sa v jej lone pomrvilo, koplo ju a ten pohyb rozohrieval srdce. „Nemôžem byť tvoja, Adam, moje dieťa má otca, ktorého ľúbim tak mocne, ako by som teba nikdy nedokázala. Možno z tvojej strany pramení láska voči mne, ale ja ... ja lásku voči tebe nikdy pociťovať nebudem. Láska sa nedá vynútiť, ona musí prísť a aj prichodí sama, napriek všetkým zábranám, ktoré sa jej do cesty stavajú.“

Po tejto udalosti všetko išlo tak, ako doteraz. Neuvedomovala si ani, ako plynie čas. Všetky dni boli pre ňu rovnaké, ako pre obyvateľov onoho malého domčeka naproti. Ba všimla si, že už pár dní starček nesedáva na lavičke. Magda jej povedala, že zomrel. Na lavičke v parku ešte vždy sedával bezdomovec so zarastenou tvárou, a bol vždy špinavší. Raz videla, ako mu Magda nesie objemnejší balík. Na druhý deň videla toho úbožiaka v novom odeve. Návštevníkov v penzióne bolo vždy dosť, ba stretávala sa často s Nemcami. Raz nedokázala pochopiť, prečo tam tak radi chodia. Každú stredu chodila k Adamovi na prehliadku ale nikdy sa jej neopýtal, ako sa rozhodla. *„Je to taký čudák.“* O dva týždne po jeho vyznaní bola na ultrazvukovom vyšetrení.

„Alex, budeme mať syna, vieš o tom?“, prehodil len tak, akoby sa spýtal, „chceš cukrík?“.

„Je jedno, čo bude, len nech je zdravé“, odbila ho obyčajnou frázou, ktorú zakaždým od samodruhých mamičiek počula. Nevedela ako zareagovať, keď sa jej spýtal v množnom čísle. Náhle ju začalo rozčuľovať, že sa jej pozerá na brucho a prístrojom aj do brucha, a zrazu jej nebolo po vôli ani tykať si s ním, lebo obyčajne sa nevyzliekame pred priateľmi a neukazujem im ani svoje telo.

„Je zdravé, Alex, je vyvinuté, pekné dieťa“, pozeral sa na monitor. „Mám ti urobiť obrázok?“

„Budem ti vďačná“, rozplakala sa.

Pozrel na ňu až vtedy, keď jej podával obrázok. „Na pamiatku o tvojom synčekovi.“

Zapínala si nohavice a cítila sa bezbranná. Tak veľmi potrebovala lásku niekoho, tak veľmi jej chýbala Michalova nežnosť a porozumenie. Musela však zápasiť so svojím svedomím, lebo vinu si ešte vždy pripisovala sebe. Pozerala sa na obrázok a zachvela sa. Jej malý synček si cmúľal prst. Bol to neskutočne krásny pocit. „Ďakujem“, cez slzy sa pozrela na Adama.

„Nebudem sa ťa pýtať na nič, Alex, viem, že mi povieš áno alebo nie tak pravdivo, ako si mi pri prvom stretnutí povedala pravdu. Ale ten bozk ... hm, myslel som si, že niečo znamená. Nuž, potom znovu o týždeň.“ Prv, než odišla pobozkal ju na tvár.

* 47 *

Od večera sotvačo spala. Ešte aj v noci zažínala lampu na toaletnom stolíku a pozerala si obrázok svojho synčeka. Udalosť v poradni ju poriadne rozrušila, napriek tomu, že sa nič mimoriadne nestalo. Ešte o tretej pozerala na hodinky, a už sa začalo brieždiť, keď ešte vyzrela oknom. Prehadzovala sa na posteli, až kým nevedno ako usnula.

V sľubne začatý deň keď sa zobudila, rosa už dávno vyschla, z prechádzky po tráve dnes znovu nič nebolo. Obloha sa zamračila a spustil sa lejak, ktorý s menšími či väčšími prestávkami trval už druhý deň a ona bola nútená sedieť vo svojej izbe. Keď už vyčítala všetky dostupné časopisy a knihu čítať ju nudilo, vzala si mobily, a prevaľujúc sa na pohovke sa rozhodovala, či a ktorý skôr zapnúť. Napriek tomu, že ich nárokom vypla, aby sa nezaoberala firemnými záležitosťami a aby ju nikto ani náhodou nezavolal, pravidelne ich nabíjala aby pre každý prípad mala dostupnosť. Rozhodla sa zapnúť skôr služobný. Odkazová schránka bola plná. Prvé volanie bolo Borisove, druhé Zlatkove, potom znovu Boris, a postupne sa vystriedali všetci. *„Moji dôslední chlapci. Napriek tomu, že som kázala ma nehľadať, všetci vyvolávajú.“* Vyčistila odkazovú schránku a rýchlo mobil vypla, nebodaj niekomu napadne zavolať jej práve v tejto chvíli. Desila sa zvonenia, nechcela byť prezradená. Zapla svoj mobil. Aj tu bola odkazová schránka plná. Prvé volanie bolo od Zlatka, druhé od Lukáša, potom znovu Lukáš, Boris, Zlatko, ba aj Ivonka. To ju prekvapilo.

Raz, celkom náhodou jej dala číslo. Od Lukáša mala aj dve esemesky, vyzvedal sa na jej pobyt a dôvod, prečo nevolá. Vyplašila sa, Lukášovi vždy hovorila doteraz pravdu, ale či by ju teraz pochopil? Bola nesmelá napísať mu, tobôž zavolať. Ale nechcela ho ani podvádzať. A tak sa dlho rozjímala, čo by bolo urobiť, aby jej rozhodnutie Lukáš prijal s porozumením. Nevedela prečo je pre ňu dôležitý jeho názor alebo jeho postoj, aj napriek jeho mladému veku. Vždy si s láskou spomínala na jeho slová útechy a povzbudenia v prípadoch, kedy sa na tomto svete vôbec necítila dobre, kedy bola vyčerpaná a bezmocná, kedy najviac potrebovala niekoho mať pri sebe a nebol pri nej okrem neho nikto iný, kto by ju povzbudil. Lukáš v takýchto prípadoch bol schopný úžasnej oddanosti, a hoci sa neusiloval nijako pred ňou vynikať, prekvapujúco ju dokázal pochopiť, priviesť na iné myšlienky a sťaby vyriešiť jej vzniklé ťažkosti. Dodal jej odvahu, stál pri nej vďaka svojej inteligencii. Rada by sa s ním porozprávala i teraz, ale nemohla, nemala odvahu zmeniť svoje rozhodnutie ukryť sa pred všetkými svojimi známymi a chvela sa pri pomyslení, že by ktosi zistil, kde práve je. Vydala sa na cestu, musí ňou kráčať a dôjsť neúprosne do cieľa bez toho, aby sa zverovala hocikomu do rúk, aby hocikto zabránil uskutočniť jej rozhodnutie.

Zrazu ju v jej rozjímaní vyľakal nečakaný hlas príjemnej hudby ozývajúcej sa z mobilu. Natoľko sa prekvapila, že jej mobil vypadol z ruky. Neprestával vyhrávať ani na zemi, opatrne ho otočila, akoby ju volajúci zazrel. *„No toto som naozaj nečakala.“* Na displeyi prečítala Kristínine meno. Nezvykla ju volať a od jarnej návštevy spolu ani nehovorili. Od zvedavosti sa ohlásila. Kristína bola unesená z rozhovoru, porozprávala jej, že sa Veronika práve vrátila z Anglicka a zostane doma celý mesiac, ba sľúbila, že ju prídu pozrieť. Zľakla sa a povedala, že nie je doma, ale na služobnej ceste a koncom týždňa chodia do zahraničia, takže z návštevy nič nebude. Kristína zabedákala, potom však veselo pokračovala o svojej krčme a keď zrejme vyčerpala všetky témy rozhovoru, sľúbila k nej poslať po návrate Lukáša, ktorý ju má veľmi rád, často ju spomína a chce sa o ňu postarať. *„Lukáš vie, čo mi kedy chýba, a sama sa s ním porozprávam, Kristína, nepotrebuješ ho posielať.“* Poslala cmok-cmok a zložila. Alexandra zložila tiež, no kým sa so sestrou rozprávala, medzičasom zbadala volanie od Borisa, načo hneď mobil vypla. Volania v nej vyvolali totálny rozruch. Potláčané city sa v jej krehkej duši začali znovu prejavovať a obnovovať, darmo sa chcela izolovať od Borisa, ba od celého sveta. Svojvoľne ako neposlušné dieťa zutekala od ľudí, ktorí si ju vážili a mali radi. Obávala sa však hanby a radšej na úkor svojej trýzne sa rozhodla skrývať v neznámom svete.

Vonku zahrmelo. Výdatný lejak neprestával, pravidelným rytmom klopal na okenicu. Zakryla sa dekou, objala malý vankúš pod hlavou a ďalej sa rozjímala nad svojím osudom. Kľudný, spokojný ba šťastný život, aký žili s Michalom zmenil jeho odchod. Trúchlila za ním, bola nešťastná a žiaľ nepredstierala. Aj láska k Michalovi ťažko ustupovala. Lenže namiesto toho, aby prijala vzniknutú situáciu a prispôsobila sa žiť životom bez svojho manžela, veľmi skoro sa vrhla do náručia iného muža, nebránila sa a nestavala sa mu na odpor. Skomplikovala si život vzplanutou láskou voči očarujúcemu Borisovi. Krátku radosť z divokých milostných radovánok vystriedal úzkostlivý pocit hanby. Teraz sa ako pustovník skrýva pred svetom, z času na čas ju ovládne eufória, hlavne pri pomyslení na svoje dieťatko. Radosť sa stupňuje pri pomyslení, že od Michala by dieťa nikdy nemohla mať.

* 48 *

Kým sa Alexandra oddávala pohodliu, tím jej spolupracovníkov usilovne realizoval a uvádzal do života Borisov projekt. Už sa uskutočnili prvé dodávky drevnej hmoty z Rakúska, linky na výrobu pracovali v plnom prúde, Boris a Gabo v zahraničí uzatvorili niekoľko zmlúv na dodávky finálnych výrobkov, o domácom trhu ani nehovoriac. Zlatko bol spokojný a keď vyhodnocovali polročný výsledok, všetci uznanlivo prikyvovali hlavami.

Borisovi, ako spracovateľovi projektu odsúhlasili pekný balík peňazí, čo najskôr odmietol, ale keď Jaro poznamenal že musí šetriť na svadbu, potiahol kútiky úst a poďakoval sa.

Nezabudli ani na Alexandru. Jej účet pekne narastal aj bez toho, aby pohla prstom. Ostali verní svojmu sľubu, každý pondelok sa za obedom schádzali, a preverovali a vyhodnocovali si zistené. Zlatko nevyrukoval s ničím, Alexandra mobil nedvíhala, ani Monikine volania nebrala na vedomie. Dosť sa preto trápil. Jarova manželka od sestričky zistila, že Alexandra je skutočne tehotná, ale svoju zdravotnú kartu si vyzdvihla a nevedela povedať, kam pôjde rodiť. Nuž to bolo skutočné bum, už sa aspoň potvrdili ich dohady. Nikto viac nevedel nič. Konečne dnes Boris prišiel s novou správou, ktorej všetci naslúchali.

„Alexandra je doma ... teda v republike, nie je v zahraničí. Rozprávala sa so svojou sestrou, a zaklamala, že je na školení. No len čo sa jej sľúbila ju po návrate navštíviť, vyhovorila sa na zahraničné zájazdy koncom týždňa.

„Odkiaľ vieš také podrobnosti?“

„Od Lukáša, jej krstného syna, ktorý kurizuje mojej malej, ak by to ešte niekto nevedel“, Borisovi už vôbec nevadilo, keď po kuse odhaľoval doteraz utajované skutočnosti zo svojho života, alebo svojej domácnosti.

„Páli jej to, chlapci, čo poviete?“

„Páni, vynaliezavá osôbka, len čo je pravda“, Ivan sa pozrel na Borisa. „Nebudeš to mať s ňou ľahké“, žmurkol na neho.

„Nedbám, len či by tu už bola“, nadýchol sa Boris. „Ale to nie je všetko. Keď som ju skúšal volať, jej mobil bol obsadený. Takže ... musí byť k dosahu, len ju treba vystihnúť. Ale kedy, to namôjveru neviem. Chlapci, potrebujem ju, nosí moje dieťa a ukrýva sa pred nami, čo mám robiť? Poraďte, konečne“, čakal, že niekto bude mať aspoň aký-taký návrh, ale nič.

„Žiaľ, Boris, vidíš, napriek našej snahe a usilovnosti nedarí sa nám prísť jej na stopu. Je mi to skutočne ľúto“, Zlatko sa pozeral na neho tiež bezradne a s ľútosťou, ako všetci ostatní.

* 49 *

Pri najbližšej návšteve Adam podaroval Alexandre fotky, ktoré boli prekrásne. Vynikala na nich najmä ona sama, Adama ako šikovného fotografa, aj pochválila. Ale nedala sa nimi strhnúť, poďakovala sa a po vyšetrení hneď odišla. Polihujúc vo svojej izbe prekonávala veľké životné ťažkosti. Už desať týždňov je v penzióne, dokonale si odpočinula, ale zrazu začala pociťovať zbytočnosť svojej osoby. Nemohla sa nijakovsky realizovať, v ničom nemohla prejaviť svoje kvality, nepracovala a táto nečinnosť nielen že neviedla k ničomu, ale začala ju ubíjať. Spočiatku si myslela, že tu bude až do pôrodu fajn, ale veľmi sa mýlila. Realita života začínala byť celkom iná. Leňošenia mala dosť, oddych sa skončil, chýbala jej práca. A chýbali jej chlapci, vedúci tím jej firmy. Chýbalo Zlatkove nervózne pobehovanie, Gabova kľudná reč, Ivanovo pochopenie, Jarove mladícke nadšenie, Borisova starostlivosť a to všetko spojené v jedno skvelé vedenie, realizačný a nikým nenahraditeľný tím jej zlatých chlapcov, ktorý si tak skvele počínal, a ktorý by nevymenila za nič na svete. Ďakovala zaň Michalovi, to on si ich našiel, on ich nasmeroval, ako postupovať, ako pracovať podľa jeho želania a jeho metód práce. A bola mu za to vďačná nielen ona, ale celé vedenie. Napriek tomu, že sa zdravo dokázali podpichovať, navzájom si skvele rozumeli, boli jej oddaní, boli vynikajúci a úspešní vo svojej činnosti. Posledné mesiace pred odchodom bola v napätí nielen kvôli firme, ale aj kvôli stupňujúcej sa láske voči Borisovi, bola zo všetkého vyčerpaná a príchod do nového, nepoznaného prostredia ju nielen uchvátil, ale predovšetkým dal zabudnúť na každodenný zhon, na ťažkosti a starosti. Bezstarostne si užívala každý deň, lenže bolo chybou domnievať sa, že tak vydrží až do pôrodu. Navyše sa jej priplietol do cesty Adam. Vážila si ho, bol dobrý lekár, ale za milenca, tobôž za manžela si ho nedokázala vôbec predstaviť.

Nech prišla do penziónu s bársakou odhodlanosťou vydržať, v týchto dňoch už strácala pocit istoty o dodržaní svojho rozhodnutia a zapochybovala o možnosti doviesť tento boj do konca. Myslela si, že z neho vyjde úspešne, ale svoje rozhodnutie už nebolo tak ľahké uskutočniť. Udalosti ju prinútili z domu odísť, či skôr to bola hanba ba zbabelosť priznať sa pred svojím tímom k vzplanutej láske voči Borisovi a radšej utiekla. Keby ostala, možno by sa už všetko urovnalo a dostalo na správnu koľaj. Lenže je tu ešte Zuzana! A tú mu nevedela odpustiť. Ba keby len odpustiť! Nemohla s tým urobiť vlastne nič. Boris jej lásku nikdy nevyznal, nikdy nepovedal, že si ju vezme. Veď o jeho úmysle oženiť sa počula od jeho dcéry a od Bublinky. Chcel jej telo, dostal ho. Chcel ju za milenku, mal ju. Ale o spoločnom živote nikdy nepadlo ani jediné slovo. Vždy ju len uisťoval a presviedčal, že ju chcel. Pravdaže, na sex. Lenže teraz, keď si oddýchla, všetko vyzeralo ináč. Už si nebola istá, že list, ktorý nechala Zlatkovi, bol najlepším riešením. Nechala vlastne celý svoj tím pre seba pracovať, nech jej napchávajú účet, nechala cudzích pracovať preto, aby sa ona práci vyhla. Čo si mohli pomyslieť? Že si radšej ide za svojím pohodlím, akoby pracovala? Že si vyberá ľahšiu cestu a aj z dvoch úloh tú ľahšiu, svoje šťastie, než kolektívnu prácu?

V túto noc, ba ešte niekoľko dní a nocí sa rozhodovala presne o opaku toho, ako pred tromi mesiacmi. Teraz mala silnú vôľu vrátiť sa a určiť si cestu svojho osudu medzi svojimi, doma, v známom prostredí, kde ju každý má rád, kde si ju vždy vážili. Už stratili dôležitosť pribraté kilá, ktoré si všimol ozaj len zainteresovaný. Vďaka Magdiným stravovacím návrhom a odporúčaniam Alexandra málo pribrala a dokonale si mohla maskovať svoju tehotnosť. Ale o to jej už teraz ani nešlo. Nech sa usilovala akokoľvek potláčať zvedavosť o domácom dianí, vzrušovala ju túžba deň čo deň zavolať Zlatkovi a dozvedieť sa o udalostiach, ktorých nie je súčasťou, od ktorých dobrovoľne odišla a pustila kormidlo z rúk. Denne niekoľkokrát vzala do ruky služobný mobil, niekoľkokrát ho odhodlane zapla a rýchlo vypla. Chvíľami si už myslela, že je bláznivá, nevie sa rozhodnúť za alebo proti.

Ale zrazu rozhodlo dieťa. Tak intenzívne sa v nej pomrvilo, kopalo, až si myslela, že je to preto, lebo chce za otcom. Má právo odoprieť jeho otcovi vedomosť o ňom? Má právo zamlčať pred Borisom o jeho dieťati? Utiekala sa sem práve preto, aby sa o ňom nedozvedel, ale teraz už začala pochybovať, či to bolo správne. *„Čas hojí duševné bôle.“* Musí vedieť o svojom synovi, musí ho tiež pohladkať, musí sa mu prihovoriť, rozhodla sa definitívne. *„A nie som ja tá, ktorá túžim po jeho pohladení, po jeho objatí, po tom, aby sa mi prihovoril, aby ma pomiloval a zovrel vo svojom náručí?“* Pre každý prípad, zajtra pôjde za Adamom a vysvetlí mu, že nemôže tu ostať, otec jej dieťaťa potrebuje o ňom vedieť, nech sa zachová hocijako. Odhodlaná konečne na odchod a čím skorší návrat domov sa radostne osprchovala a pod sprchou sa rozospievala. V túto noc spala veľmi spokojne.

* 50 *

Na druhý deň svoje rozhodnutie oznámila Sexanovi. Zhrozil sa, keď si ju vypočul. A mal starosti, ako a s kým príde domov z toľkej diaľky. Potom dostal nápad a vyriešil jej situáciu podobne, ako po prvýkrát. Pozval si k nim Magdinho muža, ktorý pozvanie s veľkým nadšením prijal. Alexandra sa tešila ako malé dieťa. Vyzdvihla si zdravotnú kartu u Adama, ktorý sa najskôr čudoval, potom zamrmlala niečo o chorých rodičoch a keď jej podával zdravotnú kartotéku, ohryzok na jeho tenkom krku párkrát poskočil.

„Stretneme sa ešte?“, s horkým úsmevom sa spýtal.

Vytiahla plecia, na čo ju Adam tuho zovrel v objatí. „Šťastnú cestu, Alex, som rád, že som ťa poznal, aj keď sa všetko neskončilo podľa mojich predstáv. Aspoň niekedy si na mňa spomeň.“

Vo dverách sa ešte otočila. „Nehnevaj sa, Adam. Ja nemôžem...“

„Akosi som s tým rátal, moja pekná. Nuž, nemám ja na ženy šťastie, čo už.“

Popoludní zašla do salónu krásy, navštívila kozmetičku, dala si urobiť zábal tváre a úpravu obočia. Domov sa chcela vybrať celkom iná ba zmenená, než aká odišla. Zašla preto aj do kaderníctva a náramne sa jej zapáčil účes, ktorý bol vyložený na jednom z obrázkov. Kaderníkom si dala poradiť a na jeho odporučenie si dala vlasy ostrihať presne podľa obrázku. Kaderníkove ruky sa zručné pohybovali, a už mala strach, ako celý strih dopadne. Tu ostrihal, tam narovnal, ešte kus, tu znovu trošku ... a keď jej ich vyfúkal, skoro sa nespoznala.

„Pani, ale toto je neobyčajná zmena“, vykríkol kaderník, ktorý s veľkým zrkadlom za jej hlavou jej ukazoval účes aj zozadu, aj zboku. „Vy ste sa zmenili o sto percent. Nebol by som predpokladal, náramne vám účes sekne. Musíte po umytí vlasov použiť trochu tužidla a vyfúkajte si to tak, ako som vám ja. Nezabudnite, pani ... páni, toto je zmena ... nebol by som predpokladal, naozaj!“

*

Na druhý deň ráno už vo vytržení čakala na Magdinho manžela, ktorý nedajbože sa vychystať. Alexandra sa rozlúčila s Magdou, poďakovala sa jej za trpezlivosť a nasadla. Ale Magdin manžel sa ešte aj z auta vracal, lebo si zabudol vziať vzácny nožík pre doktora. Alexandra, rozhodnutá odísť, by najradšej už aj letela domov. Keď však naštartovala, kľudne a trpezlivo šoférovala celou cestou až domov.

S veľkou radosťou odložila auto na svoje miesto a s úžasným kľudom a pokojom odomykala dvere svojho bytu. *„Ako som len mohla odtiaľto odísť?“* Ovanula ju čerstvá, zvláštna vôňa jazmínu. *„Nuž, Zlatko ma poslúchol do písmena, ba aj viac. Nielen kvety polial, ale aj vôňu nastriekal.“* Zložila si veľký cestovný kufor, otvorila na obývačke okno a vyzrela na ulicu Známy pohľad, ktorý už dávno neregistrovala, ju celkom potešil. Zadívala sa navôkol. Slnečný deň vylákal ľudí na ulicu, ale teplý letný vzduch bol dusný. *„No, v parku pribudli akési nové modré lavičky a smetné nádoby ... ba aj pieskovisko s preliezkou, to sú mi novoty!“* Potom zapla chladničku a vyložila potraviny, ktoré nakúpila cestou domov, keď odviezla Magdinho manžela do ordinácie k Sexanovi. Osprchovala sa a v tenkom župane sa zvalila na posteľ. *„Hah, ako je doma dobre! Cítim sa úžasne. Ako som len mohla odísť?“* Návratom domov sa všetko javilo v odlišných, sviežejších farbách. Vnútorne sa vyrovnala so sebou, pominuli počiatočné mrzutosti, kvôli ktorým pred pár týždňami odišla. Nadobudla kľud, sebaistotu. Ale hlavne, tešila sa na Borisa. Hoci si to nerada priznávala, pri pohyboch ich spoločného synčeka si brucho neustále pohladkala a myslela pritom na neho. Bude rád, keď sa to dozvie? Zaspala od únavy. Bola jej zima, keď sa zobudila. Chcela zatvoriť okno, ale prenikal dnu teplý vzduch, hoci sa už vonku zvečeriavalo. *„Výdatný to bol spánok.“* Zhora začula hlasnú vravu, Simonkin smiech a ešte hlasný, dráždivý, ale veselý smiech niekoho. *„Hmm, Boris sa má ... aj s dcérami. Čože ho ja zaujímam?“* Celý večer načúvala zvukom, ktoré sa ozývali z horného poschodia, a už predpokladala, že u Borisa je akýsi žúr a zábava bude pokračovať celú noc, keď v tom sa všetko skončilo, nastal šum na chodbe, počula zvuk výťahu hore aj dole a potom ticho. Až do rána.

* 51 *

Vo firme boli všetci vo vytržení. Pripravovali polročný rozbor prvýkrát bez riaditeľky. Každý sa súril, zháňal podklady, nikto nič nechcel nechať na náhodu, za svoj úsek sa každý chcel pochváliť dobrými výsledkami. Navyše po rozbore okolo jedenástej mala dôjsť Zuzana so svojím manželom, ktorých pozvali na pracovný obed po tom, čo si vypočujú výsledky vzrastu výroby vďaka drevnej hmoty z ich lesa. Boris s Jarom už tretí deň sedeli pri počítači,

a skompletizovali výsledky, ktoré inokedy robila šéfka. O druhej Jaro vstal od stola, vysoko zodvihol ramená.

„Uh, to bola fuška“, dvakrát si aj čupol. „To by som sa čudoval, keby teraz prišla šéfka a by uvidela, že sme všetko dokázali spraviť bez nej ... aj keď to ľahké nebolo.“

„Nerozptyľuj sa a dokonči súvahu“, napomínal ho Boris.

„Píšem rýchlejšie ako ty, už ju mám“, nakukol ponad Borisove plece na jeho monitor a zúžil oči. „Fíha, toto ešte nemám.“ Už aj si sadal, z kopy materiálu si začal preberať až si našiel poznámky, rýchlo naskenoval, a číslice začal prepisovať.

„Prečo si spomenul šéfku? Vieš snáď o nej niečo?“ aj on si naťahoval údy.

„Neviem, to ja len preto, že ...“

Boris si zastal za jeho chrbát a chytil za plecia, kým si dopisoval číslice. „Si šťastný, však?“

„Som.“

„Aj ja by som chcel byť. Lenže tá, ktorá by ma urobila šťastným je nevedno kde ... a ja neviem prečo sa schováva. Som ja taký zlý, Jarko, povedz, som taký zlý, že si ženu ako Alexandra nezaslúžim? Nedokážem pochopiť, prečo sa osud so mnou takto zahráva.“

*

Popoludní bolo v Borisovej domácnosti rušno. Zuzana s manželom ich prišli znovu po mesiaci navštíviť a konečne aj dievčatá pochopili, že Zuzana je ich otcova sestra, vydatá za Rakúšana, ktorý po slovensky vie len utekať. Simi sa tomu neustále smiala a neprestala sa ho spytovať, čo ešte vie po slovensky robiť. Či aj jesť, alebo aj spať ... potom neustále visela na Zuzane, po toľkých zaujímavých a hodnotných darčekoch, ktoré od nej dostali, ani nie je sa čo čudovať. Nedajbože sa s nimi rozlúčiť, keď odchádzali do hotela.

Na druhý deň sa ráno od deviatej hodiny konal polročný rozbor. Celé zasadanie prebehlo v úplnej vážnosti, skompletizovaný výsledok aj keď s predpokladaným ziskom, každého prekvapil. Boli nadšení zo svojej práce, Gabo napísal do svojej časti, že na základe ohromujúcich nových objavov s takpovediac minimálnym vkladom dosiahol maximálnych výsledkov. Zlatko rástol, dodal, že sa všetko začalo aktívnym Michalovým konaním, ktorý mal sklon nielen vždy hľadať ale aj nachádzať optimálne riešenie problémov, ktoré si možno iní nepovšimli aj napriek tomu, že ležali na dosah ruky. „Je príjemné hovoriť o nových metódach, o nových trendoch, realizovať ich, keď máme dobrý základ. Finančný zisk, ktorý sme si nerozdelili, ale nechali na obnovu firmy, už priniesol dvojnásobný obrat a do konca roka sa vklad niekoľkokrát znásobí. Som tomu rád, chlapci ... už som si zahovoril nové auto“, poznamenal Ivan. „Neleňošíme, nerozptyľujeme sa ale makáme, odvážne zaútočíme na zložité problémy a snažíme sa ich zdolať, je to toho výsledok. Myslím si, že nikde inde by sme sa nedokázali viac realizovať, ako tu. Jednoducho nám to klape“, dodal Boris.

Keď sa už blížil koniec rokovaniu, Zuzka slabo zaklopala a na svoje veľké prekvapenie voviedla nemeckých hostí. No bolo už o čom rozprávať aj v ostatných kanceláriách. Vedenie sa rozhodlo pozvať ich na polročný rozbor, aby im v kocke načrtli, s čím sa firma zaoberá, ako to u nich chodí a potom spoločne zájsť na pracovný obed. Zuzana so svojím manželom Klausom si podávali ruky postupne so všetkými sa zoznamovali. Po oficiálnych zdvorilostných frázach sa vrelo rozhovorili. Obaja hostia boli unesení metódou práce vo firme, ba Klaus si dával aj dvakrát vysvetliť postupy. Hovoril aj po anglicky a kto nehovoril nijakou rečou, toho Zuzana stihla zabaviť. Keď debata prúdila už len o všedných veciach, táto veselá osoba, schuti sa dokázala zasmiať už niekoľkokrát, na čo Zlatko poznamenal, že keby nevidel projekt, ktorý s Borisom predložili, v živote by neuveril, že je niečoho takého veľkolepého schopná. Na čo sa samozrejme tiež rozosmiala. Jej smiech bol veľmi nákazlivý. Gabo mal pripravenú kostru hojdacieho kresla z toho zvláštneho druhu mäkkého dreva z ich lesa a chcel im ho ukázať.

*

Keď boli v zabratí v najväčšom rozhovore, keď nikto nepredpokladal, že sa stane niečo nepredvídané, Alexandra práve zaparkovala auto na dvore firmy vedľa luxusného nemeckého bavoráka. Bola šokovaná, kto tu môže byť a načo. Príjemne ju prekvapil aj čulý pracovný ruch, aký prebiehal na dvore. Na jeden kamión nakladali zo skladu akési veľké balíky a stoličky. *„Páni, vari to všetko nepredávame? Alebo áno?“* So záujmom podišla. Mladý muž, menom Kubiš, s ktorým prednedávnom viedla rozhovor na tému účasti jeho rodiny na závodnej kuchyni, práve ukazoval akýmsi mužom, ako sa dá zložiť zvláštna stolička. Raz – dva ju rozobral aj zložil. Sama sa divila jeho šikovnosti. Vysvetľoval, ako veľmi je za potreby mať takúto stoličku hlavne na chate, kde zaberie málo miesta. Pozrel na ňu, prestal rozprávať.

„Ženská, choďte odtiaľ, za chvíľu bude cúvať kamión, nepočujete zvuk?“

Naozaj nepočula, pristúpila k tým dvom, ktorí Kubiša počúvali.

„Aj vy ste prišli na nákup, slečna?“, vyzvedal sa jeden z nich.

„Hm, vraj slečna! Účes ma robí ozaj mladšou, ako v skutočnosti som.“ Usmiala sa. „Nie, ja som neprišla na nákup, ja to všetko predávam, však, pán Kubiš?“

„Bože, pani riaditeľka, prepáčte, ja som vás vôbec nespoznal“, zloženú stoličku podal nakupujúcemu do ruky, sám v momente priskočil k nej a podával jej ruku. „Prepáčte, pani riaditeľka, naozaj som vás nespoznal, dobrý deň, ja sa ospravedlňujem, ja som vás už dávno videl a ste akási zmenená, taká vynovená ... by som povedal“, druhou rukou si zložil čiapku a priehlavkom ruky si utrel pot z čela.

„*Zapotil si sa od ľaku, alebo čo?“* Potriasol jej ruku a uškŕňal sa od hanby. „Tak ako vám to tu ide, pán Kubiš? Zákazníkov máte aj vo dvore, ako vidím.“

„Všetko je dobre, pani riaditeľka, všetko“, zdôrazňoval, ktovie, na čo pritom myslel.

Nechala ho s ostatnými, nevyzvedala sa ďalej, hoci by si najradšej všetko dopodrobna prehliadla. Lenže to by musela mať tenisky a vychádzkové oblečenie. Ihličky neboli na takúto dlhú vychádzku. Začula ešte tých neznámych na svoju osobu reagovať: „páni, to je kosť!“ Usmiala sa, lebo nezbadali, že je tehotná. Bola oblečená v čiernych trištvrťových nohaviciach a svetlomodrej tenkej blúzke na širších ramienkach, ktoré boli od pŕs skladané, voľne padali na jej boky a svojou voľnosťou zakryli aj oblejšie brucho. Ľahkú, modernú kabelku si prehodila cez plece a hrdo vykračovala do budovy.

*

Zlatko práve vyzrel von oblokom. Zúžil oči, potom zaklipkal, akoby sa prebúdzal. „Chlapci, Mišove auto“, priskočil k oknu, roztvoril ho dokorán, vyzrel von a poobzeral sa okolo.

„Len kde by sa tu vzalo? To je Retákovo, z môjho oddelenia, kúpil ho minulý týždeň, kľud, Zlatko, kľud ...“, uspokojoval ho Ivan. „Je také isté, ako Michalove, poznám“, ale neunúval sa vstať aby ho videl. A tak sa Zlatko, s jemu vlastnou nervóznosťou, znovu posadil.

Gabo práve začal vysvetľovať, ako bude vyzerať hojdacie kreslo, ba mal ho aj nakreslené. Vzal kostru, ale najprv ju nevedel postaviť, lebo nevedel zrazu, ktorá ohnutá časť patrí na zem, a ktorá bude slúžiť ako operadlo. Všetci sa mu zasmiali. Medzi smiechom vynikal jeden dráždivý, vábivý smiech, práve keď Alexandra dochádzala predo dvere. Už-už chytila kľučku, ale ruku náhle odtiahla, sťaby bola kľučka žeravá, lebo zvnútra sa znovu ozval jej už známy smiech zo včerajšieho podvečera, ktorý začula z horného poschodia. Bojazlivo sa zastavila, naslúchala za dverami a stála ako prikovaná. Rozhodnutá vojsť smelo, odvážne pred nich predstúpiť, povedať „vrátila som sa, moji zlatí chlapci, lebo mi bolo bez vás clivo“, ba keď sotva pred chvíľočkou začula spoza dvier svojej kancelárie vravu, potešila sa, že tu budú všetci jej chlapci ... no teraz len opatrne naslúcha, ba ovládne ju strach, čo všetko sa za dverami robí a čo všetko sa stalo od jej odchodu. Vrava za dverami pokračovala, chlapci

vtipkovali, počula jasne, že sa navzájom doberajú a podpichujú. Ako jej len bolo dobre pri srdci, keď ich počula! Ale vojsť ... znovu položila ruku na kľučku ... znovu sa neodvážila.

„Prvá stolička bude pre riaditeľku“, začula neznámy ženský hlas s osobitným prízvukom.

„Samozrejme, pani riaditeľka bude prvá, ako ináč“, začula Borisa.

„Medzi nami mala riaditeľka vždy prvoradé miesto a ani v budúcnosti tomu inak nebude“, tvrdil Zlatko.

„Tomu som naozaj rada. Boris, počul si?“, počula znovu ženský hlas.

Krátke vety, ktoré vďaka svojej zvedavosti začula spoza dvier prikloniac si hlavu celkom blízko, ju vydráždili. Srdce jej začalo prudko biť, tep sa zdvojnásobil, znervóznela, a napriek tomu, že vrava neustávala za dverami, už ju nebola schopná vnímať, nebola schopná zaregistrovať nič. To, čo počula, bohato stačilo. Sklamali ju. Všetci. Zlatka nevynímajúc, hoci jemu vždy najviac verila. Boris sa stihol za tú krátku dobu oženiť a do firmy si do riaditeľského kresla posadil vlastnú ženu. *„Skvele ste si to vymysleli, moji zlatí chlapci, naozaj skvele. Ako ste to mohli dopustiť? Kde sa podela vaša skúsenosť? Kde sa podela vaša súdnosť? Kam ste sa dostali ... alebo kam vás dostal Boris? Úžasne vie vplývať na ľudí, vskutku vás všetkých dostal pod svoj klobúk?“* Rozplakala sa. Srdcervúci plač, ktorý ňou lomcoval, sa z nej vydral jediným hlasným vzlykom, potom hlasným klopkaním opätkov sa náhlila k východu. Trýznila ju vlastná nemohúcnosť, plač, nervozita, a jej dobrá nálada sa premenila na hnev voči všetkým vedúcim pracovníkom. *„Načo som sa vracala? Prečo som predpokladala, že tu bude lepšie, že ma ešte čakajú a majú radi? Prečo som myslela, že vrátiť sa bude lepšie ako ostať pri Adamovi? Všetci ma nechali v štichu, a ja som obetovala svoju voľnosť pre tých, ktorí ma zradili.“*

Zuzka práve vychádzala z toalety na konci chodby, keď ju uvidela, spľasla rukami.

„Pani riaditeľka ... ach, moja zlatá Alexandra ... vy ste krásna, poďte, nech vás vyobjímam, ako dávno som vás nevidela, dobrý deň ...“, rozhovorila sa od konca chodby, až kým sa nestretli celkom blízko.

Alexandra nemala náladu teraz Zuzku objímať, ale nevyhla sa jej. Zohla sa k nej, nasilu sa usmiala, precedila sotva počuteľne dobrý deň, Zuzka, a pohladila ju na pleciach. Zuzka, keď ju uvidela plakať, nechcela sa jej nemiestne vypytovať na dôvod. S vystrašenými očami ale na ňu pozrela, a Alexandra zavzlykala. Sklonila hlavu na jej plece a slzami zmáčala jej blúzku.

„Tak ako sa máte Zuzka, som rada, že vás znovu vidím“, nadýchla sa a chvejúc vydýchla.

„Dobre, pani riaditeľka, všetko je dobre. Veď ste mohli počuť rozbor, firma napreduje, každý je tu spokojný“, povzbudivo na ňu pozrela.

Bez slova prikývla, bola rozrušená, Zuzka si myslela, že vari od začiatku sedela s tímom na rozbore a plače od radosti kvôli dobrým výsledkom.

„Každý vraví, že je to vďaka inžinierovi Chatárovi, že to on ... a je to pravda?“

Cúvla, sťaby do nej vrazila nôž. Od úžasu roztvorila oči. *„Ešte aj Zuzka naletela tomu votrelcovi? Každý ... kto je to každý ... každý si myslí, že tu bez Borisa nič nebude fungovať? Každý mu nahráva? Čo si kto predstavuje?“* Bez slova sa zvrtla a odišla k východu, na Zuzkine veľké prekvapenie ešte aj dvere za sebou zatvorila.

*

Nech vysvetľoval Gabo ako chcel, nech sa podpichovali ako chceli, v Borisovej duši zavládol nepokoj. Jeho nezaujímalo kreslo, ale zaujali ho zvuky, prichádzajúce z chodby. Náhle vstal ani sa neospravedlnil, a vyšiel na chodbu. Zuzka ešte nestihla vojsť do svojej kancelárie.

„Ach, pán inžinier, čo sa stalo?“, vyzvedala sa čulo, Boris počudovane na ňu pozrel. „Prečo plakala pani riaditeľka?“

„Čo? Ona plakala?“ Zacítil nepokoj, ktorý Zuzke nemienil prezrádzať. Tlčúce srdce a zaťaté zuby svedčili o jeho momentálnej neschopnosti a obviňoval sa, prečo nevyšiel skôr.

„Ach, pán inžinier, je taká krásna, ešte krajšia, ako predtým. Ja som ju celý deň nevidela. A ako krásne sa nosí“, zasnila. „Neviem, kam sa tak ponáhľala, ale plačúc odchádzala.“

Boris sa zvrtol, behom vyšiel na dvor. Silné slnko ho oslňovalo, teplom presýtený vzduch sa zrazu nedal dýchať. *„Zlatko sa nemýlil, naozaj to bolo Michalovo auto.“* Na dvore cúval kamión, na parkovisko nedovidel, cestu si krátil pomedzi uložené hranoly. Do dvora vchádzala avia s vlekom, nemohol prejsť, poriadne ho skutočnosť nahnevala. Keď avia vošla, a cestu mal voľnú, uvidel zo dvora vychádzať Michalove auto, v ktorom sedela krásna Alexandra. Opatrne šoférovala a zápästím si utierala tvár.

Celú cestu domov preplakala. Ráno sa s nadšením pripravovala, našminkovala sa, pekne učesala, aby s radostnou tvárou predstúpila pred svoj tím. A teraz odchádza sklamaná, zlyhala jej predstava a zlyhala zodpovednosť všetkých vedúcich voči nej. Rozčuľovala a urážala ju ich falošnosť. *„Všetci sa spikli proti mne, ešte aj Zuzka. Sú poľutovania hodní. Michal, keby si tu bol, neopovážili by sa ... ale teraz ... sú nenásytní ... a Boris so svojou ženou najviac. Ako to, že neboli takí obozretní, a dovolili vyfúknuť mi riaditeľskú stoličku?... Nie je tu Michal, ktorý by ich varoval ... a v konečnom dôsledku zabránil. Veď som stratila firmu ...“* Absolútne nezmyselne uvažovala.

Nešťastná sa prezliekla do letného domáceho oblečenia, umyla si zaslzenú a od šminku rozmazanú tvár. To, čo sa v nej odohrávalo, by si nikdy nedokázala ani predstaviť. Chodila od okna k oknu, z jednej izby do druhej, akoby sa pomiatla. Myšlienkami bola vo svojej firme, počula smiech na každom kroku a bedákala, lebo nedokázala potlačiť pudy, podnecované myšlienkami. Žalúdok sa zovrel, v hrdle navrela hrča, v ústach pocítila horkú slinu. Keď sa jej dieťa pobúrene pomrvilo, rozkopalo sa, cítila ho všade vo svojom lone, akoby chcelo prejaviť aj ono svoj hnev, zastavila sa za kreslom, rukami sa oň naklonená dopredu oprela. „Dobre, moje maličké, neupadneme do depresie, aj keď nám podkladajú polená pod nohy a niekedy nám to zaškrípe, vytrváme, môj maličký, spoľahni sa“, náhle dostala chuť na kyslé uhorky, vybrala si litrový pohár z chladničky, sadla za kuchynský stôl a začala uhorky pomaly, kus po kuse, vyjedať.

„Zabezpečím ťa aj bez tvojho otca, miláčik, lebo on ťa nie je hoden, ani mňa. On si vybral svoj ideál, smejúcu sa pani, ktorá zrejme zodpovedá jeho predstavám, teda nech len s ňou kráča po dobrodružných chodníkoch, ale bez mojej firmy. Nebude si ona tam zadoček ohrievať, nakoniec je to moja firma. Pôjdu z firmy preč, to je betón, ich križiacke výpravy sa môžu skončiť pre mňa za mňa aj na Sahare, alebo aj na veterných mlynoch, ako Don Quijote. Nechcem ani jedného z nich vidieť“, rozprávala, ba navrávala si, aby sa uspokojila. Jej monológ sa nezakladal na žiadnych podkladoch, okrem svojich vnútorných pocitov, hraničiacich so šialenstvom kvôli podvodu a zrade nielen Borisa, ale všetkých, nemala žiadne dôkazy. Kým dojedla fľašu, hnev ju prešiel. Nestihla vyliať nálev, nečakane jej zazvonil mobil. Celkom zabudla, že ho už nevypla. Volala ju Monika a rozhodovala sa, či hovor prijať.

„Čau, Monika, ako sa máš?“

„Čau, Sandy, no teba počuť! Prečo k nám neprídeš? Si natoľko zaneprázdnená, alebo nechceš?“

„Nuž, nájdem si čas, sľubujem, ale musím končiť, lebo šoférujem, čau.“ Náhle zložila, a nevedela prečo. Je doma, prečo sa s Monikou neporozprávala dlhšie? Nuž ale keď šoféruje, tak sa nedá. „Som bláznivá hus“, nadávala si nahlas. „Monika je jediná kamarátka, na ktorú je spoľahnutie, a ja ju tak ľahko odbijem. Hach, zavolám jej, keď dôjdem domov.“ Chovala sa absolútne nenormálne.

Sadla si k televízoru, ale po vysledovaní súťažnej hry pocítila hlad. Nemala navarené, obedovať chcela spoločne s vedúcimi pracovníkmi pozvaním ich pri príležitosti svojho návratu. Objednala teda veľkú pizzu, ktorú jej po polhodinke priniesli. S veľkým nadšením sa

pustila jesť, pizza bola ešte teplá. Nestačila sa k jedlu pripraviť, keď na dverách zazvonil zvonček. Neochotne vstala, no zvedavosť prešla v dobrosrdečnosť, len čo uvidela Sexana.

„Pán doktor, dobrý deň, poďte ďalej a buďte vítaný..."

Sexan sa uškrnul, vošiel rovno do kuchyne. „Ach, večeriate?"

„Práve mi priniesli pizzu, ponúknem vás, prisadnite si, prosím."

Odmietol, nechal ju najesť sa samotnú, vyšiel na balkón a zapálil si voňavú fajku. Alexandra si v tajnosti kládla otázku, prečo za ňou prišiel? Čo sa chce dozvedieť? Jeho bdelá zvedavosť o ňu ju hnevala keď si spomenula, aké otázky jej kládol, keď ho požiadala o pomoc. A teraz, keď sa vrátila ... Prekvapivo skoro sa najedla, napila sa minerálky a vyšla za ním na balkón.

„Fíha, čo to fajčíte, vari ružové lupene? Krásne to vonia."

Zasmial sa. „Je to taký neškodný tabak, ktorým si obyčajne krátim čas."

„Nevedela som, že tabak môže byť aj neškodný", oprela sa lakťami o zábradlie ako on a skúmala ulicu.

Sexan neodpovedal. S pôžitkom vdychoval dym a následne ho vysoko vyfukoval. A ona vdychovala tú neobyčajnú vôňu tabaku. Potom ich zaujalo prichádzajúce auto, ktoré sa zastavilo pred vchodom na malom parkovisku. Alexandra vzrušene vzdychla, chcela sa odtiahnuť, ba schovať, ale hanbila sa pred Sexanom. Spoznala Borisove auto, len čo ho uvidela. Otvárali sa všetky dvere, prvá vystúpila vysoká žena s veľkou kabelkou, ktorú si hneď vyložila na plece. Už vedela, že je to Zuzana. Zozadu vystupovali dievčatá, no Simi len čo zabuchla dvere, zavesila sa na Zuzanu. Ivonka si vyberala školskú tašku a pobrala sa za nimi. Posledný vystúpil Boris, ale jeho zaujali o zábradlie sa opierajúce postavy na druhom poschodí. Stál v otvorených dverách svojho auta a pozeral sa na nich. Alexandre sa zdalo, že celú večnosť. Sexan ďalej bafkal, Alexandra ukradomky zaregistrovala, že ho Boris príliš nezaujal. Boris zabuchol dvere auta, otvoril kufor, aj odtiaľ sa zahľadel na balkón, kým si z kufra vybral svoju tašku. Alexandra sa ovládala, ako len vedela. Boris bol nesmierne príťažlivý, čertovsky zvodný a keby mohla, zlietla by mu rovno do náručia a prepáčila by mu všetky jeho prehrešky, spáchané voči nej. Kľakla by si aj na kolená, keby tak chcel ... bažila po jeho láske, zo srdca ho nešlo vymazať. A keď tak na ňu ešte vždy hľadel, nech si hocijako vyhovárala jeho lásku, v srdci ju zabolelo, v duši ju zabolelo, ale bolesť to bola taká príjemná, taká neuveriteľne krásna ... bolesť lásky, dnu, v jej srdci, v jej duši. Ale nešlo ju naplniť, lebo Boris zatvoril kufor, a odišiel za svojimi. Rodina je už kompletná. *„Som šialená."* Otočila sa chrbtom k ulici a rozplakala sa.

„Už vie, že ste sa vrátili, alebo to zistil len teraz?", jednotvárne s monotónnym hlasom sa jej prihovoril. Hovoril veľmi všedne, ale bola prekvapená, odkiaľ ho pozná. Predsa ho len zaujal.

Vytiahla plecia, rozhodila ruky. „Nepovedala som nikomu, že sa vraciam. Nevie nič." Tichý plač lomcoval jej telom. *„Ako môže láska tak veľmi bolieť?"* V hrdle jej vyschýnalo, pocítila hrču, ktorú nie a nie prehltnúť.

„Má vás rád, Alexandra", podotkol akoby mimochodom.

„Už sa oženil so Zuzanou, videli ste jeho dcéru, ktorá sa na ňu tak nenásytne zavesila?"

„Uhm, videl. Ale videl som aj jeho pohľad, ktorý na vás upieral. Prečo mu nepoviete o dieťati?"

„A môžem? Za takýchto podmienok?", chvejúcim sa hlasom sotva dokázala hovoriť.

Poutierala si slzy a otočila sa zase na ulicu. V tom prichádzal ten moderný bavorák s rakúskou značkou, ktorý videla vo firme. Vystúpil z neho muž, tiež vysoký, s riedkymi vlasmi, z kufra vybral veľkú tašku a objemnú igelitku. Ozval sa piskľavý zvuk, auto zatvoril a stratil sa vo vchode. *„Čo ten muž hľadal vo firme? A ku komu ide v našom dome?"*

„Do kelu, Alexandra, prečo ste sa vrátili, keď mu nechcete o dieťati povedať?", prísne znejúci tón jeho hlasu ju vyľakal. „Myslel som, že pre návrat ste sa rozhodli práve kvôli nemu a vášmu spoločnému dieťaťu. Alebo vám vyhovuje vzrušujúce dobrodružstvo ... hop sem, hop tam. Svedomie vám nenapovie? Dokedy chcete svoje city v sebe dusiť?"

Bojazlivo na neho pozerala. Nestihla nič povedať, lebo zrazu začuli otvoriť balkónové dvere na hornom poschodí a vzápätí hlasný smiech. Alexandra spoznala Simonkin veselý džavot a pichlo ju pri srdci. Tak veľmi rada by bola teraz o poschodie vyššie!

„Poďme dnu“, Sexan zatvoril klapku svojej fajky a ona sa pozrela dohora. Uzrela Borisovu vykláňajúcu sa hlavu, na sekundu si pozreli do očí. Len čo pootvoril ústa, pohla sa za Sexanom a tiež vošla do bytu. Aby kryla svoje pocity, priniesla víno a dva poháre. „Otvorte prosím,“ podávala mu fľašu a doniesla oriešky. Sedeli oproti sebe, Sexan zodvihol pohár, privoňal mu, a bez akýchkoľvek fráz z neho pár hltov odpil.

„Bolo dobre pri pani Magde“, začala rozprávať. „Odpočinula som si, poprechádzala po krásnom okolí, ale chýbala mi práca...“

„... nuž, boli ste zrejme uťahaná, chýbal vám oddych“, poznamenal.

„A ... možno je to hlúposť“, pokračovala, „ale chýbali mi moji kolegovia, tím mojich skvelých chlapcov, s ktorými som spolu s Michalom už desať rokov spolupracovala. Michala nenahradí nikto, ale dobre ste postrehli, pán doktor, skutočne som sa zaľúbila. Boris mi chýbal tiež. A rozhodla som sa, že dnes všetkým všetko prezradím. Zašla som do firmy, ale nevošla som do svojej kancelárie, lebo naslúchala som vrave spoza dvier ... moji chlapci ma zradili ... posadili na riaditeľskú stoličku Borisovu man...“, chvejúcim sa hlasom vetu ani neukončila a zaplakala znovu. Hlasný nárek nie a nie prestať.

Sexan si presadol vedľa nej na gauč, utišoval ju a uspokojoval. Z horného poschodia zaznel smiech.

„Ako môžem ... ako ... počujete, unikol radšej do manželstva, má svoju rodinu, žije pre nich ... čo ja ... čo môžem ja pre neho znamenať? Možno už len trpkú spomienku, alebo už ani to ... je to už len boj na život a na smrť ...“, zavzlykala.

„Čo to tárate, preboha, Alexandra!“, uchopil ju za plecia a mocne jej ich stisol. Od bolesti stisla zuby, vyplakanými očami na neho pozrela. „Musíte sa s ním porozprávať, nutne, musíte, rozumiete? Mám ho zavolať?“

„Nie, nie, len to nie“, odporovala. „Nemala som sa domov vracať, načo som aj prišla ...“, neprestávala plakať a pritúlila sa k Sexanovi.

„Alexandra, dosť bolo plaču, dieťaťu takýto stav neprospeje, vzchopte sa, prosím, no tak“, pozrel sa jej do tváre, ktorá sa razom zmenila, keď hovoril o dieťati. „Alexandra, tento boj musíte doviesť do konca. Sama. Hovoríte predsa, že je to boj, ale len o život, nie o smrť. Dobojujte ho a budete mať úspech. Ale sa musíte veľmi snažiť. Inak to nejde. Život je fantastický, a vy to viete. A vy privádzate na život dieťa, Alexandra, a chcete ho mať zdravé, takže predovšetkým uspokojiť sa a najbližšie oteckovi všetko vyrozprávať. Nech je ženatý čo aj s dvomi ženami, rozumiete?“

Prikývla.

„Prospeje vám, keď ma počúvnete, uvidíte. Vypite to víno, toľko vám neuškodí, ani dieťaťu“, sám ho vzal, dopil pohár, do hrste si nabral orieškov a pochrumkával.

Na slovo ho poslúchla, prázdny pohár odložila do dresu a umyla si nad ním vyplakané oči. Z horného poschodia sa znovu ozval smiech, potom pobehovanie, plieskanie dverami a o chvíľu nastalo ticho. Sexan načúval každému zvuku, sústredene sa pritom zahľadel na bod na strope. Keď sa posadila oproti neho, významne na ňu pozrel. „Mám tu ešte s vami ostať?

„Nemusíte, pán doktor, ďakujem, že máte o mňa starosť. Keby niečo, zavolám vám, sľubujem.“

„Zastavil som sa len náhodou, lebo Východniar odcestoval, deň bez Magdy sa mu zdal akosi dlhý“, zasmial sa.

„Má doma veľa práce, neustále niečo majstruje, chodí na rybačku ...“

„Veď práve, chodí na rybačku, aby nič nemusel robiť, všetko necháva na Magdu“, zasmial sa znovu a aj ona sa pousmiala. Taká bola pravda, a Sexan ju poznal.

Rýchlo sa rozlúčil.

Alexandra bola zrazu bezradná. Synček sa pohyboval, kopnutie zacítila tu i tam, naladená sa usmiala, že ho opila. Pohodlne sa usadila do kresla, vzala do ruky diaľkový ovládač. Na hornom poschodí bolo ticho. A už aj to ticho ju poburovalo. Zrazu jej napadlo zavolať Monike. Ale čo jej má povedať? Ako vysvetlí, že jej nevolala? Zlatko jej chňapne z ruky mobil, len čo sa dozvie, s kým sa rozpráva. A s ním sa zdráhala hovoriť. Mohla by sa síce poďakovať za poskytnutú službu, že sa tak staral o jej kvety. Prebehla očami po kvetoch, nechala zrak aj na bonsaji a svoju pozornosť sústredila na niečo, čo ležalo vedľa črepníka na kvetináči. Doteraz si tam nič nevšimla. Lenivo vstávala, bol to snáď zošit, alebo ... Boli to listy z jej odkazového samolepiaceho bločka, aký mala prilepený na dverách chladničky. Používala ich, keď si zapisovala povinnosti, na ktoré nechcela zabudnúť. Zvedavo si ich prelistovala a k ich prečítaniu sa znovu usadila do kresla. Rozmýšľala, kto ich písal a prečo a ako to, že sú tam. Bojazlivo si priznávala, že dokázal to len ten, kto mal kľúč od jej bytu. Zlatko. Listy boli písané tlačeným písmom, ale nebol to Zlatkov rukopis aký poznala, neboli to nervózne načarbané písmená, ale úhľadne písané litery od vyrovnanej osobnosti, ktoré tiež poznala. Patrili Borisovi. *„Záhadný muž. Čo sledoval, že so Zlatkom chodil do jej bytu? Chodil len preto, aby mohol nechávať odkazy?“* Začala ich preberať tak, ako nasledovali.

1. týždeň. Zlatko ma poveril polievaním kvetov v Alexandrinom byte. Povedal, že to mám bližšie a mal pravdu. S radosťou som funkciu prijal. V byte bol poriadok. Všade cítim a vidím Alexandru.

2. týždeň. V byte sa nič nezmenilo, úlohu som si splnil, ale bonsaj si žiada menej vody. S dcérami som bol aj na chate, veľmi sa im tam páčilo. Jedlo a prikrývky som použil svoje. Na chate bolo fajn, ale prvýkrát som sa tam cítil lepšie.

Ruka sa jej zachvela, oči zarosili. Srdce divo tĺklo, synček sa jej v lone pomrvil. Zahryzla si do pery a plač mala na krajíčku.

3. týždeň. Nikde nič nechýba, všetko je O.K. Vo firme sa nám darí, a keby bola Alexandra doma, potešila by sa dobrým výsledkom. Mám ju veľmi rád.

4. týždeň. Bonsaj som znovu prelial. Nie som schopný si zapamätať, že nepotrebuje toľko vlahy. Vyvetral som a poprechádzal som sa po celom byte. Snažil som sa predstaviť, ako si žije moja ľúbezná v byte podo mnou. Chýba mi. Neviem na ňu zabudnúť.

„Ani ja na teba, môj milý, ani ja ...“, od šťastia plakala.

5. týždeň. Dievčatá znovu naliehali, aby sa išlo na chatu, boli sme tam, nevykradli ju. Spytovali sa, či som ju kúpil. Nechcem chatu, ale jej majiteľku. Budem jej robiť chatára. Kým sa dcéry vonku šantili, predstavil som si chvíle prvýkrát tam strávené. Vtedy som bol nekonečne šťastný. Kde si, moja krásna, ľúbezná Alexandra?

„Odišla som, ďaleko od teba, lebo si mi nič nepovedal...“, fňukala.

6. týždeň. Utrel som prach, povysával celý byt a nastriekal jazmínovú vôňu, pre prípad, keby sa moja milá vrátila. Lámem si hlavu, čo bolo príčinou jej odchodu. Každý je šťastný, len mňa šťastie obchádza. Moje srdce za ňou plače, čakám, kedy sa vráti. Dokáže bezo mňa vydržať polrok či rok?

„Nie, môj milý, nedokážem, tu som, vrátila som sa ... veď práve kvôli tebe som sa vracala“, ako dobre bolo cítiť úžasný lásky kľud, ako dobre bolo čítať zamilované slová, ktoré boli písané len pre ňu.

7. týždeň. Vo firme sa záležitosti vyvíjajú dobre, všetci sú spokojní. Len moje srdce si nevie zvyknúť na takýto pekelný stav. Horí láskou, ktorú nedokáže uhasiť žiadny hasiaci prístroj. Chodím po byte, otvoril som skriňu, aby som videl šaty, ktoré nosila. V noci sa zobúdzam, neviem zabudnúť na moju krásnu riaditeľku.

8. týždeň. Prišiel som dvakrát. Raz som sa vyplakal, a nehanbím sa to priznať, hladkal som posteľ, v ktorej spávala. Druhýkrát som si splnil svoje povinnosti a prišiel som rozjímať. Doma som za dverami detskej vypočul, ako sa moje dievčatá rozprávajú o Sandy. Nedalo mi nezapojiť sa do ich debaty. Rozpovedal som im, že pracujem v jej firme a veľmi ju ľúbim. Nečakane som od Simi dostal do hrude buchnát, že som im to neprezradil. Ivi sa spýtala, kedy sa vezmeme. Simi niečo vykladala o akomsi námorníkovi, ktorý sa odplavil kamsi na more a nikdy sa nevráti. Nepochopil som, čo tým chcela povedať, ale zahlásila, že chce takú mamu, ako je Sandy.

Nech mi Michal prepáči, že som sa zaľúbil do jeho ženy. Ako zistiť, kde je moja láska?

„Ach, moje malé priateľky, moje zlaté dievčatká. Boris, Boris, prečo si mi nikdy nepovedal, že ma ľúbiš?“

9. týždeň. Vysával som, a znovu nastriekal jazmínovú vôňu a na naliehanie dievčat som sľúbil zájsť s nimi na chatu. Ako skoro si zvykli tam chodievať! Moja milá, keby si mohla s nami, keby si sa vrátila, to by bolo dokonalé šťastie. Prečo som ti len nikdy svoju lásku nevyznal a bral ohľad na tvoj smútok za Michalom? Neviem, čo bude ďalej, asi sa zrútim od toľkej bezradnosti ... bolí ma srdce. Alexandra, milujem ťa.

„ Aj ja, Boris, aj ja ťa milujem“, šepkala.

9. týždeň, druhýkrát. Musel som prísť, uzavretý do seba som presedel v jej kresle dve celé hodiny, cítim, že mi chýba už len krôčik ku šialenstvu. Moja drahá, vráť sa mi skoro, chcem ťa, potrebujem ťa a veľmi, až bolestivo ťa ľúbim. Keby som si ťa tak mohol privolať... Na uspokojenie svojej mysle som zapálil sviečku s jazmínovou vôňou.

Už len hlasno zavzlykala, srdce bolo plné citu, plné lásky.

10. týždeň. Nehnevaj sa, láska moja, že som myslel len na seba, a neuvedomil som si, že nevyznanou láskou ti môžem ublížiť. Veľmi mi chýbaš, si môj život, moje všetko. Ale vari som všetko pobabral vlastnou nerozvážnosťou. V prebdených nociach sa trápim kvôli tisícom nevyslovených slov.

„Boris, môj drahý, milovaný Boris, privolal si ma, som tu, vrátila som sa, lebo som sa trápila podobne ako ty“, zachvela sa. Od veľkej lásky k nemu jej stŕplo celé telo, tŕpla hlava, ten krásny, bolestivý pocit ľúbosti cítila v celom svojom tele. Všetko pochopila. Príčinou Borisových zábran vyznať jej lásku bol Michal. A ona si myslela opak. Myslela si, že je zaľúbený do inej. Ako si život zahráva s osudmi! A všetko sa udialo kvôli nedorozumeniam.

Lístočky si rozložila po stolíku a pozerala sa na ne. Potom ich s láskou začala všetky pohládzať, sťaby pohládzala Borisa.

„A teraz čo? Mám ísť za ním, kde je tá ... kto? Kto je Zuzana? Koho som počula za dverami svojej kancelárie? Kto k nim prišiel? Koho ruku držala Simi?“ Vyvrátila hlavu, pozrela sa na plafón, akoby čakala, že sa z hora ozve nejaký zvuk. Ale bolo ticho. Ako pred búrkou. Odišli? Odhodlala sa. Sexan mal pravdu, videl v jeho očiach lásku, videl jeho pohľad, aký na ňu upieral. S rozochvenou rukou vyhľadala služobný mobil a zavolala mu. Po niekoľkých zvoneniach zodvihol. Neohlásil sa, obaja čakali na toho druhého. Keď sa už čakanie zdalo neúmerne dlhé, odhodlala sa sama.

„Horí ešte inžinierove srdce láskou k riaditeľke natoľko, že by ho bolo treba uhasiť?“

„Nachádza riaditeľka zaľúbenie v obyčajnom inžinierovi natoľko, že to dokáže prejaviť?

„Ponúka sa šanca, pán inžinier, nechceš ju využiť?“

„Nepobabre mi ponúkanú šancu riaditeľka svojím odchodom?“

„Skutočne si ma privolal, Boris, som tu, vrátila som sa. Ľúbim ťa, veľmi, nekonečne, bolestivo, a keby si bol tu, mohla by som to dokázať.“

„Som tu“, ozval sa za jej chrbtom, „dokáž to, prosím, čakám na to už veľmi dlho, moja ľúbezná“, vybral jej z ruky mobil, hodil sa pred ňou na kolená, hlavu sklonil do jej lona. Nielenže nestihla zaregistrovať ako rýchlo sa pred ňou objavil, ale ani to, kedy vošiel. Vlasy mal mokré, ešte na vlhkom tele mal oblečený biely, jej známy župan, ktorý sa roztvoril, keď si pred ňu kľakol a odkryl jeho mužné prsia. Objal jej stehná, potom postupne hladkal vždy vyššie, až kým nepohladkal jej brucho. Vzrušene prechádzal oboma rukami po jej bruchu, jeho pohľad bol sústredený, chvíľami sa pousmial. Dieťa sa pomrvilo a on blúdil rukami tadiaľ, kde mohol registrovať najsilnejší pohyb.

Akonáhle jeho ruky začínali blúdiť po jej tele, tušila, že vie o jej blížiacom sa materstve. Záhadou ostávalo, odkiaľ.

„Prečo si chcela zatajiť?“, vyčítavo na ňu pozrel.

„Tešíš sa? Budeme mať syna, Boris.“

Šťastný úsmev akým ju obdaril a od šťastia privreté viečka s povzdychom „aach“, hovoril za všetko. „Náš spoločný syn, Alexandra ... nechcem ani uveriť ... toto je vari sen...“, v hladkaní neprestával, tu i tam pridržal ruku, od radosti sa mu oči zarosili.

„Tak sa rýchlo musíš zobudiť. Patrilo by sa mamku aj pobozkať, čo povieš?“

„Dúfam, že tvoja púť sa skončila“, v očiach jemu príznačný prísny pohľad. A znovu bez bozku, znovu bez vyznania. *„Lásku bude zrejme vyznávať len na papieri.“* A ako veľmi túžila počuť, že ju ľúbi ... ako veľmi na to čakala ... a čakanie sa zdalo byť večnosťou.

„Môj milý, sú chvíle v živote každého z nás, kedy sme nahnevaní, kedy toho druhého z náhleho vzplanutia hnevu nenávidíme. Boris, maj ma rád v takýchto chvíľach, kedy si to najmenej zaslúžim, maj ma rád, lebo vtedy ťa najviac potrebujem.“

„Dovolíš môjmu srdcu, aby ťa milovalo?“

„Prikazujem mu, drahý.“

Bleskurýchle vstal, vystrel k nej ruky. Keď vstala, vzal si ju do náručia, a ona ho objala okolo šije a pritúlila sa k nemu. Pocítila úžasný kľud a pokoj, nervozita celého dňa sa celkom stratila. Niesol ju do spálne a opatrne sa k nej priblížil, keď ju zložil. Prisal sa jej nežne na ústa, rukami blúdil po jej tele, šepkal jej nežnôstky. Túžila po ňom ako nikdy doteraz. Ľúbi ju, ona jeho, nič ich nemôže rozdeliť. Nikto sa im nemôže postaviť do cesty a momentálne ju nezaujímalo ani kto je Zuzana. Náhle sa však zastavil vo svojom obdivuhodnom rituáli.

„Moja jediná, predstav si, že naše chránené a utajované túžby zvláštneho milostného života už nie sú tajné.“ Musel ju pripraviť na všetko, aby sa nevyplašila, a spôsobom, akým vedel na ňu zapôsobiť. Bolo to potrebné z toho dôvodu, aby sa necítila urazená alebo prezradená, nebodaj aby nepocítila hanbu, keď predstúpi pred svojich zamestnancov.

„Ako to? Čo tým chceš povedať?“ Očividne jej jedno nebolo.

„Vie o nich už celý tím.“ Len tak, prosto zahlásil, musel sa spoľahnúť na náhodu, a presvedčiť ju, že vlastne dal tímu šancu nepobabrať imidž riaditeľkinho a inžinierovho intímneho života. Videl, ako sa zľakla,

„Ako to ...a prečo? A od koho vlastne?“

„Odo mňa, moja milá, a dôvod? Preto, lebo vznikli z vyplašenej lásky nás oboch ale s túžbou pokračovať v nej. Musel som im predsa povedať, že dieťa čakáš so mnou, a oni pochopili.“

„Čo pochopili?“ Ona sama nechápala.

„Všetko.“

„Máš ty ale bezočivé šťastie...“ Už jej bolo jedno, čo si kto o nej pomyslí, Boris je pri nej, ochráni ju. Zdá sa, že aj v týchto veciach je dokonalý, keď ju dokázal ochrániť aj za jej neprítomnosti a zabránil zlým jazykom ju ohovoriť.

„Teraz pociťujem dokonalé šťastie.“ Prilepil sa na jej ústa, hladkal, láskal ju, prebúdzala sa vášeň a túžba oboch. Alexandra chcela vyhľadať a potom pobozkať tú vábivú škvrnu na jeho boku, keď sa mu rozviazal župan.

„Ale veď ty si nahý!“

K o n i e c .